

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PATRICIA CORNWELL

#1 *New*
York Times
Bestselling
Author

CAUSE OF DEATH

WITH A NEW INTRODUCTION BY THE AUTHOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ÖLÜM NEDENİ

Kay Scarpetta Gizemi

Patricia Cornwell

Bölüm 1

VIRGINIA'NIN EN KANLI YILININ SON SABAHINDA

İç Savaş'tan bu yana, bir ateş yaktım ve güneş doğduğunda denizi bulacağımı bildiğim karanlık bir pencereye bakarak oturdum. Lamba ışığında bornozumu giymiş, ofisimin araba kazaları, asılmalar, dayaklar, vurulmalar, bıçaklanmalarla ilgili yıllık istatistiklerini gözden geçiriyordum ki telefon saat beş buçukta hoyratça çaldı.

"Kahretsin," diye mırıldandım, çünkü Dr. Philip Mant'ın telefonuna cevap verme konusunda kendimi daha az hayırsever hissetmeye başlamıştım. "Pekâlâ, pekâlâ."

Yıpranmış kulübesi, ABD Donanma Amfibi Üssü ile Back Bay Ulusal Vahşi Yaşam Sığınağı arasında, Sandbridge adlı Virginia sahilindeki sade bir alt bölgede bir kum tepesinin arkasına sıkışmıştı. Mant benim Tidewater Bölgesi adli tabip yardımcımı ve ne yazık ki annesi geçen hafta Noel arifesinde ölmüştü. Normal şartlar altında, aile işlerini düzene sokmak için Londra'ya dönmesi Virginia adli tıp sistemi için acil bir durum teşkil etmezdi. Ancak adli patolog yardımcısı doğum iznine ayrılmıştı ve kısa bir süre önce de morg şefi istifa etmişti.

Rüzgâr pencere camlarının ötesindeki çamların karanlık şekillerini yırtarken "Mant residence," diye cevap verdim.

"Ben Chesapeake polisinden Memur Young," dedi sesi Güney'de doğup büyümüş beyaz bir erkeğe benzeyen biri. "Dr. Mant'a ulaşmaya çalışıyorum."

"Kendisi ülke dışında," diye cevap verdim. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" "Siz Bayan Mant mısınız?"

"Ben Dr. Kay Scarpetta, baş adli tabibim. Dr. Kay Scarpetta'nın yerine bakıyorum.
Mant."

Ses duraksadı ve devam etti: "Bir ölüm ihbarı aldık. İsimsiz bir ihbar."

"Bu ölümün nerede gerçekleştiğini biliyor musunuz?" Notlar alıyordum.

"Faal Olmayan Donanma Gemi Tersanesi olduğu

söyleniyor." "Pardon?" Kafamı kaldırdım.

Söylediklerini tekrarladı.

"Neden bahsediyoruz, bir donanma mı?" Şaşkınlık içindeydim, çünkü anladığım kadarıyla manevra yapan SEAL'ler, Aktif Olmayan Tersane'de demirli eski gemilerin etrafında bulunmalarına izin verilen tek dalgıçlardı.

"Kim olduğunu bilmiyoruz ama İç Savaş kalıntılarını arıyor olabilir."

"Hava karardıktan sonra mı?"

"Hanımefendi, izniniz olmadığı sürece bölgeye girmek yasak. Ama bu insanların daha önce meraklı olmalarını engellemedi. Teknelerini gizlice içeri sokuyorlar ve her zaman hava karardıktan sonra oluyor." "Bu senaryo isimsiz arayanın önerdiği şey mi?" "Hemen hemen."

"Bu oldukça ilginç." "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Ve cesedin yeri henüz tespit edilmedi," dedim bu memurun neden bu kadar erken bir saatte, ortada bir ceset ya da kayıp biri olduğu bile bilinmezken adli tabip çağırmayı kendine görev edindiğini merak etmeye devam ederken.

"Şu anda araştırma ve Donanma da birkaç dalgıç gönderiyor, eğer bir şey çıkarsa durumu ele alacağız."

Ama sadece olsun istedim. Ve Dr. Mant'a başsağlığı dileklerimi ilettiğinizden emin olun."

"Başsağlığı mı diliyorsun?" Şaşırdım, çünkü Mant'ın durumunu biliyordusya, neden onu sormak için burayı aramıştı?

"Annesinin vefat ettiğini duydum."

Kalemin ucunu kâğıdın üzerine dayadım. "Bana tam adınızı ve size nasıl ulaşabileceğimizi söyler misiniz lütfen?"

"S. T. Young." Bana bir telefon numarası verdi ve kapattık.

Biraz daha odun eklemek için ayağa kalktığımda kendimi huzursuz ve yalnız hissederek kısık ateşe baktım. Keşke Richmond'da, pencerelerinde şekerlemeler olan ve Fraser köknarıyla geçmiş Noellerimi süslediğim kendi evimde olsaydım. Çatıda esen rüzgâr yerine Mozart ve Handel çalmak isterdim ve Mant'ın otel yerine evinde kalabileceğime dair nazik teklifini kabul etmemiş olmayı dilerdim. İstatistik raporunu okumaya devam ettim ama zihnim sürüklenmeye devam ediyordu. Elizabeth Nehri'nin bu mevsimde altmış derecenin altında olan durgun suyunu ve en iyi ihtimalle on sekiz santim olan görüş mesafesini hayal ettim.

Kışın, Chesapeake Körfezi'nde istiridye için dalmak ya da batık bir uçak gemisini, Alman denizaltısını ve dalgıç kıyafeti giymeye değer diğer harikaları keşfetmek için Atlantik Okyanusu'nun otuz mil açığına gitmek bir şeydi. Ancak Donanma'nın hizmet dışı bırakılan gemilerini park ettiği Elizabeth Nehri'nde, hava nasıl olursa olsun cazip hiçbir şey düşünemiyordum. Kışın hava karardıktan sonra kimin orada eser ya da herhangi bir şey aramak için tek başına dalacağını hayal edemiyordum ve ucun bir çatlak olduğunu kanıtlayacağına inanıyordum.

Yatar koltuğu bırakarak, eşyalarımın küçük ve soğuk alanın çoğuna yayılmış olduğu ana yatak odasına girdim. Çabucak soyundum ve aceleyle bir duş aldım, buradaki ilk günümde sıcak su ısıtıcısının sınırlamaları olduğunu keşfetmiştim. Aslında, Dr. Mant'ın kehribar rengindeki budaklı çam panelleri ve her toz zerresini gösteren koyu kahverengi boyalı zeminleriyle cereyanlı evini sevmiyordum. İngiliz şef yardımcım esen rüzgârın karanlık pençelerinde yaşıyor gibiydi ve asgari düzeyde döşenmiş evindeki her an soğuk ve değişken rüzgârlarla huzursuzdu.

Bazen uykumda doğrulmama ve silahıma uzanmama neden olan sesler.

Bornozumu giyip saçıma bir havlu sardım ve yeğenim Lucy'nin öğlen gelişi için her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için misafir yatak odasını ve banyoyu kontrol ettim. Sonra evdekine kıyasla acınacak halde olan mutfağı inceledim. Dün alışveriş yapmak için Virginia Beach'e gittiğimde hiçbir şey unutmamış gibiydim, ancak sarımsak ezici, makarna makinesi, mutfak robotu ve mikrodalga fırın olmadan idare etmek zorunda kalacaktım. Mant'ın burada hiç yemek yiyip yemediğini ya da kalıp kalmadığını ciddi ciddi merak etmeye başlamıştım. En azından kendi çatal bıçak takımımı ve yemek takımımı getirmeyi düşünmüştüm ve iyi bıçaklarım ve tencerelerim olduğu sürece üstesinden gelemeyeceğim pek bir şey yoktu.

Biraz daha okudum ve deveboynu lambanın ışığında uykuya daldım. Telefon beni tekrar irkiltti ve gözlerim yüzüme vuran güneş ışığına alışırken ahizeyi kaptım.

"Ben Chesapeake'ten Dedektif C. T. Roche," dedi tanımadığım bir başka erkek sesi. "Anladığım kadarıyla Dr. Mant'ın yerine bakıyorsunuz ve sizden acilen bir cevap almamız gerekiyor. Görünüşe göre Aktif Olmayan Donanma Gemi Tersanesi'nde bir dalgıç ölümü var ve devam edip cesedi çıkarmamız gerekiyor."

"Memurlarınızdan birinin daha önce beni aradığı vakanın bu olduğunu varsayıyorum?"

Uzun süren duraklamasının ardından, "Bildiğim kadarıyla, size ilk haber veren benim," diyerek savunmaya geçti.

"Bu sabah beşi çeyrek geçe Young adında bir memur beni aradı. Bir bakayım." Çağrı kağıdını kontrol ettim. "Sam'in baş harfleri S, Tom'un baş harfleri T."

Bir süre daha durakladıktan sonra aynı tonda, "Kimden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok, çünkü bizde bu isimde biri yok," dedi.

Not alırken adrenalin pompalanıyordu. Saat dokuzu on üç dakika geçiyordu. Az önce söyledikleri beni şaşkına çevirmişti. Eğer ilk arayan gerçekten polis değilse kimdi, neden aramıştı ve Mant'ı nereden tanıyordu?

"Ceset ne zaman bulundu?" Roche'a sordum.

"Saat altı civarında tersanenin bir güvenlik görevlisi gemilerden birinin arkasına demirlemiş bir sandal fark etti. Suyun içinde uzun bir hortum vardı, sanki diğer ucunda dalan biri varmış gibi. Bir saat geçmesine rağmen yerinden kımıldamayınca bizi aradılar. Bir dalgıç aşağıya gönderildi ve dediğim gibi, bir ceset vardı."

"Kimliğimiz var mı?"

"Teknede bir cüzdan bulduk. Ehliyet Theodore Andrew Eddings adında beyaz bir erkeğe ait."

"Muhabir mi?" İnanamayarak söyledim. "Şu Ted Eddings mi?"

"Otuz iki , kahverengi saçlı, mavi gözlü, resmine göre. Richmond'daki adresi West Grace Caddesi."

Benim tanıdığım Ted Eddings, Associated Press için çalışan ödüllü bir araştırmacı muhabirdi. Beni bir konuda aramadığı hafta neredeyse hiç geçmezdi. Bir an için neredeyse düşünemiyordum.

"Tekneden dokuz milimetrelik bir tabanca da ele geçirdik," dedi.

Tekrar konuştuğumda, çok . "Kimliği teyit edilene kadar kesinlikle basına ya da başka birine verilmemelidir."

"Bunu zaten herkese söyledim. Merak etmeyin."

"Güzel. Peki bu kişinin neden Atıl Gemi Tersanesi'ne dalmış olabileceği konusunda kimsenin bir fikri yok mu?" Ben sordum.

"İç Savaş eşyalarını arıyor olabilir." "Bunu neye dayanarak söylüyorsun?"

"Pek çok insan buradaki nehirlerde gülle ve benzeri şeyler aramayı sever," dedi. "Tamam. O zaman gidip onu içeri çekelim de orada gereğinden fazla kalsın."

"Ona dokunulmasını istemiyorum ve onu biraz suda bırakmak hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Ne yapacaksın?" Sesi yine savunmacı çıkmıştı. "Oraya varana kadar bilemeyeceğim."

"Buraya gelmenizin gerekli olduğunu sanmıyorum. . ."

"Dedektif Roche," sözünü kestim. "Olay yerine gelmemin gerekliliği ve oraya gittiğimde ne yapacağım sizin karar vereceğiniz bir konu değil."

"Beklettiğim bir sürü insan var ve bu öğleden sonra kar yağacak. Kimse iskelede durmak istemiyor."

"Virginia Kanunu'na göre ceset benim yetki alanımdadır, sizin ya da başka bir polis, itfaiye, kurtarma ya da cenaze görevlisinin değil. Ben söyleyene kadar kimse cesede dokunamaz."

Keskin olabileceğimi anlamasını sağlayacak kadar keskin konuştum.

"Dediğim gibi, tüm kurtarma ekiplerine ve tersane çalışanlarına sadece takılmalarını söylemek zorunda kalacağım ve bundan hiç memnun olmayacaklar. Donanma zaten medya gelmeden önce bölgeyi temizlemem için bana oldukça baskı yapıyor."

"Bu bir Donanma davası değil."

"Bunu onlara sen söyle. Bunlar onların gemileri."

"Bunu onlara söylemekten mutluluk duyarım. Bu arada sen de herkese yolda olduğumu söyle," dedim telefonu kapatmadan önce.

Kulübeye dönmemin saatler sürebileceğini fark ederek, ön kapıya Lucy'ye ben burada olmadığım takdirde içeri nasıl gireceğini şifreli bir şekilde anlatan bir not bıraktım.

Sadece onun bulabileceği bir anahtar sakladım, ardından tıbbi çantamı ve dalış ekipmanımı siyah Mercedes'imın bagajına yükledim.

Saat on buçukta sıcaklık otuz sekiz dereceye yükselmişti ve Richmond'daki Yüzbaşı Pete Marino'ya ulaşma çabalarım kaldı.

Araba telefonum nihayet "Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı.

kaptım. "Scarpetta." "Yo."

"Çağrı cihazını takmışsın. Şok oldum," dedim ona.

"Madem bu kadar şaşırdın, o zaman neden aradın?"

Benden haber aldığına sevinmiş gibiydi. "Ne oldu?"

"Hani şu hiç sevmediğin muhabir var ya?" Ayrıntıları vermemeye özen gösterdim çünkü yayındaydık ve tarayıcılar tarafından izlenebilirdik.

"gibi?"

"AP için çalışan ve sürekli ofisime uğrayan kişi gibi." Bir an düşündü, sonra dedi ki, "Peki olay nedir?"

Onunla karşılaştın mı?"

"Ne yazık ki üzere olabilirim. Elizabeth Nehri'ne doğru gidiyorum. Az önce Chesapeake aradı."

"Bekle bir dakika. O tür bir karşılaşma değil." Ses tonu uğursuzdu. "Korkarım öyle."

"Vay anasını."

"Elimizde sadece ehliyet var. Yani henüz emin olamayız. Onu götürmeden önce içeri girip bir göz atacağım."

"Dur bir dakika," dedi. "Neden böyle bir şey yapman gerekiyor? Başkaları halledemez mi?"

"Taşınmadan önce onu görmem gerekiyor," diye tekrarladım.

Marino'nun canı çok sıkındı çünkü aşırı . Bunu anlamam için başka bir şey söylemesine gerek yoktu.

"Sadece Richmond'daki konutunu kontrol etmek isteyebileceğinizi düşündüm," dedim ona.

"Evet. Kesinlikle yapacağım."

"Ne bulacağımızı bilmiyorum." "Keşke önce onların bulmasına izin verseydin."

Chesapeake'de Elizabeth Nehri çıkışına girdim, sonra High Street'ten sola döndüm, tuğla kiliselerin, kullanılmış araba galerilerinin ve karavan evlerin yanından geçtim. Şehir hapishanesi ve polis merkezinin ötesinde, donanma kışlaları, tepesi dikenli tellerle kaplı paslı bir çitle çevrili bir hurda bahçesinin geniş ve iç karartıcı manzarası içinde eriyip gidiyordu. Metallerle dolu ve yabani otların istila ettiği dönümlerce arazinin ortasında, tersaneye kasvetli ve atıl işlerini yürütmek için enerji sağlamak üzere çöp ve kömür yaktığı anlaşılan bir elektrik santrali vardı. Bugün bacalar ve tren rayları sessizdi, tüm kuru havuz vinçleri çalışmıyordu. Ne de olsa yeni yıl arifesiydi.

Arabayı, ötesinde uzun asfalt iskeleler bulunan, sıkıcı bronz briketten inşa edilmiş bir karargâha doğru sürdüm. Nöbetçi kapısında, sivil giyimli ve baretli genç bir adam kulübesinden çıktı. Rüzgârlı gökyüzünde bulutlar çalkalanırken camımı indirdim.

"Burası yasak bölge." Yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Ben Dr. Kay Scarpetta, adli tabibin başıyım," dedim. Virginia Eyaleti'ndeki her ani, sahipsiz, açıklanamayan veya şiddet içeren ölüm üzerindeki yetki alanımı sembolize eden pirinç kalkan.

Daha yakına eğilerek kimlik bilgilerimi inceledi. Birkaç kez yüzüme ve arabama baktı.

"Baş adli tabip siz misiniz?" diye sordu. "Peki neden cenaze arabası kullanmıyorsun?"

Bunu daha önce de duymuştum ve sabırla cevap verdim: "Cenaze evlerinde çalışan insanlar cenaze arabası kullanır. Ben cenaze evinde çalışmıyorum. Ben adli tabibim."

"Başka bir kimlik belgesine ihtiyacım olacak."

Ona ehliyetimi verdim ve arabayı izin verdiğinde bu tür müdahalelerin düzelmeyeceğinden hiç şüphem yoktu. Arabamdan uzaklaştı ve elindeki portatif radyoyu dudaklarına götürdü.

"11. birimden 2. birime." Sanki sırlarını açıklayacakmış gibi bana arkasını döndü.

"İki," diye cevap geldi.

Burada Dr. Scaylatta diye biri var." Adımı çoğu insandan daha kötü telaffuz etti.

"10-4. Beklemedeyiz."

"Hanımefendi," dedi güvenlik görevlisi bana, "sadece ilerleyin ve sağınızda bir park yeri bulacaksınız." Eliyle işaret etti. "Arabanızı orada bırakmanız ve Kaptan Green'i bulacağınız Pier Two'ya doğru yürümeniz gerekiyor. Görmeniz gereken kişi o."

"Peki Dedektif Roche'u nerede bulacağım?" diye sordum.

"Görmeniz gereken kişi Yüzbaşı Green," diye tekrarladı.

Üzerinde spreyci boyanın yakın bir tehlike olduğu, güvenlik ekipmanlarının gerekli olduğu ve park etme riskinin bana ait olduğu bir sanayi bölgesine girmek üzere olduğumu bildiren tabelaların asılı olduğu bir kapıyı açarken camımı açtım. Uzakta, donuk gri kargo ve tank çıkarma gemileri ile mayın tarama gemileri, fırkateynler ve hidrofoiller soğuk ufku korkutuyordu. İkinci iskelede acil durum araçları, polis arabaları ve küçük bir grup adam toplanmıştı.

Söyledikleri gibi arabamı terk ederek hızlı adımlarla onlara doğru yürüdüm. Sağlık çantamı ve dalış malzemelerimi arabada bırakmıştım, dolayısıyla yürüyüş botları, yün pantolon ve soluk asker yeşili Schoffel ceket giymiş, eli boş, orta yaşlı bir kadındım. İskeleye adımımı atar atmaz, üniformalı, kırışmış, seçkin bir adam sanki izinsiz girmişim gibi önümü kesti. Gülümsemeden yoluma çıktı.

Rüzgâr saçlarını kaldırıp yanaklarını renklendirirken, "Yardımcı olabilir miyim?" sordu durur gibi bir ses tonuyla.

Kim olduğumu tekrar açıkladım.

"Oh, güzel." Sesi kesinlikle bunu kastetmiş gibi çıkmıyordu. "Ben Donanma Araştırma Servisi'nden Yüzbaşı Green.

Bu işi gerçekten halletmemiz gerekiyor. Dinle," diyerek benden uzaklaştı ve başka biriyle konuştu. "Şu CP'leri çıkarmalıyız. .

"Affedersiniz. NISI'den misiniz?" diye araya girdi, çünkü bu konuyu şimdi açıklığa kavuşturacaktım. "Benim inancıma göre bu tersane Donanma'ya ait değil. Eğer Donanma mülkü ise, burada olmamam gerekir. Dava Donanma'ya ait olmalı ve otopsi Donanma patologları tarafından yapılmalı."

. "Hanımefendi," dedi sabrını zorlamışım gibi, "bu tersane sivil bir yüklenici tarafından işletilen bir tesis ve bu nedenle donanmaya ait değil. Ancak birilerinin gemilerimizin etrafında izinsiz dalış yaptığı görüldüğü için açık bir ilgimiz var.

"Birinin bunu neden yapmış olabileceğine dair bir teoriniz var mı?" Etrafıma bakındım.

"Bazı hazine avcıları buralardaki sularda top gülleleri, eski gemi çanları ve benzeri şeyler bulacaklarını düşünüyorlar."

El Paso kargo gemisi ile Exploiter denizaltısı arasında duruyorduk, her ikisi de nehirde parıltısız ve kaskatı duruyordu. Su kapuçinoya benziyordu ve görüş mesafesinin korktuğumdan da kötü olacağını fark ettim. Denizaltının yanında bir dalış platformu vardı. Ancak ne kurbandan ne de onu kurtarmak için çalıştığı söylenen kurtarma ekiplerinden ve polisten bir iz göremedim. Sudan esen rüzgâr yüzümü uyuştururken Green'e bunu sordum ve bana cevabı yine sırtını vermek oldu.

"Bakın, bütün gün burada Stu'yu bekleyemem," dedi tulum ve kirli bir kayak ceket giymiş bir adama.

"Bo'nun kışını buraya getirebiliriz, Kaptan," diye cevap verdi.

"Olmaz Jose," dedi Green ve bu tersane adamlarına oldukça aşına görünüyordu. "O çocuğu aramanın bir anlamı yok."

Cehennem," dedi uzun karışık sakallı başka bir adam.

Sabahın bu saatinde ayık olmayacağını hepimiz biliyoruz."

Green, "Tencere dibin kara, seninki benden kara," dedi ve hepsi birden güldü.

Sakallı adamın çiğ hamburger gibi bir teni vardı.

Kaba çıplak elleriyle rüzgârdan koruduğu sigarasını yakarken sinsice bana baktı.

"Dünden beri bir şey içmedim. Su bile içmedim," diye küfrederken arkadaşları biraz daha güldü. "Kahretsin, bir cadının memesi kadar soğuk." Kendine sarıldı. "Daha iyi bir palto giymeliydim."

"Sana soğuk olanın şuradaki olduğunu söyleyeyim." Başka bir işçi konuştu, ölü dalgıç olduğunu anladığım kişi hakkında konuşurken takma dişleri takırdıyordu. "İşte o çocuk üşüyor."

"Şu anda hissetmiyor."

Green'e, "Başlamaya hevesli olduğunuzu biliyorum, ben de öyle. Ama herhangi bir kurtarıcı ya da polis görmüyorum. Tekneyi ya da nehrin cesedin bulunduğu bölgesini görmedim."

Yarım düzine gözün üzerimde olduğunu hissettim ve modern zamanlar için giyinmiş küçük bir korsan grubunun aşınmış yüzlerini taradım. Onların gizli kulübüne davet edilmemiştim ve kabalık ve izolasyonun beni hala ağlatabildiği o ilk yılları hatırladım.

Green sonunda cevap verdi, "Polis içeride telefonları kullanıyor. Önünde büyük bir çapa olan ana binadalar. Dalgıçlar da muhtemelen orada ısınmaya çalışıyorlar. Kurtarma ekibi nehrin diğer tarafındaki bir iskelede sizin buraya gelmenizi bekliyor.

Ve aynı inişte polisin merhuma ait olduğunu düşündüğü bir kamyon ve römork bulduğunu bilmek ilginizi çekebilir. Beni takip ederseniz."

Yürümeye başladı. "Size yeri göstereceğim. Anladığım kadarıyla diğer dalgıçlarla birlikte gitmeyi planlıyorsunuz."

"Bu doğru." Onunla birlikte iskele boyunca yürüdüm.

"Ne görmeyi beklediğinizi kesinlikle bilmiyorum."

"Hiçbir beklentim olmamasını uzun zaman önce öğrendim Kaptan Green."

Eski, yorgun gemilerin yanından geçerken, onlardan suya doğru uzanan birçok ince metal çizgi fark ettim. "Bunlar nedir?" diye sordum.

"CP'ler-katodik koruyucular," diye cevap verdi. "Korozyonu azaltmak için elektrikle yüklenirler."

"Umarım birileri onları kapatmıştır."

"Bir elektrikçi yolda. Tüm iskeleyi kapatacak."

"Yani dalgıç CP'lerle karşılaşmış olabilir. Onları görmenin kolay olacağından şüpheliyim."

"Fark etmez. Şarj çok hafif," dedi sanki bunu bilmesi gereken biri varmış gibi. "Dokuz voltluk bir pille çarpılmak gibi bir şey. CP'ler onu öldürmedi. Bunu şimdiden listenizden çıkarabilirsiniz."

Kısmen batmış denizaltının arka kısmının açıkça görülebildiği iskelenin sonunda durmuştuk. Ondan en fazla yirmi metre uzakta, yolcu tarafındaki bir iç tüpün içine yerleştirilmiş kompresörden çıkan uzun siyah hortumuyla koyu yeşil alüminyum deniz botu demirlenmişti. Teknenin zemini, birileri tarafından dikkatsizce karıştırıldığından şüphelendiğim aletler, tüplü ekipman ve diğer nesnelerle doluydu. Göğsüm sıkıştı, çünkü göstereceğimden daha öfkeliydim.

"Muhtemelen boğulmuştur," diyordu Green. "Gördüğüm neredeyse tüm dalış ölümleri boğulmaydı. Bu kadar sığ bir suda ölürseniz, olacağı budur."

"Teçhizatını kesinlikle alışılmadık buluyorum." Onun tıbbi ahkâm kesmelerini duymazdan geldim.

Akıntının güçlkle hareket ettirdiği sandala baktı. "Bir nargile. Evet, buralar için alışılmadık bir şey."

"Tekne bulunduğunda çalışıyor muydu?"

"Benzini bitmişti."

"Bana bunun hakkında ne söyleyebilirsin? Ev yapımı mı?"

"Ticari," dedi. "İkinci kademe bir regülatöre bağlı düşük basınçlı bir hortum aracılığıyla yüzey havasını çeken beş beygir gücünde benzinle çalışan bir kompresör. Dört, beş saat aşağıda kalabilirdi. Yakıtı yettiği sürece." Gözlerini dikip bakmaya devam etti.

"Dört ya da beş saat mi? Ne için?" Ona baktım. "İstakoz ya da deniz kulağı topluyorsanız bunu anlayabilirim.

Sessizdi.

"Aşağıda ne var?" Dedim ki. "Sakın bana İç Savaş eserleri deme çünkü ikimiz de biliyoruz ki onları burada bulamayacaksınız."

"Aslında aşağıda hiçbir şey yok." "Şey,"

dedim, "bir şey olduğunu düşünüyordu."

"Maalesef onun için yanlış düşünmüş. Şu bakın. Onu kesinlikle alacağız." yakasını kulaklarına kadar kaldırdı. "Sertifikalı bir dalgıç olduğunuzu varsayıyorum."

"Uzun yıllar boyunca."

"Dalış kartınızı görmem gerekecek."

Bu insanların ne kadar işbirlikçi olmaya niyetli olduklarını merak ederken yakındaki sandala ve denizaltıya baktım.

"Eğer içeri giriyorsanız bunu yanınızda bulundurmanız gerekir," dedi. "Bunu bildiğini sanıyordum."

"Ben de bu tersaneyi ordunun yönetmediğini

sanıyordum." "Buradaki kuralları biliyorum. Kimin

işlettiği önemli değil." Gözlerini bana dikti.

"Anlıyorum." Ben de ona baktım. "Ve sanırım arabamı bu iskeleye park etmek istiyorsam izin almam gerekecek, böylece eşyalarımı yarım mil taşımak zorunda kalmayacağım."

"İskeleye park etmek için izin almanız gerekiyor."

"Şey, bende onlardan biri yok. PADI ileri ve kurtarma dalış kartlarım ya da dalış günlüğüm yok. Virginia, Maryland ya da Florida'da doktorluk yapmak için lisansım yok."

Çok yumuşak ve sessiz konuştum ve beni için daha kararlı hale geldi. Birkaç kez gözlerini kırptırdı ve nefretini hissedebiliyordum.

"Bu sizden son kez işimi yapmama izin vermenizi isteyeceğim," diye devam ettim. "Burada benim yetki alanıma giren doğal olmayan bir ölüm vakası var. İşbirliği yapmamayı tercih ederseniz, eyalet polisini, U.. Marshal'ı, FBI'ı aramaktan mutluluk duyarım. Seçim sizin. Muhtemelen 20 dakika içinde buraya birini getirebilirim. Cebimde taşınabilir telefonum var." Onu okşadım.

"Dalış yapmak istiyorsan - omuz silkti - o zaman devam et. Ama talihsiz bir şey olması durumunda tersaneyi her türlü sorumluluktan kurtaran bir feragatname imzalamanız gerekecek. Ve burada böyle bir form olduğundan şüpheliyim."

"Anlıyorum. Şimdi sizde olmayan bir şeyi imzalamam gerekiyor." "Bu doğru."

"Peki," dedim. "O zaman senin için bir feragatname hazırlayayım." "Bunu bir avukatın yapması gerekir ve bugün tatil." "Ben bir avukatım ve tatil günlerinde çalışırım."

Çene kasları düğümlendi ve artık bir forma sahip olmak mümkün olduğu için herhangi bir formla uğraşmayacağını biliyordum.

Geri dönmeye başladık ve midem korkuyla gerildi. Bu dalışı yapmak istemiyordum ve bu dalışta karşılaştığım insanlardan hoşlanmamıştım.

bir gün. Elbette daha önce de hükümet ya da büyük şirketlerle ilgili davalarda bürokratik dikenli tellere dolanmışım. Ama bu farklıydı.

Green yine küçümseyici bir ses tonuyla, "Söylesene," dedi, "adli tabipler her zaman cesetlerin peşinden bizzat mı giderler?"

"Nadiren."

"Bu sefer neden gerekli olduğunu düşündüğünüzü açıklayın."

"Ceset taşındığı anda ölüm mahalli de ortadan kalkmış olacak. Koşulların, varken bir göz atmamı hak edecek kadar olağandışı olduğunu düşünüyorum ve geçici olarak Tidewater Bölgeme bakıyorum, bu yüzden çağrı geldiğinde buradaydım."

Durakladı, sonra da "Dr. Mant'ın annesine olanları duyduğuma çok üzüldüm. İşe ne zaman dönecek?"

Bu sabahki telefon görüşmesini ve abartılı Güneyli aksanıyla Young'ı arayan adamı hatırlamaya çalıştım.

Green'in sesi Güney'e özgü değildi, ama o zaman ben de değildim ve bu ikimizin de bir şiveyi taklit edemeyeceği anlamına gelmiyordu.

"Ne zaman döneceğinden emin değilim," diye

ihtiyatla cevap verdim. "Ama onu nereden

tanıdığınızı merak ediyorum."

"Bazen davalar çakışır, çakışması gerekse de de." Ne ima

ettiğinden emin değildim.

"Dr. Mant müdahale etmemenin önemini anlıyor," diye devam etti Green. "Böyle insanlarla çalışmak iyidir."

"Neye müdahale etmemenin önemi, Kaptan Green?"

"Örneğin bir dava Donanma'nınsa ya da şu ya da bu yargı yetkisine sahipse. İnsanların müdahale edebileceği pek çok farklı yol var. Hepsi bir sorundur ve zararlı olabilir. Örneğin şu dalgıç. Ait olmadığı bir yere gitti ve bakın ne oldu."

Yürümeyi bırakmıştım ve ona bakıyordum.

"Hayal görüyor olmalıyım," dedim, "ama sanırım beni tehdit ediyorsun."

"Git eşyalarını al, şuradaki çitin yanına park edebilirsin," dedi.
dedi, yürüyüp gitti.

Bölüm 2

BINANIN İÇİNDE KAYBOLDUKTAN ÇOK SONRA

Çapa önde, ben iskelede oturmuş, dalış derimin üzerine kalın bir dalgıç kıyafeti geçirmeye çalışıyordum.

Benden çok uzakta olmayan bir yerde, birkaç kurtarma görevlisi bir kazığa bağladıkları düz tabanlı bir tekneyi hazırlıyordu. Tersane işçileri merakla etrafta dolaşıyordu ve dalış platformunda, kraliyet mavisini neopren giymiş iki adam arkadaş telefonlarını test etti ve benimki de dahil olmak üzere dalış ekipmanlarını incelerken çok titiz görünüyorlardı.

Dalgıçların birbirleriyle konuşmalarını izledim ama hortumları söküp ağırlıklarla kayışları takarken söyledikleri tek bir kelimeyi bile anlayamadım. Ara sıra bana doğru bakıyorlardı ve içlerinden biri iskeleme çıkan merdivene tırmanmaya karar verdiğinde şaşırdım. Bulunduğum yere doğru yürüdü ve soğuk kaldırımındaki küçük parçamda yanıma oturdu.

"Bu koltuk dolu mu?" Yakışıklı bir genç adamdı, siyahtı ve olimpik bir atlet gibi yapıydı.

"Bunu isteyen pek çok insan var ama nerede bilmiyorum." Dalgıç kıyafetiyle biraz daha mücadele ettim.

"Lanet olsun. Bu şeylerden nefret ediyorum."

"Bunu bir iç takmak gibi düşünün." "Evet, bu çok yardımcı oldu."

"Seninle su altı iletişim ekipmanı hakkında konuşmam gerekiyor. Daha önce hiç kullandın mı?" dedi.

Ciddi yüzüne baktım ve "Bir ekiple birlikte misin?" diye sordum.

"Hayır. Ben sadece donanmadım. Sizi bilmem ama ben yılbaşı gecemi böyle geçirmeyi planlamamıştım. Bir çamur birikintisinde kör bir iribaş olma fantezisi olmayan biri neden bu nehre dalmak ister bilmiyorum. Ya da belki kanınız demirden fakirse ve oradaki pasın size yardımcı olacağını düşünüyorsanız."

"Oradaki pasın tek yapacağı şey sana tetanos bulaştırmak." Etrafıma bakındım. "Burada başka kim donanmaya karşı takımda?"

"Kurtarma botundaki iki kişi ekipten. Dalış platformundaki Ki Soo, NIS'teki cesur araştırmacımız dışındaki tek Donanma mensubudur. Ki iyidir. O benim dostum."

Ki Soo'ya tamam işareti yaptı, o da geri verdi ve ben tüm oldukça ilginç ve şimdiye kadar yaşadıklarımın çok farklı buldum.

"Şimdi beni dinleyin." Yeni tanıdığım sanki yıllardır benimle çalışıyormuş gibi konuşuyordu. "Eğer daha önce hiç kullanmadıysan, haberleşme ekipmanı zordur. Gerçekten tehlikeli olabilir." Yüzü ciddiydi.

"Aşınayım," dedim hissettiğimden daha rahat bir şekilde. "Aşına olmaktan daha fazlasını yapmalısınız. Onunla arkadaş olmalısın, Çünkü dalış arkadaşınız gibi hayatınızı kurtarabilir." Durakladı. "Sizi öldürebilir de."

Sualtı iletişim ekipmanını sadece bir dalışta daha kullanmıştım ve regülatörümün yerini ağızlıklı ve boşaltma valfi olmayan sıkıca kapatılmış bir maskenin alması beni hâlâ tedirgin ediyordu. Maskenin su almasından, alternatif hava kaynağımı ya da ahtapotu bulmak için çılgınca el yordamıyla ilerlerken maskeyi yırtmak zorunda kalmaktan endişeleniyordum. Ama bundan bahsetmeyecektim, burada değil.

"İyi olacağım," diye onu tekrar temin ettim.

"Harika. Profesyonel olduğumu duymuştum," dedi. "Bu arada, benim adım Jerod ve senin kim olduğunu zaten biliyorum." Kızılderili tarzı oturmuş, suya çakıl taşları atıyor ve yavaşça yayılan dalgalardan büyülenmiş görünüyor. "Hakkınızda çok güzel şeyler duydum. Hatta karım seninle tanıştığımı öğrenince çok kıskanacak."

Donanmadaki bir dalgıcın benim hakkında haberlerde yer alan ve her zaman hoş olmayan şeyler dışında neden bir şey duymuş olabileceğinden emin değildim. Ama söylediği sözler ruh halime hoş bir merhem oldu ve tam bunu ona söyleyecektim ki saatine baktı, sonra platforma baktı ve Ki Soo'nun gözleriyle karşılaştı.

Jerod ayağa kalkarken, "Dr. Scarpetta," dedi. "Sanırım rockn roll yapmaya hazırız. Ya siz?"

"Olabileceğim kadar hazırım." Ben de ayağa

kalktım. "En iyi yaklaşım ne olacak?"

"En iyi yol -aslında tek yol- onun hortumunu takip etmektir."

İskelenin kenarına yaklaştık ve o da deniz botunu işaret etti. "Ben zaten bir kez aşağıya indim ve eğer hortumu takip etmezseniz onu asla bulamazsın. Hiç ışıkları yanmayan bir kanalizasyonda yürümek

zorunda kaldınız mı?" "Bu henüz başıma gelmedi."

"Bir bok göremiyorsun. Burada da aynı şey söz konusu."

"Bildiğiniz kadarıyla kimse cesedi rahatsız etmedi," dedim.

"Benden başka kimse yanına yaklaşmadı."

Yüzdürme kontrol yeleğimi ya da BC'mi alıp cebime bir el feneri sıkıştırmamı izledi.

"Ben olsam hiç zahmet etmezdim. Bu koşullarda bir el fenerinin yapacağı tek şey yolunuza çıkmak olur."

Ama onu getirecektim çünkü sahip olabileceğim her türlü avantajı istiyordum. Jerod ve ben hazırlıkları tamamlayabilmek için merdivenden dalış platformuna indik ve saçıma krem sürüp neopren başlığı çekerken tersanedeki adamların açık bakışlarını görmezden geldim.

Sağ baldırımın iç kısmına bir bıçak bağladım ve ardından on beş kiloluk bir ağırlık kemerinin her iki ucundan tutup hızla belime doladım. Güvenlik kilitlerini kontrol ettim ve eldivenlerimi giydim.

Ki Soo'ya "Ben hazırım" dedim.

İletişim ekipmanını ve regülatörümü taşıdı.

"Hava hortumunuzu yüz maskesine bağlayacağım." Aksan yapmadan konuştu. "Anladığım kadarıyla daha önce böyle bir iletişim ekipmanı kullanmışsınız."

"Bu doğru," dedim.

Yanıma çömeldi ve sanki komplo kurmak üzereymişiz gibi sesini alçalttı. "Sen, Jerod ve ben arkadaş telefonları üzerinden birbirimizle sürekli iletişim halinde olacağız."

Arkasında beş kayış bulunan parlak kırmızı gaz maskelerine benziyorlardı. Jerod arkama geçti ve arkadaşı konuşurken BC ve hava tankımı takmama yardım etti.

. "Bildiğiniz gibi," diyordu Ki Soo, "normal nefes alıyorsunuz ve iletişim kurmak istediğinizde ağızlıktaki bas-konuş düğmesini kullanıyorsunuz." Gösterdi. "Şimdi bunu kapüşonunun üzerine güzelce geçirip sabitlememiz ve içine sokmamız gerekiyor. İşte, saçının geri kalanını içeri sok ve bunun arkada güzel ve sıkı olduğundan emin olmama izin ver."

Arkadaş telefonlarından en çok suda olmadığı zamanlarda nefret ederdim çünkü nefes almak zordu. Hayatımı emanet ettiğim bu iki dalgıca plastikten bakarken elimden geldiğince hava emdim.

"Bir teknede iki kurtarma görevlisi olacak ve suya indirilecek bir transdüser ile bizi izleyecekler. Söylediğimiz her şey yüzeyde bizi dinleyenler tarafından duyulacak. Anladınız mı?" Ki Soo bana baktı ve az önce bir uyarı aldığımı biliyordum.

Başımı salladım, nefesim kulaklarımda gürültülü ve

sıkıntılıydı. "Yüzgeçlerini şimdi mi takmak istiyorsun?"

Başımı salladım ve suyu işaret ettim. "O zaman

sen önden git, ben de onları sana fırlatayım."

Geldiğim zamankinden en az seksen kilo daha ağır olduğum için dikkatlice dalış platformunun kenarına kadar ilerledim ve tekrar kontrol ettim

maskemi kapüşonumun içine soktuğumdan emin olmak için. Katodik koruyucular, rüzgârın karıştırdığı gemilerden çıkan kedi balığı bıyıkları gibiydi. Şimdiye kadar attığım en sinir bozucu dev adım için kendimi hazırladım.

Soğuk ilk başta bir şok etkisi yarattı ve yüzgeçlerimi çekerken vücudum lastik kılıfıma sızan suyu ısıtmak için zaman harcadı. Daha da kötüsü, bilgisayar konsolumu ya da pusulasını göremiyordum. Yüzümün önündeki elimi göremiyordum ve şimdi bir el feneri getirmenin neden faydasız olduğunu anlıyordum. Asılı tortu ışığı bir kurutma kağıdı gibi emiyor, hortumun sandaldan çıkıp nehrin yüzeyinin altında kaybolduğu noktaya doğru yüzerken yönümü bulmak için sık aralıklarla yüzeye çıkmaya zorluyordu beni.

"Herkes 10-4'te mi?" Ki Soo'nun sesi kafatasımın kemiğine bastırılmış ahizeden geliyordu.

"On-dört," dedim ağızlığa ve yavaşça yüzeyin altına doğru tekmeler atarken rahatlamaya çalıştım.

"Hortumun üzerinde misin?" Bu kez konuşan Jerod oldu.

"Artık ellerim üzerinde." Tuhaf bir şekilde gergin görünüyordu ve onu mümkün olduğunca az rahatsız etmeye dikkat ettim.

"Onu takip etmeye devam et. Belki 30 feet. Dibin hemen üstünde yüzüyor olmalı."

Panik yapmamaya çalışırken kulaklarımdaki basıncı eşitlemek için aralıklarla duraklayarak inişe başladım. Göremiyordum.

Kendimi rahatlatmaya ve derin nefesler almaya çalışırken kalbim güm güm atıyordu. Bir an durdum ve gözlerimi kapatıp yavaşça nefes alırken süzıldüm. Hortumu takip etmeye devam ettim ve kalın, paslı bir kablo aniden önümde belirdiğinde panik beni tekrar ele geçirdi.

Altına girmeye çalıştım ama nereden geldiğini veya nereye gittiğini göremedim ve gerçekten olmak istediğimden daha fazla yüzer durumdaydım ve kemerimde veya BC'min ceplerinde daha fazla ağırlık kullanabilirdim. Kablo beni arkadan yakaladı ve K valfimi sert bir şekilde kesti. Regülatörümün çekildiğini hissettim.

Birisi arkamdan tutuyordu ve gevşeyen tank sırtımdan aşağı kaymaya başladı ve beni de beraberinde çekti. BC'min cırt cırtlı kayışlarını kopararak açtım ve yapmak için eğitildiğim prosedür dışında her şeyi engellemeye çalışırken hızla içinden çıkmaya çalıştım.

"Her şey on-dört mü?" Ki Soo'nun sesi maskemde yankılandı.

"Teknik bir sorun," dedim.

Tankı bacaklarımın arasında manevra ettirdim, böylece soğuk, karanlık uzayda bir roket biniyormuşum gibi üzerinde süzülebildim. Kayışları yeniden ayarladım ve korkuyla savaştım.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Olumsuz. Kablolara dikkat edin," dedim.

"Her şeye dikkat etmelisin," diye sesi geri geldi.

Kollarımı BC'nin içine sokarken burada ölmenin pek çok yolu olduğu aklıma geldi. Sırt üstü dönerek kendimi sıkıca bağladım.

"Her şey on-dört mü?" Ki Soo'nun sesi tekrar duyuldu.

"On dört. Ayrılıyorsunuz."

"Çok fazla müdahale var. Tüm bu büyük kuvvetler. Arkanızdan geliyoruz. Yaklaşmamızı ister misin?"

"Henüz değil," dedim.

İhtiyatlı bir mesafeyi koruyorlardı çünkü dikkatimi dağıtmadan ya da müdahale etmeden cesedi görmek biliyorlardı. Birbirimizin yoluna çıkmamıza gerek yoktu.

Yavaşça daha derine indim ve dibe yaklaştığımda hortumun takılmış olması gerektiğini fark ettim, bu da neden bu kadar gergin olduğunu açıklıyordu. Hangi yöne gideceğimden emin değildim ve birkaç metre soluma gitmeyi denedim, orada bir şey bana sürtündü. Döndüm ve ölü adamla yüz yüze geldim, ben istemsiz bir şekilde geri çekilirken vücudu çarpıyor ve dürtüyordu. Benim hareketim onu peşimden sürüklerken, o da uyurgezer gibi lastik kılıflı kollarını uzatarak, ipinin ucunda dönüp duruyordu.

Yaklaşmasına izin verdim, biraz daha dürttü ve çarptı ama artık korkmuyordum çünkü artık şaşırmıyordum. Sanki dikkatimi çekmeye çalışıyor ya da onu ele geçiren nehrin cehennem karanlığında benimle dans etmek istiyordu. Dibi karıştırmak ya da paslanmış tersane enkazında kendimi kesmek istemediğim için yüzgeçlerimi zar zor hareket ettirerek yüzerliğimi korudum.

"Onu yakaladım. Ya da belki o beni yakaladı demeliyim." Bas-konuş düğmesine bastım. "Anlaşıldı mı?"

"Zar zor. Belki bir metre yukarınızdayız. Bekliyoruz."

"Birkaç dakika daha bekleyin. Sonra onu ."

Her ihtimale karşı el fenerimi son bir kez daha denedim ama yine de işe yaramadı ve bu sahneyi ellerimle görmem gerektiğini fark ettim. Işığı BC'me geri sokarak bilgisayar konsolumu neredeyse maskeme yasladım. Derinliğimin neredeyse otuz fit olduğunu ve yarım depodan fazla havam olduğunu zar zor seçebiliyordum. Ölü adamın yüzünde gezinmeye başladım ve bulanıklığın içinden sadece yüz hatlarının belli belirsiz şeklini ve kapüşonundan kurtulmuş saçlarını seçebildim.

Omuzlarından tutarak göğsünün etrafını dikkatlice yokladım ve hortumun izini sürdüm. Ağırlık kemerinden geçirilmişti ve takıldığı şeye doğru takip etmeye başladım.

On metreden kısa bir mesafede, devasa paslı bir vida gözlerimin önünde çiçek açtı. Bir gemi midye kaplı metaline dokundum daha fazla yaklaşmamak için kendimi sabitledim. Oyun alanı büyüklüğündeki geminin altında sürüklenmek ve havam tükenmeden önce körlemesine çıkış yolunu bulmak zorunda kalmak istemiyordum.

Hortum birbirine dolanmıştı ve hava akışını kesecek şekilde katlanmış veya sıkıştırılmış olup olmadığını görmek için hortumu yokladım, ancak buna dair bir kanıt bulamadım. Aslında, vidadan kurtarmaya çalıştığımda, bunu yapmanın zor olmadığını gördüm. Dalgıcın kendini kurtarmaması için hiçbir neden göremedim ve hortumunun öldükten sonra takıldığından şüphelendim.

"Hava hortumu sıkışmış." Telsizi tekrar açtım. "Gemilerden birinde. Hangisi olduğunu bilmiyorum."

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Konuşan Jerod'du.

"Hayır. Onu yakaladım. Sen çekmeye başlayabilirsin."

Hortumun hareket ettiğini hissettim.

"Tamam. Ben ona rehberlik edeceğim," dedim. "Sen çekmeye devam et. Çok yavaşça."

Kollarımı arkadan vücudun altına kilitledim ve hareket kısıtlı olduğu için kalçalarım yerine ayak bileklerim ve dizlerimle tekme atmaya başladım.

"Yavaş ol," diye uyardım mikrofona, çünkü yükselişim saniyede bir adımdan fazla olamazdı. "Yavaşça."

Yavaşça."

Belirli aralıklarla yukarı bakıyordum ama su yüzeyine çıkana kadar nerede olduğumu göremiyordum. Sonra birden gökyüzü arduvaz grisi bulutlarla boyandı ve kurtarma botu yakınlarda sallanmaya başladı. Ölü adamın BC'sini ve benimkini şişirerek, onu yüzüstü çevirdim ve ağırlık kemerini serbest bıraktım, neredeyse düşürüyordum çünkü çok ağır görünüyordu. Ama onu dalgıç kıyafetleri giyen ve eski düz tabanlı teknelerinde ne yaptıklarını biliyor gibi görünen kurtarma ekiplerine teslim etmeyi başardım.

Jerod, Ki Soo ve ben maskelerimizi açık bırakmak zorundaydık çünkü platforma geri yüzmemiz gerekiyordu. Bu yüzden arkadaş telefonuyla konuşuyor ve cesedi tel örgülü bir sepetin içine yerleştirirken tanklarımızdan nefes alıyorduk. Tekneye doğru yüzdürdük, sonra da her yerden su akarken kurtarma ekiplerinin cesedi kaldırmasına yardım ettik.

"Maskesini çıkarmamız gerekiyor," dedim ve kurtarma ekiplerine işaret ettim.

Kafaları karışmış görünüyordu ve dönüştürücü her neredeyse, belli ki yanlarında değildi. Söylediğimiz tek kelimeyi bile duyamadılar.

"Maskeni için yardıma ihtiyacın var mı?" bağırdı içlerinden biri bana doğru uzanırken.

Ona el salladım ve başımı salladım. Teknenin kenarından tutunarak kendimi sepete ulaşabilecek kadar yukarı kaldırdım.

Ölü adamın maskesini çıkardım, içindeki suyu boşalttım ve ıslak uzun saçlarıyla birlikte kapüşonlu başının yanına koydum. Gözlerinin etrafına kazınmış derin oval izlere rağmen onu o zaman tanıdım. Düz burnunu ve dolgun ağzını çevreleyen kara bıyığını tanıyordum. Bana karşı her zaman çok adil davranan muhabiri tanıdım.

"Tamam mı?" Kurtarıcılardan biri omuz silkti.

Az önce yaptığım şeyin önemini anlamadıklarını söyleyebilsem de onlara tamam dedim. Sebeğim kozmetikti, çünkü maske elastikiyetini hızla kaybeden deriye ne kadar uzun süre baskı yaparsa, girintinin solma ihtimali de o kadar azalıyordu. Bu müfettişler ve sağlık görevlileri için önemsiz bir endişeydi ama Ted Eddings'in yüzünü görmek isteyecek sevdikleri için değil.

"İletiyor muyum?" Sonra suda sallanırken Ki Soo ve Jerod'a sordum.

"İyisin. Tüm bu hortumla ne yapılmasını istiyorsun?" Jerod sordu.

"Gövdeden yaklaşık üç metre uzağa kadar kesip ucunu

kelepçeleyeceğim," dedim.

"Bunu ve regülatörünü plastik bir torbaya koyun."

"BC'mde bir kurtarma çantası var." diye gönüllü oldu Ki

Soo. "Elbette. Bu işe yarar."

Elimizden geleni yaptıktan sonra bir süre dinlendik, yüzdük ve çamurlu suyun üzerinden karınaya ve nargileye baktık. Bulunduğumuz yeri incelerken Eddings'in hortumunun takıldığı vidanın Exploiter'a ait olduğunu fark ettim. Denizaltı İkinci Dünya Savaşı sonrasına, belki de Kore Savaşı zamanına ait görünüyordu ve acaba ince parçalarından arındırılıp hurda olarak satılmak üzere mi yola çıkmıştı diye düşündüm. Eddings'in bir nedenden ötürü onun etrafında dalış yapıp yapmadığını ya da öldükten sonra oraya sürüklenip sürüklenmediğini merak ettim.

Kurtarma botu, cesedi morga götürmek üzere bir ambulansın beklediği nehrin diğer tarafındaki iskeleye doğru yolu yarılammıştı. Jerod bana tamam işareti yaptı ve her şey yolunda gitmese de ben de karşılık verdim.

BC'lerimizin havasını hava aktı ve eski bozuk para rengindeki suyun altına geri daldık.

Nehirden dalış platformuna çıkan bir merdiven vardı, sonra da iskeleye çıkan başka bir merdiven. Tırmanırken bacaklarım titriyordu, çünkü ben Jerod ve Ki Soo güçlü değildim, onlar tüm teçhizatlarını sanki bir deri ağırlığındaymış gibi taşıyorlardı.

Ama BC ve tankımdan kendim çıktım ve yardım istemedim. Arabamın yanında bir polis aracı gürledi ve birisi Eddings'in sandalını nehrin karşısındaki iskeleye çekiyordu. Kimliğinin doğrulanması gerekiyordu ama hiç şüphem yoktu.

"Peki ne düşünüyorsun?" diye sordu tepeden bir ses aniden.

Kafamı kaldırdığımda Kaptan Green'in iskelede uzun boylu, ince bir adamın yanında durduğunu gördüm. Green görünüşe göre artık yardımsever hissediyordu ve yardım etmek için uzandı. "İşte," dedi.

"Tankını bana ver."

"Onu muayene edene kadar şey bilemeyeceğim," dedim önce onu, sonra da diğer dişliyi kaldırırken. "Teşekkürler. Hortumlu tekne ve diğer her şey doğruca morga gitmeli," diye ekledim.

"Gerçekten mi? Bununla ne yapacaksın?" diye sordu.

"Nargileye de otopsi yapılacak."

İnce yapılı adam bana Jacques Cousteau'dan daha çok şey biliyormuş gibi, "Eşyalarını iyice durulaman gerekecek," dedi ve sesi tanıdıktı. "İçinde çok fazla yağ ve pas var."

"Kesinlikle ," diye kabul ettim ve iskeleye tırmandım.

"Ben Dedektif Roche," dedi ve tuhaf bir şekilde kot pantolon ve eski bir mektup ceketini giymişti. "Hortumunun bir şeye takıldığını söylediğinizi duydum?"

"Söyledim ve bunu söylediğimi ne zaman duyduğunuzu merak ediyorum."

Artık iskeledeydim ve kirli, ıslak eşyalarımı arabama geri taşımak için hiç de sabırsızlanmıyordum.

"Tabii ki cesedin bulunmasını takip ettik." Green konuştu. "Dedektif Roche ve ben binanın içini dinliyorduk."

Ki Soo'nun bana yaptığı uyarıyı hatırladım ve onun ve Jerod'un kendi teçhizatları üzerinde çalıştıkları aşağıdaki platforma baktım.

"Hortum takılmıştı," diye cevap verdim. "Ama bunun ne zaman olduğunu söyleyemem. Belki ölümünden önce, belki de sonra."

Roche bana bakmaya devam ederken pek de ilgili görünmüyordu. Çok genç ve neredeyse güzeldi; narin yüz hatları, dolgun dudakları ve kısa kıvrıkcık siyah saçları vardı. Ama gözlerinden hoşlanmamıştım, istilacı ve kendini beğenmiş olduklarını düşünüyordum. Kapüşonumu çıkarıp parmaklarımı kaygan saçlarımda gezdirdim ve dalgıç kıyafetimin fermuarını açıp üst kısmını kalçalarımın kadar indirmemi izledi. Son katman dalış derimdi ve onunla etim arasında sıkışan su hızla soğuyordu. Yakında dayanılmaz derecede üşüyecektim. Şimdiden tırnaklarım mosmor olmuştu.

Dalgıç giysisinin kollarını belime bağlarken kaptan, "Kurtarma ekiplerinden biri bana yüzünün çok kırmızı görüldüğünü söyledi," dedi. "Bunun bir anlamı olup olmadığını merak ediyorum."

"Soğuk livor," diye cevap verdim.

Beklentiyle bana baktı.

"Soğuğa maruz kalan bedenler parlak pembe olur," dedim titremeye

başlarken. "Anlıyorum. Yani bu-"

"Hayır," diye kestim sözünü, çünkü onları dinleyemeyecek kadar rahatsızdım. "Bu illa ki bir şey ifade etmiyor".

Bakın, bu ıslak şeylerden kurtulabilmem için bir bayanlar tuvaleti var mı?" Etrafa bakındım ve umut verici bir şey göremedim.

"İşte orada." Green yönetim binasının yakınındaki küçük bir karavanı işaret etti. "Dedektif Roche'un size eşlik etmesini ve her şeyin nerede olduğunu göstermesini ister misiniz?"

"Buna gerek yok."

Green, "Umarım kilitli değildir," diye ekledi.

Bu benim şansım olur diye düşündüm. Ama değildi ve berbatı, sadece tuvalet ve lavabo vardı ve yakın tarihte hiçbir şey temizlenmemiş gibiydi. Diğer taraftaki erkekler tuvaletine açılan kapı, sanki iki cinsiyetten biri mahremiyet konusunda çok endişeliymiş gibi, asma kilit ve zincirle ikiye dörde sabitlenmişti.

Hiç ısı yoktu. Soyundum ama sıcak su olmadığını fark ettim. Elimden geldiğince temizlendikten sonra aceleyle , kayak sonrası botlarımı ve şapkamı giydim. Şu anda saat bir buçuktu ve Lucy muhtemelen Mant'ın evindeydi. Domates sosunu henüz not etmemiştim bile. Yorgunluktan bitap düşmüştüm, uzun ve sıcak bir duş ya da banyo için yanıp tutuşuyordum.

Ondan kurtulamadığım için Green benimle arabama kadar yürüdü ve dalış malzemelerimi bagaja yerleştirmeme yardım etti. Şimdiye kadar deniz botu bir römorka yüklenmiş ve Norfolk'taki ofisime doğru yola çıkmış olmalıydı. Jerod ya da Ki Soo'yu görmedim ve onlara veda edemediğim için üzgündüm.

"Otopsiyi ne zaman yapacaksınız?" Green bana sordu.

Ona baktım ve güç ya da rütbe sahibi zayıf insanların tipik bir örneği idi. Beni korkutmak için elinden geleni ve bu hiçbir işe yaramayınca arkadaş olmaya karar vermişti.

"Şimdi yapacağım." Arabayı çalıştırdım ve ısıtıcıyı kadar açtım.

Şaşırmış görünüyordu. "Ofisin bugün açık mı?"

" yeni açtım," dedim.

Kapıyı kapatmamıştım kollarını çerçevenin üstüne dayayıp bana baktı. O kadar yakındı ki, elmacık kemikleri ve burun kanatları boyunca uzanan kırık kan damarlarını ve güneşten kaynaklanan pigmentasyon değişikliklerini görebiliyordum.

"Raporunuzla birlikte beni arayacak mısınız?"

"Ölüm nedenini ve şeklini belirlediğimde, elbette bunları sizinle tartışacağım," dedim.

"Terbiye mi?" Kaşlarını çatı. "Yani onun kazara öldüğüne dair bir şüphe mi var?"

"Her zaman sorular olabilir ve olacaktır da Kaptan Green.

Sorgulamak benim işim."

"Sırtında bir bıçak ya da kurşun bulursanız, umarım önce beni ararsınız," dedi bana kartlarından birini verirken sessiz bir ironiyle.

Mant morg asistanının numarasına bakarak ve onu evde bulacağımı umarak uzaklaştım. Buldum da.

"Danny, ben Dr. Scarpetta," dedim.

"Oh, evet, ," dedi şaşırarak.

Arka planda Noel müziği çalıyor ve tartışan insanların seslerini duyuyordum. Danny Webster yirmili yaşlarının başındaydı ve hâlâ ailesiyle birlikte yaşıyordu.

"Yeni yıl arifesinde sizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm," dedim, "ama gecikmeden otopsi yapmam gereken bir vaka var. Şimdi ofise doğru yola çıkıyorum."

"Bana ihtiyacın var mı?" Sesi bu fikre oldukça açık geliyordu.

"Eğer bana yardım edebilirsiniz, size ne kadar minnettar anlatamam. anda ofise doğru giden bir bot ve bir ceset var."

"Sorun değil, Dr. Scarpetta," dedi neşeyle. "Hemen ."

Evimi aradım ama Lucy telefonu açmadı, ben de telesekreterin mesajlarını kontrol etmek için bir kod girdim. İki mesaj vardı, ikisi de Mant'ı arkadaşları tarafından bırakılmıştı ve üzüntülerini ifade ediyorlardı. Kurşuni bir gökyüzünden kar yağmaya başlamıştı, otoyol güvenli olandan daha hızlı giden insanlarla doluydu. Yeğenimin gecikip gecikmediğini ve neden aramadığını merak ettim. Lucy

Yirmi üç yaşındaydı ve FBI Akademisi'nden yeni mezun olmuştu. Sanki benim korumama ihtiyacı varmış gibi hâlâ onun için endişeleniyordum.

Tidewater Bölge Ofisim Sentara Norfolk Genel Hastanesi'nin arazisinde küçük, kalabalık bir ek binada yer alıyordu. Binayı Sağlık Bakanlığı ile paylaşıyorduk ve ne yazık ki burada Kabuklu Balık Sanitasyon Ofisi de bulunuyordu. Çürüyen cesetlerin ve çürüyen balıkların pis kokusu arasında, park yeri yılın ya da günün hangi saatinde olursa olsun bulunulacak iyi bir yer değildi. Danny'nin eski Toyota'sı zaten oradaydı ve bölmenin kilidini açtığımda deniz botunun beklediğini görmek beni memnun etti.

Kapıyı arkamdan indirdim ve etrafıma bakındım. Uzun alçak basınç hortumu düzgünce sarılmıştı ve istediğim gibi bir ucu koparılmış ve bağlı olduğu regülatör plastikle kapatılmıştı. Diğer uç hâlâ iç boruya bağlı küçük kompresöre bağlıydı. Yanında bir galon benzin ve ekstra ağırlıklar, inç kare başına üç bin pound hava içeren bir tank, bir kürek, can simidi, el feneri, battaniye ve işaret fişeği tabancası da dahil olmak üzere dalış ve tekne ekipmanlarının beklenen çeşitli çeşitleri vardı.

Eddings ayrıca, öldüğü yasak bölgeye girmek için kullandığı belli olan beş beygir gücünde fazladan bir trolling motoru da takmıştı. Otuz beş beygir gücündeki ana motor geri çekilmiş ve kilitlenmişti, bu nedenle pervanesi suyun dışında olmalıydı ve olay yerinde johnboat'ı gördüğümde bu pozisyonda olduğunu hatırladım.

Ama beni tüm bunlardan daha çok ilgilendiren şey, yerde açık duran sert plastik bir taşıma çantasıydı. Köpük astarının içinde çeşitli kamera aparatları ve Kodak 100 ASA film kutuları vardı. Ancak ne kamera ne de flaş gördüm ve bunların Elizabeth Nehri'nin dibinde sonsuza dek kaybolduğunu hayal ettim.

Bir rampadan çıkıp başka bir kapının kilidini açtım ve beyaz döşemeli koridorun içinde, Ted Eddings röntgen odasının yanına park edilmiş bir sedyenin üstündeki bir torbanın içine sıkıştırılmıştı.

Kaskatı kesilmiş kolları sanki kurtulmak için mücadele ediyormuş gibi siyah vinile bastırıyordu ve yere yavaşça su damlıyordu. Danny'yi aramak üzereydim ki bir köşeden topallayarak çıktı, bir yığın havlu taşıyordu, sağ eli

Ön çapraz bağının yeniden yapılandırılmasını gerektiren bir futbol sakatlığı nedeniyle parlak kırmızı bir spor korsesi içinde diz.

"Onu gerçekten otopsi odasına götürmeliyiz," dedim.

"Koridorda sahipsiz ceset bırakma konusunda ne hissettiğimi biliyorsun."

"Birinin kaymasından korktum," dedi havlularla suyu silerken.

"Bugün burada sadece sen ve ben varız."

Ona gülümsedim. "Ama düşüncen için teşekkür ederim ve kesinlikle kaymanı istemiyorum. Dizin nasıl?"

"Daha iyiye gideceğini hiç sanmıyorum. Neredeyse üç ay oldu ve hala merdivenlerden zar zor inebiliyorum.

"Sabırlı ol, fiziksel egzersizlerine devam et ve evet, daha iyi olacak," diye daha önce söylediklerimi tekrarladım. "Onu henüz ışınlamadın mı?"

Danny daha önce de dalgıç ölümlerinde çalışmıştı. Mermi ya da kırık kemik aramamızın olası olmadığını biliyordu ama röntgende pnömotoraks ya da barotravma nedeniyle akciğerlerden sızan havanın neden olduğu bir mediastinal kayma ortaya çıkabilirdi.

"Evet, hanımefendi. Film banyo makinesinde." Durakladı, yüz ifadesi tatsızlaştı. "Chesapeake'den Dedektif Roche da yolda. Görev için hazır bulunmak istiyor."

Her ne kadar dedektifleri vakalarının otopsisini izlemeye teşvik etsem de, Roche özellikle morgumda olmasını istediğim biri değildi.

"Onu tanıyor musun?" Ben sordum.

"Buraya daha önce de geldi. Onu kendiniz yargılamanıza izin

vereceğim." Doğruldu ve siyah saçlarını yeniden atkuyruğu şeklinde

topladı,

Çünkü saç telleri kaçmış ve gözlerine kaçmıştı. Kıvrak ve zarifti, parlak sırtışıyla genç bir Cherokee'ye benziyordu. Sık sık neden burada çalışmak istediğini merak ederdim. Cesedi otopsi odasına götürmesine yardım ettim ve o cesedi tartıp ölçerken ben de içeride kayboldum.

soyunma odasına gittim ve duş aldım. Önlüklerimi giyerken Marino çağrı cihazımı aradı.

"Ne ?" Telefonu ona verdiğimde sordum.

"Düşündüğümüz kişi, değil mi?" diye sordu. "Geçici olarak, evet."

"Onu şimdi mi gönderiyorsun?" "Başlamak üzereyim," dedim.

"Bana on beş dakika ver. Neredeyse ." "Buraya mı geliyorsun?" Dedim, kafam karışmıştı.

"Arabamın telefonundayım. Sonra konuşuruz. Birazdan orada olurum.

Bunun neyle ilgili olduğunu merak ederken, Marino'nun Richmond'da bir şeyler bulmuş olması gerektiğini de biliyordum. Aksi takdirde Norfolk'a gelmesinin hiçbir anlamı yoktu. Ted Eddings'in ölümlü Marino'nun yetki alanına girmiyordu, tabii FBI bu işe çoktan karışve bu da mantıklı olmazdı.

Hem Marino hem de ben Büro'nun Kriminal Araştırma Analiz programında, daha çok profil çıkarma birimi olarak bilinen, alışılmadık derecede iğrenç ve zor ölümlerde polise yardımcı olma konusunda uzmanlaşmış danışmanlardık. Rutin olarak kendi alanlarımız dışındaki davalara da müdahil oluyorduk ama sadece davetle ve Chesapeake'in FBI'ı herhangi bir konuda araması için biraz erkendi.

Dedektif Roche, Marino'dan önce geldi ve elinde bir kese kâğıdı taşıyordu ve ona önlük, eldiven, yüz siperi, kep ve galoş vermem için ısrar ediyordu. O soyunma odasında biyolojik zırhıyla uğraşırken, Danny ve ben fotoğraflarını çekmeye ve Eddings'in bize geldiği haliyle, yani hala yere yavaşça damlamaya devam eden ıslak giysisiyle bakmaya başladık.

"Bir süre önce ölmüş," dedim. "İçimden bir ses ona ne nehre düştükten kısa bir süre sonra olduğunu söylüyor."

"Bunun ne zaman olduğunu biliyor muyuz?" Danny neşter saplarına yeni bıçaklar takarken sordu.

"Hava sonra olduğunu varsayıyoruz." "Çok yaşlı görünmüyor."

"Otuz iki."

Eddings'in yüzüne baktı ve kendi yüzü de hüzünlendi. "Çocuklar buraya düştüğünde ya da geçen hafta spor salonunda ölen basketbolcu gibi." Bana baktı. "Bu seni hiç rahatsız ediyor mu?"

"Bunun beni etkilemesine izin veremem çünkü onlar için iyi bir iş yapmama ihtiyaçları var" dedim not alırken.

"Peki ya işin bittiğinde?" Yukarı baktı.

"İşimiz asla bitmeyecek Danny," dedim. "Kalplerimiz hayatımızın sonuna kadar kırık kalacak ve buradan geçen insanlarla işimiz asla bitmeyecek."

"Çünkü onları unutamayız." Bir kovayı iç organ torbasıyla kapladı ve yere, yanıma koydu. "En azından ben unutamam."

"Eğer onları unutursak, o zaman bizde bir sorun var demektir," dedim.

Roche soyunma odasından yüz siperi ve kâğıttan giysisiyle tek kullanımlık bir astronot gibi çıktı. Sedyeden uzak durdu ama bana olabildiğince yaklaştı.

Ona dedim ki, "Teknenin içine baktım. Hangi eşyaları çıkardınız?"

"Silahı ve cüzdanı. İkisi de yanımda," diye cevap verdi. "Orada, çantanın içinde. Kaç çift eldiven giydin?"

"Peki ya kamera, film ya da gibi bir şey?"

"Teknede ne varsa o. Görünüşe göre birden fazla eldiven giymişsin." Yakınıma eğildi, omzu omzuma değiyordu.

"Çift eldiven taktım." Ondan uzaklaştım.

"Sanırım bir çift daha lazım."

Eddings'in vıcık vıcık dalış botlarının fermuarını açtım ve "Şuradaki dolapta," dedim.

Bir neşterle dalgıç elbisesini ve dalış derisini dikiş yerlerinden açtım çünkü tamamen titiz bir bedeni çıkarmak çok zor olacaktı. Onu neoprenden kurtarıken, soğuktan dolayı her tarafının pembeleştiğini görebiliyordum. Mavi bikinili mayosunu çıkardım ve Danny ile birlikte onu otopsi masasına kaldırarak kollarının sertliğini kırdık ve daha fazla fotoğraf çekmeye başladık.

Eddings'in çoğu dizlerinde olmak üzere birkaç eski yara izi dışında hiçbir yarası yoktu.

Ancak biyoloji ona daha önce hipospadias adı verilen bir darbe vurmuştu, bu da idrar yolunun penisin ortası yerine alt tarafına açıldığı anlamına geliyordu. Bu orta dereceli kusur, özellikle çocukken büyük bir kaygıya neden olmuş olabilir. Bir erkek olarak, cinsel ilişkiye girmeye isteksiz olacak kadar utanç duymuş olabilir.

Profesyonel karşılaşmalarda hiçbir zaman utangaç ya da pasif olmamıştı. Hatta benim gibi biri, hele de bir gazeteci tarafından nadiren etkilenirken, onu her zaman kendinden emin ve çekici bulmuşumdur. Ama insanların yalnızken nasıl davrandıkları konusunda dış görünüşün hiçbir şey ifade etmediğini de biliyordum ve orada durmaya çalıştım.

Panoma tutturulmuş diyagramlar üzerinde notlar ve ölçümler yaparken onu canlı olarak hatırlamak istemiyordum. Ancak zihnimin bir parçası irademle mücadele etti ve onu son gördüğüm ana geri döndüm. Noel'den önceki haftaydı ve Richmond'daki ofisimde, kapıya sırtımı dönmüş, bir karuselde slaytları sıralıyordum. Konuşana kadar arkamda olduğunu duymadım ve arkamı döndüğümde onu kapımın önünde, elinde parlak kırmızı meyvelerle dolu bir Noel biberi saksısıyla buldum.

"İçeri girmemin sakıncası var mı?" diye sordu. "Yoksa bununla arabama kadar yürümemi mi istersiniz?" Ona iyi günler dilerken bir yandan da ön büro personelinin hayal kırıklığı içinde düşündüm. Ben istemedikçe gazetecilerin lobideki kilitli kurşun geçirmez bölmenin ötesine geçmesine izin vermeyeceklerini biliyorlardı ama

Özellikle kadın memurlar Eddings'i biraz fazla seviyorlardı. İçeri girdi ve bitkiyi masamın yanındaki halının üzerine koydu ve gülümsediğinde tüm yüzü gülümsedi.

"Sadece burada canlı ve mutlu bir Şeyler olması gerektiğini düşündüm." Mavi gözleri benimkilere sabitlendi.

"Umarım bu benim hakkımda bir yorum değildir." Gülmekten kendimi alamadım. "Onu dnŐtrmeye hazır mısınız?"

Panomdaki vücut Őeması netleŐti ve Danny'nin benimle konuştuğunu fark ettim.

"zr dilerim," diye mırıldandım.

Roche sanki daha önce hiç morga girmemiŐ gibi etrafta dolaŐıp cam dolapların arasından bana doğru bakarken, da endişeyle bana bakıyordu.

"Her Şey yolunda mı?" Danny bana o hassas tarzıyla sordu. "Onu Şimdi döndürebiliriz," dedim.

Ruhum küçük, sıcak bir alev gibi içimi titretti. Eddings o gün haki renkli bir pantolon ve siyah bir komando kazağı giymişti ve gözlerindeki bakıŐı hatırlamaya çalıştım. Gözlerinin ardında bunu önceden haber veren bir Şey olup olmadığını merak ettim.

Nehir tarafından soğutulan vücudu dokunuŐuma soğuk geliyordu ve onun tanıdık olanı bozan, beni daha da rahatsız eden başka yönlerini keŐfetmeye başladım. İlk azı diŐlerinin yokluğu ortodontiye işaret ediyordu. Kapsamlı, çok pahalı porselen kaplamaları ve zaten canlı olan gözlerini güzelleŐtirmek için renklendirilmiŐ kontakt lensleri vardı. Dikkat çekici bir Şekilde, maskesini su bastığında sağ onlu gözleri yıkanmamıŐtı ve donuk bakıŐları garip bir Şekilde asimetrikti, sanki iki l insan uykulu göz kapaklarından dışarı bakıyormuŐ gibi.

Dış muayeneyi neredeyse bitirmiŐtim ama geriye en invaziv olanı kalmıştı, çünkü doğal olmayan her ölümde hastanın cinsel pratiklerini araştırmak gerekiyordu. Nadiren Şu ya da bu yönelimi gösteren bir dövme kadar bariz bir iŐaretle karŐılaŐıyordum ve kural olarak hiç kimse

samimi olduğu bir kişi de gönüllü olarak bilgi vermek için öne çıkacaktı. Ancak bana ne söylendiği ya da kim tarafından söylendiği gerçekten önemli olmazdı. Yine de anal ilişkiye dair kanıt olup olmadığını kontrol ederdim.

"Ne ?" Roche masaya döndü ve arkamda durdu.

Çalışırken "Proktit, anal tünelleşme, küçük fissürler, travmaya bağlı epitel kalınlaşması," diye cevap verdim.

"O zaman onun eşcinsel olduğunu varsayıyorsun." Omzumun

üzerinden baktı. Danny'nin yanaklarına renk geldi ve gözlerinde öfke parladı.

"Anal halka ve epitel dikkat çekici değil," dedim ve notlar aldım. "Başka bir deyişle, aktif bir homoseksüel yaşam tarzıyla tutarlı olabilecek herhangi bir yarası yok. Ve Dedektif Roche, bana biraz daha yer açmanız gerekecek."

Nefesini boynumda hissedebiliyordum.

"Biliyorsunuz, bu bölgede çok fazla röportaj yapıyor."

"Ne tür görüşmeler?" diye sordum ve gerçekten sinirlerimi bozmaya başlamıştı.

"Bunu bilmiyorum."

"Kiminle röportaj yapıyordun?"

"Geçen sonbaharda Atıl Gemi Tersanesi hakkında bir yazı yazdı. Kaptan Green muhtemelen size daha fazlasını anlatabilir."

"Az önce Kaptan Green ile birlikteydim ve bana bundan bahsetmedi."

"Hikaye The Virginian Pilot'ta yayınlandı, sanırım Ekim ayında. Büyük bir olay değildi. Sıradan bir haberdir," dedi. "Benim kişisel görüşüm, daha büyük bir şey için etrafı kolaçan etmek üzere geri dönmeye karar verdiği yönünde."

"Ne ?"

"Bana sorma. Ben muhabir değilim." Masanın karşısındaki Danny'ye baktı. "Ben şahsen medyadan nefret ederim. Her zaman çılgın teoriler üretirler ve bunları kanıtlamak için her şeyi yaparlar. şimdi bu adam buralarda ünlü sayılır, AP'nin önemli bir muhabiri falan. Söylentilere göre kızlarla birlikte olduğunda bu sadece vitrin ssymş. Bunun ötesine geçtiğinizde hiçbir şey kalmıyor, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur." Yüzünde acımasız bir gülümseme vardı ve daha bugün tanışmış olmamıza rağmen ondan bu kadar hoşlanmadığıma inanamıyordum.

"Bilgileri nereden alıyorsun?" diye sordum. "Bir şeyler duyuyorum."

"Danny, sa ve tırnak örnekleri alalım," dedim.

Roche kalama dokunurken, "Biliyorsun, sokaktaki insanlarla konuşmak için zaman ayırıyorum," diye ekledi.

"Bıyıklarını da mı yolmak istiyorsun?" Danny ameliyat arabasından pensleri ve zarfları getirdi.

". "

"Sanırım ona HIV testi yapacaksınız." Roche yine bana sürtündü.

"Evet," diye cevap verdim.

"O zaman onun eşcinsel olabileceğini düşünüyorsun."

işi bıraktım çünkü canıma tak etmişti.

"Dedektif Roche - ona doğru döndüm ve sesim sertti - eğer benim morgumda olacaksan, bana çalışmam için yer açacaksın. Bana sürtünmeyi bırakacaksın ve hastalarıma saygılı davranacaksın. Bu adam burada, bu masada l ve çıplak olmayı istemedi.

Ve ibne kelimesini sevmiyorum."

"ne derseniz deyin, onun yönelimi bir şekilde önemli ." Sinirlenmemden memnun olmasa da şaşkındı.

"Bu adamın eşcinsel olup olmadığını kesin olarak bilmiyorum," dedim.
"Ama AIDS'ten ölmediğini biliyorum."

Ameliyat arabasından bir neşter aldım ve tavrı aniden değişti. Geri ,
aniden sinirlendi çünkü kesmeye başlamak üzereydim, şimdi bir de bu
sorunla baş etmem gerekiyordu.

"Hiç otopsi gördün mü?" Ona söyledim.

"Birkaç tane." Kusacakmış gibi görünüyordu "Neden gidip oturmuyorsun?"
Chesapeake'in onu neden bu davaya ya da herhangi bir davaya atadığını merak
ettiğim için pek de nazik olmayan bir şekilde önerdim. "Ya da körfeze git."

"Burası çok sıcak."

"Eğer hastalanırsan, en yakın çöp kutusuna git." Danny'nin gülmek için
yapabileceği tek şey buydu.

"Bir dakika şurada oturacağım." Roche kapının yanındaki masaya gitti.

Bıçak omuzlardan göğüs kafesine ve leğen kadar uzanan Y kesisini hızla
açtım. Kan havaya maruz kaldığında, yaptığım işi durdurmama neden olan bir
koku algıladığımı düşündüm.

"Biliyor musun, Lipshaw'ın çok iyi bir bileyicisi var, keşke alabilsek,"
diyordu Danny. "Suyla bileyiyor böylece bıçakları oraya sokup
bırakabiliyorsun."

Kokladığım şey açıktı ama buna inanamıyordum. "Ben de tam yeni
kataloglarına bakıyordum," diye devam etti.

"Paramızın yetmediği tüm o havalı şeyler beni deli
ediyor." Bu doğru olamaz.

"Danny, kapıları aç," dedim onu ürküten sessiz bir aciliyetle. "Ne oldu?"
diye sordu telaşla.

"Buraya bolca hava girsin. Şimdi," dedim.

Kötü durumdaki diziyle hızlı hareket etti ve salona çift kapıyı açtı.

"Sorun nedir?" Roche daha dik oturdu.

"Bu adamın tuhaf bir kokusu var." O anda şüphelerimi dile getirmek istemiyordum, özellikle de ona.

"Hiçbir koku almıyorum." Ayağa kalktı ve sanki bu gizemli koku görebileceği bir şeymiş gibi etrafına bakındı.

Eddings'in kanı acı badem kokuyordu ve ne Roche'un ne de Danny'nin bunu algılayamaması beni şaşırtmadı. Siyanürün kokusunu alma yeteneği cinsiyete bağlı çekinik bir özelliktir ve nüfusun yüzde otuzundan daha azında kalıtsal olarak bulunur. Ben şanslı azınlığın arasındaydım.

"Güven bana." Kaburgaların derisini geri yansıtıyordum, interkostal kasları delmemeye dikkat ediyordum. "Çok tuhaf kokuyor."

"Peki bu ne anlama geliyor?" Roche bilmek istiyordu.

"Testler yapılana kadar buna cevap veremeyeceğim," dedim. "Bu arada, her şeyin çalıştığından ve örneğin hortumundan egzoz dumanı çıkmadığından emin olmak için tüm ekipmanlarını iyice kontrol edeceğiz."

"Nargile hakkında çok şey biliyor musun?" Danny bana sordu ve yardım etmek için masaya döndü.

"Hiç kullanmadım."

Orta hat göğüs kesisini lateralden baltaladım. Dokuyu geri yansıtarak derinin bir tarafında Danny'nin suyla doldurduğu bir cep oluşturdum. Sonra elimi daldırdım ve neşter bıçağını iki kaburganın arasına soktum. Bir dalış yaralanmasının göğüs boşluğuna hava sızmasına neden olduğunu gösterebilecek kabarcıklar olup olmadığını kontrol ettim. Ama hiç yoktu.

"Nargileyi ve hortumu tekneden çıkarıp ," diye karar verdim. "İkinci bir görüş almak için bir dalış danışmanına ulaşabilirsek iyi olur. Buralarda tatilde ulaşabileceğimiz birilerini tanıyor musun?"

"Hampton Roads'da Dr. Mant'ın bazen kullandığı bir dalış dükkanı var."

Numaraları aldı ve aradı, ama dükkan bu karlı yılbaşı gecesi kapalıydı ve sahibi evde görünmüyordu. Sonra Danny körfeze gitti ve kısa bir süre sonra döndüğünde, koridorda ağır ayak sesleri duyulurken tanıdık bir sesin onunla yüksek sesle konuştuğunu duyabiliyordum.

Pete Marino'nun sesi otopsi odasına yansıdı: "Polis olsaydın sana izin vermezlerdi."

"Biliyorum ama anlamıyorum," dedi Danny.

"Sana çok iyi bir neden vereceğim. Seninki kadar uzun saçlar, dışarıdaki pisliklere kapacakları bir şey daha verir. Benimki mi? Ben olsam . Ayrıca kızlar seni daha çok sever."

Nargile ve hortum bobinlerini taşımaya yardım etmek için tam zamanında gelmişti ve Danny'ye babacan bir ders veriyordu. Marino'nun kendi yetişkin oğluyla neden korkunç sorunlar yaşadığını anlamak benim için hiç zor olmamıştı.

"Nargile hakkında bir şey biliyor musun?" İçeri girerken Marino'ya sordum. Cesede boş boş baktı "Ne?"

Tuhaf bir hastalığı mı var?"

"Taşıdığın şeye nargile deniyor," diye açıkladım.

O ve Danny ekipmanları benimkinin yanındaki boş çelik masanın üzerine koydular.

"Görünüşe göre dalış mağazaları önümüzdeki birkaç gün kapalı," diye ekledim. "Ama kompresör oldukça basit görünüyor, beş beygir gücünde bir motorla çalışan bir pompa, havayı filtreli bir giriş valfinden geçiriyor, sonra da dalgıcın ikinci kademe regülatörüne bağlı düşük basınçlı hortumdan geçiriyor. Filtre iyi görünüyor. Yakıt hattı sağlam. Size söyleyebileceğim tek şey bu."

"Depo boş," diye gözlemledi Marino.

"Sanırım öldükten sonra benzini

bitmiş."

"Neden?" Roche bulunduğumuz yere doğru yürüdü ve sanki odada sadece o ve ben varmışız gibi dikkatle bana ve önlüğümün ön kısmına baktı. "Aşağıda zamanın nasıl geçtiğini anlamadığını ve benzininin bitmediğini nereden biliyorsun?"

"Çünkü hava kaynağı kesilse bile yüzeye için hâlâ bolca zamanı vardı. Sadece otuz fit aşağıdaydı," dedim.

"Hortumunuz bir şeye takılmış olabilir, bu uzun bir yol."

"Olabilirdi. Ancak bu senaryoda ağırlık kemerini düşürmüş olabilir."

"Koku gitti mi?" diye sordu. "Hayır, ama o kadar baskın değil." "Ne kokusu?"

Marino bilmek istiyordu. "Kanının tuhaf bir kokusu var."

"İçki gibi mi demek istiyorsun?" "Hayır, öyle değil."

Roche geçip giderken birkaç kez burnunu çekti ve omuz silkti, bakışlarını masanın üzerindikilerden . Geniş bir alanı olmasına ve onu uyarmış olmama rağmen tekrar bana sürtündüğünde inanamadım. Marino iri yarı ve saçsızdı, yünlü bir ceket giymişti ve gözleri onu takip ediyordu.

"Peki, bu kim?" diye sordu bana.

"Evet, sanırım ikiniz tanışmadınız," dedim. "Chesapeake'den Dedektif Roche, bu Richmond'dan Yüzbaşı Marino."

Roche nargileye dikkatle bakıyordu ve Danny'nin yan masada makasla kaburgaları keserken çıkardığı ses onu rahatsız ediyordu. Teni yine sütlü cam rengini almış, ağzı eğilmişti.

Marino bir sigara yaktı ve yüzündeki ifadeden Roche hakkındaki kararını verdiğini anlayabiliyordum ve Roche da bunu öğrenmek üzereydi.

"Sizi bilmem," dedi dedektife, "ama benim keşfettiğim bir şey var, bu bir kez geldiğinizde ciğer konusunda asla aynı şeyleri hissetmiyorsunuz. İzliyorsunuz." Çakmağı gömleğinin cebine geri soktu. "Ben, soğana bulanmış halini severdim." Dumanı üfledi.

"Şimdi, ölüm acısıyla bile olsa beni ona dokunduramazsın."

Roche nargileye yaklaştı, sanki ihtiyacı olan panzehir lastik ve benzin kokusuymuş gibi neredeyse yüzünü gömecekti. İşime devam ettim.

"Hey, Danny," diye devam etti Marino, "burada çalışmaya başladığından beri hiç böbrek taşı gibi şeyler yedin mi?"

"Hayatım boyunca bunlardan hiç yemedim," dedi göğüs zırhını çıkarırken. "Ama ne demek istediğini anlıyorum."

İnsanların restoranlarda büyük ciğer dilimleri sipariş ettiğini gördüğümde neredeyse kapıya doğru dalmak zorunda kalıyorum. Özellikle de birazcık bile pembeysen."

Organlar açığa çıktıkça koku yoğunlaştı ve arkama yaslandım.

"Kokuyu alıyor musun?" Danny sordu.

"Oh, evet," dedim.

Roche uzaktaki köşesine çekildi ve Marino'nun keyfi yerine geldiği için bana doğru yürüyüp yanımda durdu.

"Yani boğulduğunu mu düşünüyorsun?" Marino hemen sordu.

"Şu anda bunu düşünmüyorum. Ama kesinlikle ," dedim.

"Boğulmadığını anlamak için ne yapabilirsin?"

Marino boğulma olaylarına pek aşina değildi, çünkü insanlar nadiren bu şekilde cinayet işliyordu, bu yüzden yoğun bir merak içindeydi. Yaptığım her şeyi anlamak .

"Aslında yaptığım pek çok şey var," dedim çalışırken. "Göğsün yan tarafında bir deri cebi oluşturdum, içini suyla doldurdum ve kabarcık olup olmadığını kontrol etmek için göğüs kafesine bir bıçak soktum. Perikardiyal keseyi suyla dolduracağım ve yine kabarcık olup olmadığını görmek için kalbe bir iğne sokacağım. Beyinde peteşiyal kanama olup olmadığını kontrol edeceğim ve mediasteninin yumuşak dokusunda ekstraalveolar hava olup olmadığına bakacağım."

"Tüm bunlar neyi gösterecek?" diye sordu.

"Muhtemelen pnömotoraks veya hava embolisi, dalgıç yetersiz nefes alıyorsa on beş fitten daha az suda meydana gelebilir. Sorun, akciğerlerdeki aşırı basıncın alveol duvarlarında küçük yırtılmalara yol açarak kanamalara ve bir veya her iki plevral boşluğa hava sızıntılarına neden olabilmesidir."

"Ve bunun seni öldürebileceğini varsayıyorum,"

dedi. "Evet," dedim. "Kesinlikle öldürebilir."

"Peki ya yukarı çıkarken ve aşağı inerken çok hızlı olursanız?"

İzleyebilmek için masanın diğer tarafına geçmişti. "Basınç değişiklikleri veya barotraurna, iniş veya çıkışla ilişkili daldığı derinlikte pek olası değil.

Ve gördüğünüz gibi, dokuları barotraurna ile ölmüş olsaydı olmasını beklediğim gibi süngerimsi değil. Koruyucu giysi ister misiniz?"

"Terminex için çalışıyormuş gibi görüneyim diye mi?" Marino Roche'a doğru baktı.

Roche uzaktan, "Umarım AIDS olmazsın," dedi.

Marino önlük ve eldivenlerini giydi, ben de dekompresyon, vurgun ya da boğulma sonucu ölüm olasılığını elemek için bakmam gereken ilgili negatifleri açıklamaya başladım. Siyanür testi için hava örneği almak üzere soluk borusuna on sekiz kalibrelik bir iğne soktuğumda Roche gitmeye karar verdi. Odanın içinde hızla yürüdü, tezgâhtan kanıt çantasını toplarken kâğıtlar tıkrırdıyordu, "sen testleri yapana kadar hiçbir şey öğrenemeyeceğiz," dedi kapı aralığından.

"Bu doğru. Şimdilik ölüm nedeni ve şekli ." Durakladım ve ona baktım. "Tamamlandığında raporumun bir kopyasını alacaksınız. Ve gitmeden önce kişisel eşyalarını görmek istiyorum."

Yaklaşmıyordu ve ellerim kan içindeydi. Marino'ya

baktım. "Sakıncası var mı?"

"Benim için zevktir."

Yanına gitti, çantayı aldı ve kaba bir şekilde, "Hadi. Koridorda üzerinden geçeceğiz, böylece biraz hava alabilirsin. " Kapının hemen ötesine yürüdüler ve ben çalışmaya devam ederken kağıtlar biraz daha tıkırdadı. Marino'nun bir tabancanın şarjörünü düşürdüğünü, sürgüyü açtığını ve yüksek sesle silahın güvenli hale getirilmediğinden şikayet ettiğini duydum.

Marino'nun sesi gürlledi: "Bu şeyi yüklenmiş olarak taşıdığına inanamıyorum," dedi. "Aman Tanrım! Biliyorsun, bu senin çantadaki öğle yemeğin değil."

"Henüz parmak izleri için işlenmedi."

"O zaman eldivenlerini giy ve az önce yaptığım gibi cephaneyi boşalt. Sonra da benim yaptığım gibi hazneyi temizle. Nereye gittin? Keystone Polis Akademisi'ne mi? Orada sana centilmenliği de öğretmiş olmalılar."

Marino devam etti ve Roche'u neden salona götürdüğünü şimdi anlıyordum, temiz hava almak için değildi. Danny masanın bana baktı ve sırtıttı.

Birkaç dakika sonra Marino başını sallayarak bize döndü ve Roche gitmişti. Rahatlamıştım ve bu belli oluyordu.

"Aman Tanrım," dedim. "Hikayesi nedir?"

"Tanrı'nın ona verdiği kafayla düşünüyor," dedi Marino.

"Bacaklarının arasındakile."

"Dediğim gibi," diye cevap verdi Danny, "daha önce de birkaç kez buraya gelip Dr. Mant'ı bir şeyler hakkında rahatsız etmişti."

Ama size söylemediğim şey, onunla hep üst katta konuştuğuydu. Morga hiç inmezdi."

"Şok oldum," dedi Marino gülerek.

Danny, "Polis akademisindeyken, demo otopsisı için buraya gelmeleri gereken gün hasta olduğunu söylediğini duydum," diye devam etti. "Ayrıca, çocuk bürosundan yeni transfer olmuş. Yani sadece iki aydır cinayet masası dedektifi."

"Oh, işte bu iyi," dedi Marino. "Tam da bir işte çalışmasını istediğimiz türden bir insan." Ona "Siyanürün kokusunu alabiliyor musun?" diye sordum.

"Hayır. Şu anda tek kokladığım şey sigaram, ki tam da istediğim gibi."

"Danny?"

"Hayır, ." Sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Şu ana kadar bunun bir dalış ölümü olduğuna dair bir kanıt göremiyorum. Kalpte ya da göğüs kafesinde baloncuk yok. Deri altı amfizemi yok. Midede ya da ciğerlerde su yok. Tıkanıklık olup olmadığını söyleyemem." Kalbin bir bölümünü daha kestim. "Kalbinde tıkanıklık var ama bu sol kalbin sağ kalbe daha iyi çalışmasından mı kaynaklanıyor, yani ölmesinden mi? Ve mide duvarında siyanürle uyumlu bir kızarıklık var."

"Doktor," dedi Marino, "onu ne kadar iyi tanırdınız?"

"Şahsen, aslında hiç tanımıyorum."

"Size çantanın içinde ne olduğunu söyleyeceğim çünkü Roche neye baktığını bilmiyordu ve ben de ona söylemek istemedim."

Sonunda çıkardı ve asmak için güvenli bir yer aradı, bir sandalyenin arkasına karar verdi. Bir sigara daha yaktı.

"Kahretsin, bu zemin ayaklarımı öldürüyor," dedi nargile ve hortumun yığılı olduğu masaya gidip kenarına yaslanırken. Danny', "Dizlerini öldürüyor olmalı," dedi.

"Tamamen öldürüyor."

"Eddings'in Birdsong çöl kahverengisi kaplamalı dokuz milimetrelik bir Browning tabancası var," dedi Marino.

. "Birdsong nedir?" Danny dalağı asılı bir teraziye yerleştirdi.

"Tabanca kaplamalarının Rembrandt'ı. Bay Birdsong, silahınızın su geçirmez hale getirilmesini ve çevreye uyum sağlayacak şekilde boyanmasını istiyorsanız silahınızı göndereceğiniz kişi," diye yanıtlıyor Marino. "Yaptığı şey, temel olarak, onu soymak, kumlamak ve ardından üzerine fırınlanmış Teflon püskürtmektir. HRT'nin tüm tabancaları Birdsong kaplamaya sahip."

HRT, FBI'ın Rehine Kurtarma Ekibi'ydi. Eddings'in kolluk kuvvetleri üzerine yaptığı çok sayıda haber göz önüne alındığında, Quantico'daki FBI Akademisi'ne ve en iyi eğitilmiş ajanlarına maruz kalacağından emindim.

Danny, "Donanma SEAL'lerinin sahip olacağı bir şeye benziyor," diye önerdi.

"Onlar, SWAT ekipleri, terörle mücadele ekipleri, benim gibi adamlar."

Marino tekrar nargilenin yakıt hattına ve emme valflerine bakıyordu. "Çoğumuzda da onunki gibi Novak nişangâhları var. Ama bizde olmayan şey, polis katili olarak da bilinen KTW metal delici mermiler."

"Teflon kaplı mı var?" Yukarı baktım.

"On yedi mermi, bir tanesi haznede. Hepsinde su geçirmezlik için astarın etrafında kırmızı cila var."

"Burada zırh delici mermi bulamadı. En azından yasal olarak, çünkü Virginia'da yıllardır yasak. Tabancasının kaplamasına gelince, bunun Birdsong olduğuna emin misiniz, Büro'nun kullandığı şirketle aynı mı?"

"Bana Birdsong'un sihirli dokunuşu gibi geldi," diye yanıtladı Marino. . "Elbette benzer işler yapan başka şirketler de var."

Marino yumruk gibi kapanmaya devam ederken ben karnımı açtım. Eddings emniyet güçlerinin hayranı gibi görünüyordu. Eskiden polislerle birlikte gezdiğini, pikniklerine ve balolarına gittiğini duymuştum. Silahlar konusunda hiç bu kadar hevesli olmamıştı.

kaynakları ve belki de arkadaşları olan insanları öldürmek ve sakatlamak için kullanılmasıyla ünlü yasadışı mühimmatla dolu bir tabanca.

"Mide içeriğinde sadece az miktarda kahverengimsi sıvı var," diye devam ettim. "Ölüm saatine yakın yemek yememiş, dalmayı planlasaydı yemesini beklemezdim zaten."

"Yakıt egzozunun ona ulaşmış olma ihtimali var mı, mesela rüzgar doğru eserse?" Marino nargileyi incelemeye devam etti. "Bu da onu pembe yapamaz mı?"

"Elbette, karbon monoksit testi yapacağız. Ama bu kokladığım şeyi açıklamıyor."

"Emin misin?"

"Ne kokladığımı biliyorum," dedim.

Danny bana, "Onun bir cinayet olduğunu , değil mi?" dedi.

"Kimse bunun hakkında konuşmamalı." Tepedeki makaradan bir kablo indirdim ve Stryker testereyi fişe taktım. "Chesapeake polisine değil. Hiç kimseye. Tüm testler sonuçlanana ve ben resmi bir açıklama yapana kadar olmaz.

Burada neler olduğunu bilmiyorum. Olay yerinde neler olduğunu bilmiyorum. Bu yüzden her zamankinden daha dikkatli olmalıyız."

Marino Danny'ye bakıyordu. "Ne zamandır bu batakhane çalışıyorsun?" diye sordu.

"Sekiz ay."

"Doktorun az önce ne dediğini duydun, değil mi?"

Danny, Marino'nun ses tonundaki değişiklik karşısında şaşırarak başını kaldırdı.

"Çeneni nasıl kapalı tutacağını biliyorsun, değil mi?" Marino devam etti. "Yani erkeklere böhürlenmek yok, aileni ya da kız arkadaşını etkilemeye çalışmak yok. Anladın mı?"

Danny, başın kulaktan kulağa doğru bir kesik atarken öfkesini bastırdı.

"Bakın, eğer bir şey sızarsa, ben ve doktor nereden geldiğini bileceğiz." Marino tamamen sebepsiz görünen bir saldırıyı sürdürdü.

Danny kafa derisini geri yansıttı. Kafatasını ortaya çıkarmak için gözlerin üzerinden öne doğru çekti ve Eddings'in yüzü çöktü, üzgün ve gevşekti, sanki ne olduğunu biliyor ve yas tutuyormuş gibiydi. Testereyi çalıştırdım ve oda bıçağın kemiği keserken çıkardığı yüksek vınlama sesiyle doldu.

Bölüm 3

Güneş gri bir örtünün ardında alçalmıştı ve kar birkaç santim derinlikteydi ve havada duman gibi asılı duruyordu. Marino ve ben Danny'nin park yerindeki ayak izlerini takip ettik, çünkü genç adam çoktan gitmişti ve onun için üzüldüm.

"Marino," dedim, "insanlarla konuşamazsın.

Personelim sağduyulu olmayı bilir. Danny ona bu kadar kaba davranmanızı hak edecek hiçbir şey yapmadı ve bunu takdir etmiyorum."

"O bir çocuk," dedi. "Onu doğru yetiştirirseniz size iyi . Mesele şu ki, disipline inanmalısınız."

"Personelimi disipline etmek senin işin değil. Ve onunla hiç sorun yaşamadım."

"Öyle mi? Ve belki de bu, onunla bir sorun yaşamamanıza gerek olmayan bir zamandır," diye cevap verdi.

"Ofisimi yönetmeye çalışmazsan gerçekten minnettar olurum."

Yorgun ve keyifsizdim ve Lucy hala Mant'ın evindeki telefona cevap vermiyordu. Marino arabayı yanıma park etmişti, ben de şoför kapısının kilidini açtım.

"Lucy yeni yıl için ne yapıyor?" diye sordu sanki endişelerimi biliyormuş gibi.

"Umarım benimle geçirir. Ama ondan hiç haber almadım." Arabaya bindim.

"Kar kuzeyde başladı, bu yüzden önce Quantico vuruldu," dedi. "Belki de yakalanmıştır. 95'in nasıl olduğunu bilirsiniz."

"Araba telefonu var. Ayrıca Charlottesville'den geliyor," dedim.

"Nasıl olur?"

"Akademi onu bir başka yüksek lisans kursu için UVA'ya geri göndermeye karar verdi."

"konuda? İleri Roket Bilimi mi?"

"Görünüşe göre sanal gerçeklik üzerine özel bir çalışma yapıyor."

"Belki de burayla Charlottesville arasında bir yerde sıkışıp kalmıştır." Gitmemi istemedi.

"Mesaj bırakmış olabilir."

Park alanının etrafına baktı. Karla kaplı lacivert morg arabası dışında her yer bomboştu. Saçlarına yapışan taneler kel kafasını üşütmüş olmalıydı ama o aldırıyor gibiydi.

"Yeni yıl planların var mı?" Motoru çalıştırdım, ardından ön camdaki karı temizlemek için silecekleri çalıştırdım.

"Birkaçımız poker oynayıp acı biber yiyeceğiz." "Kulağa eğlenceli geliyor." İri, kızarmış yüzüne baktım. devam etti.

"Doktor. Richmond'da Eddings'in dairesini inceledim ve Danny'nin önünde bu konuya girmek istemedim. Sanırım siz de bakmak isteyeceksiniz."

Marino konuşmak istedi. Çocuklarla ya da yalnız olmak istemiyordu. Benimle birlikte olmak istiyordu ama bunu asla kabul etmiyordu. Yaşadığım onca yıl boyunca

Onu tanıyordum, bana karşı olan hisleri ne kadar açık olursa olsun itiraf edemeyeceği bir şeydi.

Omuz kemerimi bağlarken ona, "Poker oyunuyla yarışmam," dedim, "ama bu akşam lazanya yapacaktım. Ve Lucy içeri girecek gibi görünmüyor. Yani eğer-"

"Gece yarısından sonra geri dönmek pek akıllıca bir şey gibi görünmüyor," diye sözümü kesti, çünkü kar küçük beyaz fırtınalar halinde asfaltın üzerinde dönüyordu.

"Misafir odam var," diye devam ettim.

Saatine baktı ve sigara içmek için iyi bir zaman olduğuna karar verdi.

"Aslında şimdi geri dönmek iyi bir fikir bile değil," dedim. "Ve görünüşe göre konuşmamız gerekiyor."

"Evet, muhtemelen haklısın," dedi.

Beni yavaşça Sandbridge'e kadar takip ederken ikimizin de hesaba katmadığı şey, vardığımızda bacadan dumanların yükseliyor olacağıydı. Lucy'nin eski yeşil Suburban'arabanın önüne park edilmiş ve karla örtülmüştü, bu yüzden bir süredir burada olduğunu biliyordum.

Arabanın kapılarını çarparak kapatırken Marino'ya "Anlamıyorum," dedim. "Üç kez aradım."

"Belki de iyi olacak." Ne yapacağından emin olamadan Ford'unun yanında

durdu. "Bu çok saçma. Hadi ama. Bir yolunu buluruz. Burada bir Kanepe. Ayrıca Lucy seni gördüğüne çok

sevinecek. "Dalış eşyalarını aldın mı?" dedi.

"Bagajda."

Eşyaları birlikte çıkardık ve Dr. Mant'ın o havada daha da küçük ve bakımsız görünen evine taşındık. Arka tarafta perdeli bir sundurma vardı ve o taraftan içeri girip eşyalarımı ahşap zemine bıraktık.

Lucy mutfağa açılan kapıyı açtı ve bizi domates ve sarımsak kokuları sardı. Marino'ya ve dalış ekipmanlarına bakarken şaşkın görünüyordu.

" oluyor?" dedi.

Üzgün olduğu belliydi. Bu bizim yalnız kalacağımız bir geceydi ve karmaşık hayatlarımızda böyle özel gecelerimiz pek sık olmuyordu.

"Bu uzun bir hikâye." Onun gözleriyle karşılaştım.

Onu içeriye kadar takip ettik, ocakta büyük bir tencere kaynıyordu. Tezgâhın yanında bir kesme tahtası vardı ve Lucy biz geldiğimizde biber ve soğanları dilimliyordu. FBI eşofmanları ve kayak çorapları giymişti ve kusursuz bir şekilde sağlıklı görünüyordu ama fazla uyumadığı belliydi.

Marino'ya, "Kilerde bir hortum var ve verandanın hemen dışında, musluğun yanında boş bir plastik çöp tenekesi var," dedim.

"doldurursan, eşyalarımı ıslatabiliriz."

"Yardım edeceğim," dedi Lucy.

"Kesinlikle yapmayacaksın." Ona sarıldım. "Bir dakikalığına ziyaret edene kadar olmaz."

Marino dışarı çıkana kadar bekledik, sonra onu ocağın yanına çektim ve tencerenin kapağını kaldırdım. Nefis bir buhar yükseldi ve kendimi mutlu hissettim.

"Sana inanamıyorum," dedim. "Tanrı seni korusun."

"Dörde kadar dönmeyince sosu yapsam iyi olur diye düşündüm yoksa bu akşam lazanya yiyemeyecektik."

"Biraz daha kırmızı şarap gerekebilir. Belki biraz daha fesleğen ve bir tutam tuz. Et yerine enginar kullanacaktım, gerçi Marino bundan pek memnun olmayacak ama prosciutto yiyebilir. Kulağa nasıl geliyor?"

Kapağı tencereye geri koydum.

"Kay Teyze, o neden burada?" diye sordu.

"Notumu aldın mı?"

"Tabii. Ben de öyle girdim. Ama tek söylediği olay yerine gittiğinizdi."

"Özür dilerim. Ama birkaç kez aradım."

"Başka birinin evindeki telefona cevap vermeyecektim," dedi. "Ve mesaj da bırakmadınız."

"Demek istediğim, senin burada olmadığını düşündüğüm için Marino'yu davet ettim. Karda Richmond'a geri dönmesini istemedim."

Yoğun yeşil gözlerinde hayal kırıklığı parlıyordu. "Sorun değil. O ve ben aynı odada uyumak zorunda kalmadığımız sürece sorun yok," dedi kuru bir sesle. "Ama Tidewater'da ne işi olduğunu bile anlamıyorum."

"Dediğim gibi, bu uzun bir hikâye," diye cevap verdim. "Söz konusu davanın Richmond'la bir bağlantısı var."

Buz gibi verandaya çıktık ve paletleri, dalış derisini, dalış kıyafetini ve diğer malzemeleri buz gibi suda hızla çalkaladık. Sonra hepsini hiçbir şeyin donmayacağı tavan arasına taşıdık ve kat kat havluların üzerine yerleştirdik. Su ısıtıcısının izin verdiği kadar uzun bir duş aldım ve Lucy, Marino ve benim karlı bir yılbaşı gecesinde bu küçük sahil kulübesinde birlikte olmamızın gerçek dışı olduğunu düşündüm.

Yatak odamdan çıktığımda onları mutfakta İtalyan birası içerken ve ekmek yapımı hakkında bir şeyler okurken buldum.

", " dedim onlara. "İşte bu kadar. Şimdi ben devralıyorum."

"Dikkat et," dedi Lucy.

Onları yoldan uzaklaştırdım ve büyük bir kaseye yüksek glutenli un, maya, biraz şeker ve zeytinyağı ölçmeye başladım. Fırını kısık konuma getirdim ve aşçının ciddi işine başlarken yudumlaması için bir şişe Cete Retie açtım. Yemeğin yanında bir Chianti servis edecektim.

"Eddings'in cüzdanını karıştırdın mı?" Porçini mantarlarını doğrarken Marino'ya sordum.

"Eddings kim?" Lucy sordu.

Tezgâhın üzerinde oturmuş, Peroni'sini yudumluyordu. Arkasındaki pencereleden, kar, toplanmakta olan karanlığı çiziyordu.

Bugün olanlarla ilgili daha fazla açıklama yaptım ve başka soru ama Marino konuşurken sessiz kaldı.

"Hiçbir şey çıkmadı" dedi. "Bir MasterCard, bir Visa, AmEx, sigorta bilgileri. Bunun gibi saçmalıklar ve birkaç makbuz. Restoran gibi görünüyorlar ama kontrol edeceğiz. Bunlardan bir tane daha almamın sakıncası var mı?" Boş bir şişeyi çöpe attı ve buzdolabının kapağını açtı.

"Bakalım başka ne varmış." Bardak şangırdadı. "Fazla nakit taşı mıyordu. Yirmi yedi dolar."

"Peki ya fotoğraflar?" diye sordum, un serpilmiş bir tahta üzerinde hamur yoğururken.

"Hiçbir şey." Buzdolabını kapattı. "Ve bildiğiniz gibi, evli değildi."

"Biriyle önemli bir ilişkisi olup olmadığını bilmiyoruz," dedim.

"Bu doğru olabilir çünkü bildiğimiz pek bir şey olmadığı kesin." Lucy'ye baktı. "Birdsong'un ne olduğunu biliyor musun?"

"Sig'imın Birdsong kaplaması var." Bana baktı. "Kay Teyze'nin Browning'i de öyle."

"Bu Eddings denen adamın tıpkı teyzedeki gibi dokuz milimetrelik bir Browning'i varmış ve çöl kahverengisi Birdsong kaplaması varmış. Ayrıca cephanesi teflon kaplıydı ve primerinde kırmızı cila vardı. Demek istediğim, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda on iki telefon defterine ateş edebilirsin."

Şaşırmıştı. "Bir gazetecinin bir şeyle ne işi olur?" "Bazı insanlar silah ve cephane konusunda çok heveslidir," dedim. "Gerçi Eddings'in öyle olduğunu hiç bilmiyordum. Bana bundan hiç bahsetmedi - bahsetmesi de gerekmezdi zaten."

Marino, teflon kaplı kartuşların markasına atıfta , "Richmond'da KTW'yi görmedim," dedi. "Yasal ya da değil."

"Silah almış olabilir mi?" Ben sordum.

"Olabilir. Kesin olan bir şey var. Bu adam muhtemelen gitmiştir. Sana henüz dairesinden bahsetmedim."

Hamurun üzerini nemli bir havluyla örttüm ve kabı en düşük ayarda fırına koydum.

"Size bütün turu anlatmayacağım," diye devam etti. "Sadece önemli kısımları, görünüşe göre kendi cephanesini yeniden doldurduğu odadan başlayarak. Bütün bu mermileri nereye ateşlediğini kim bilebilir? Ama birkaç tabanca, bir AK-47, bir MP5 ve bir M16 da dahil olmak üzere seçebileceği pek çok silahı var. Sincap avlamak için kullanılacak bir şey değil. Ayrıca, Soldier of Fortune, U. S. Cavalry Magazine ve Brigade Quartermaster gibi bir dizi hayatta kalma dergisine abone olmuş.

Sonunda"-Marino bir yudum bira daha aldı-"nasıl keskin nişancı olunacağına dair bazı video kasetler bulduk. Bilirsiniz, özel kuvvetler eğitimi falan."

Yumurta ve Parmesan reggiano'yu ricotta ile katladım. "Neye karışmış olabileceğine dair bir ipucu var mı?" Ölü adamın gizemi derinleştikçe ve beni daha fazla tedirgin ettikçe sordum.

"Hayır, ama bir şeyin peşinde olduğu kesin gibiydi." "Ya

da bir şey onun peşindeydi," dedim.

"Korkmuştu," dedi Lucy sanki biliyormuş gibi. "Korkmuyorsan hava karardıktan sonra dalmaya gitmez ve yanında zırh delici mermilerle dolu su geçirmez bir dokuz mil taşımazsın. Bu, hakkında bir anlaşma olduğunu düşünen birinin davranışıdır."

O zaman onlara sabahın erken saatlerinde, var olmayan bir Memur Young'dan gelen garip telefonda bahsettim. Yüzbaşı Green'den bahsettim ve davranışlarını anlattım.

"Arayan neden arasın ki?" Marino kaşlarını çatı.

"Belli ki beni olay yerinde istememiş," dedim. "Ve belki de polis tarafından yeterli bilgi verilseydi, her zaman yaptığım gibi cesedin gelmesini beklerdim."

"Bana zorbalığa uğruyormuşsun gibi geldi," dedi Lucy. "Sanırım genel plan buydu," diye kabul ettim.

"Bu var olmayan Memur Young'ın size verdiği telefon numarasını denediniz mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim.

"Nerede o?"

Onun için aldım ve o .

"Yerel hava durumu raporunun numarası," dedi ve telefonu kapattı.

Marino dama beziyle kaplı kahvaltı masasından bir sandalye çekti ve kollarını arkaya kavuşturarak üzerine oturdu. Her geçen dakika daha da garipleşen verileri gözden geçirirken bir süre kimse konuşmadı.

"Dinle, Doktor." Marino parmaklarını çıtlattı. "Gerçekten sigara içmem lazım. Bana izin verecek misin yoksa dışarı mı çıkayım?"

"Dışarı," dedi Lucy, başparmağını kapıya doğru uzatarak ve hissettiğini bildiğinden daha acımasız görünerek.

"Peki ya bir kar yığınının içine düşersem, seni küçük bücür?" dedi.

"15 santim derinliğinde. İçine düşeceğiniz tek sürüklenme zihninizdeki "

"Yarın sahile gidip teneke kutuları vuracağız," dedi. "sırada birinin size biraz alçakgönüllülük göstermesi gerekir, Özel Ajan Lucy."

"Bu sahilde kesinlikle hiçbir şey çekmeyeceksiniz," dedim ikisine de.

"Sanırım Pete'in pencereyi açıp dumanı dışarı üflemesine izin verebiliriz," dedi Lucy. "Ama bu sadece ne kadar bağımlı olduğunu gösterir."

"Hızlı içtiğin sürece sorun yok," dedim ona. "Bu ev yeterince soğuk."

Pencere inatçıydı, ama Marino'dan daha fazla değil, şiddetli bir mücadeleden sonra açmayı başardı. Sandalyesini yanına çekerek sigarasını yaktı ve dumanı perdeden dışarı üfledi.

Lucy ve ben gümüş takımları ve peçeteleri oturma odasına yerleştirdik, Dr. Mant'ın mutfağı ya da sıkışık, cereyanlı yemek odası yerine ateşin önünde yemenin daha rahat olacağına karar verdik.

"Bana nasıl bile söylemedin," dedim yeğenim ateşin üzerinde çalışmaya başlarken.

"Harika gidiyorum."

İçeriye daha fazla odun soktukça bacanın isli boğazından kıvılcımlar yükseliyor, ellerinde damarlar belirginleşiyor, sırtındaki kaslar esniyordu. Yetenekleri bilgisayar bilimi ve son olarak MIT'de okuduğu robotik üzerineydi. Bu uzmanlık alanları onu FBI'ın Rehine Kurtarma Ekibi için çok çekici kılmıştı ama ondan beklenen fiziksel değil beyinseldi. Daha önce hiçbir kadın HRT'nin cezalandırıcı şartlarını geçememişti ve ben onun kendi sınırlarını kabul etmeyeceğinden endişeleniyordum.

"Ne kadar egzersiz yapıyorsun?" Ona sordum.

Ekranı kapattı ve ocağın üzerine oturup bana baktı. "Çok fazla."

"Vücut yağ oranınız daha da düşerse sağlıklı olamazsınız."

"Çok sağlıklıyım ve aslında vücudumda çok fazla yağ var."

"Eğer anoreksik olmaya başladıysan, bu konuda kafamı kuma gömmeyeceğim Lucy. Yeme bozukluklarının öldürdüğünü biliyorum. Kurbanlarını gördüm."

"Benim yeme bozukluğum yok."

Yanına gelip oturdum, ateş sırtlarımızı ısıtıyordu.

"Sanırım bu konuda senin sözüne güvenmek zorundayım." "Güzel."

"Dinle" -bacağını okşadım- "HRT'ye teknik danışman olarak atandın. Hiç kimse senin helikopterlerden hızlıca inip adamlarla birlikte dört dakikalık mesafeleri koşacağını düşünmedi."

Gözleri parlayarak bana baktı. "Sınırlamalar hakkında konuşacak tek kişi sensin. Cinsiyetinin seni izin verdiğini hiç görmedim."

"Sınırlarımı kesinlikle biliyorum," diye karşı çıktım. "Ve aklımla onların etrafında çalışıyorum. Bu şekilde hayatta kaldım."

"Bakın," dedi duygu dolu bir sesle, "bilgisayarları ve robotları programlamaktan yoruldum ve ne zaman Oklahoma City'deki bombalama olayı gibi büyük bir olay olsa, adamlar Andrews Hava Kuvvetleri Üssü'ne gidiyor ve ben ortada kalıyorum."

Ya da onlarla gitsem bile, sanki inekten başka bir şey değilmişim gibi beni küçük bir odaya kapatıyorlar. Ben lanet olası bir inek değilim. Çocuk bakıcısı olmak istemiyorum."

Gözleri birden yaşlarla parladı ve onları benden kaçırdı. "Beni soktukları her engelli parkuru koşabilirim. İple inebilir, keskin nişancı atışı yapabilir ve tüplü dalış yapabilirim. Daha da önemlisi, pislik gibi davrandıklarında buna katlanabilirim. Biliyorsunuz, hepsi benim etrafta olmamdan pek memnun değil."

Bundan hiç şüphem yoktu. Lucy her zaman son derece kutuplaştırıcı bir olmuştu, çünkü zekiydi ve çok zor olabiliyordu. Aynı zamanda keskin hatlı, güçlü bir şekilde güzeldi ve açıkçası hiçbiriyle çıkmayacağı elli kişilik bir özel kuvvetler nasıl hayatta kaldığını merak ediyordum.

"Janet nasıl?" Ben sordum.

"Onu beyaz yaka suçlarıyla ilgilenmesi için Washington Saha Ofisi'ne transfer ettiler. Yani en azından çok uzakta değil."

"Bu yeni olmuş olmalı." Şaşırmıştım.

"Gerçekten yeni." Lucy kollarını dizlerinin üzerine koydu.

"Peki bu gece nerede?"

"Ailesinin Aspen'de bir dairesi var."

Sessizliğim soruyu sordu ve cevap verirken sesi sinirliydi. "Hayır, davet edilmedim. Sadece Janet ve ben anlaşılamadığımız için de değil. Sadece iyi bir fikir değildi."

"Anlıyorum." "O zaman ailesi hâlâ bilmiyor." diye eklemekten önce

tereddüt ettim. "Lanet olsun, kim biliyor ki? İş yerinde saklamadığımızı mı sanıyorsun? Bu yüzden

Birlikte bir şeyler yapıyoruz ve her birimiz diğerinin erkekler tarafından asıldığını izliyoruz. Bu özel bir zevk," dedi acı bir şekilde.

"İşyerinin nasıl bir yer olduğunu biliyorum," dedim. "Sana söylediğimden farklı değil. Beni daha çok Janet'in ailesi ilgilendiriyor."

Lucy ellerine baktı. "Çoğunlukla annesi. Doğruyu söylemek gerekirse, babasının umursayacağını sanmıyorum. Annemin varsaydığı gibi bunun yanlış yaptığı bir şey yüzünden olduğunu düşünmeyecektir. Sadece o senin yanlış yaptığın bir şey yüzünden olduğunu varsayıyor çünkü ona göre beni sen büyüttün ve annemsin."

Ne yazık ki Lucy'nin ebeveyni tek kız kardeşim Dorothy'nin cahilce düşüncelerine karşı kendimi savunmamın pek bir anlamı yoktu.

"Annemin de şimdi başka bir teorisi var. Senin aşık olduğum ilk kadın olduğunu ve bunun her şeyi açıkladığını söylüyor," diye devam etti Lucy alaycı bir tonda.

"Bunun ensest olarak adlandırılacağını ya da senin olduğunu boş ver. Unutmayın, bu anlayışlı çocuk kitaplarını yazıyor, yüzden psikoloji konusunda bir uzman ve görünüşe göre bir seks terapisti de.

"Her şeyin üstüne de bunları yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm," dedim içimden. Bu konuşmaları yaptığımızda ne yapacağımı asla tam olarak bilemezdim. Benim için hala yeniydiler ve bazı açılardan korkutucuydular.

"Bak" -Marino oturma odasına girerken ayağa kalktı- "bazı şeylerle birlikte yaşarsın."

"Size haberlerim var," diye açıkladı Marino, "hava tahminlerine göre bu pislik eriyecek. Yani yarın sabah hepimiz buradan çıkabileceğiz."

"Yarın Yeni Yıl Günü," dedi Lucy. "Tartışmanın hatrına, neden buradan gitmeliyiz?"

"Çünkü teyzeni Eddings'in beşiğine götürmem gerekiyor." "Benton'ın da kışını kaldırıp oraya gitmesi gerekiyor." diye eklemeyen önce durakladı.

Gözle görülür bir tepki vermedim. Benton Wesley, Büro'nun Kriminal Araştırma Analiz programının birim şefiydi ve tatillerde onu görmek zorunda kalmayacağımı umuyordum.

"Bana ne anlatıyorsun?" Sessizce söyledim.

Kanepeye oturdu ve bir düşünceli bir şekilde bana baktı. Sonra soruma kendi sorusuyla cevap verdi: "Merak ettiğim bir şey var doktor. Suyun altında birini nasıl zehirlersiniz?"

"Belki de su altında olmamıştır," diye önerdi Lucy. "Belki de dalmaya gitmeden önce siyanür yutmuştur."

"Hayır, öyle " dedim. "Siyanür çok aşındırıcıdır ve ağızdan almış olsaydı midesinde büyük hasar görürdüm. Muhtemelen yemek borusu ve ağzında da."

"Peki ne olmuş olabilir?" Marino sordu. "Sanırım siyanür gazı solumuş."

Şaşkın görünüyordu. "Nasıl? Kompresörden mi?"

"Havayı bir filtreyle kaplı bir giriş vanasından çekiyor," diye hatırlattım ona. "Birisi basitçe bir siyanür biraz hidroklorik asit karıştırıp şişeyi gazın içeri çekilmesi için giriş vanasına yeterince yakın tutabilirdi."

"Eğer Eddings aşağıdayken siyanür gazı solusaydı," dedi Lucy, "ne olurdu?"

"Bir nöbet, sonra ölüm. Saniyeler içinde."

Takılan hava hortumunu düşündüm ve Eddings'in regülatöründen aniden siyanür gazı solduğunda Exploiter'in vidasına yakın olup olmadığını merak ettim. Bu, onu bulduğumda içinde bulunduğu durumu açıklayabilirdi.

"Nargilede siyanür testi yapabilir misin?" Lucy sordu.

"Deneyebiliriz," dedim, "ama siyanür tableti doğrudan vananın filtresine yerleştirilmediği sürece şey bulmayı beklemiyorum. Öyle olsa bile, ben oraya vardığımda her şey kurcalanmış olabilir. Hortumun cesede en yakın olan kısmında şansımız daha yüksek olabilir. Yarın toksin testine başlayacağım, eğer tatil günü laboratuara gelecek birini bulabilirsem."

Yeğenim dışarı bakmak için pencereye doğru yürüdü. "Hala sert yağıyor. Geceyi nasıl aydınlattığı inanılmaz. Okyanusu görebiliyorum. Bu siyah bir duvar," dedi dalgın bir ses tonuyla.

"Gördüğünüz şey bir duvar," dedi Marino. "Bahçenin arka tarafındaki tuğla duvar."

Bir süre konuşmadı ve ben onu ne kadar özlediğimi düşündüm. UVA'daki üniversite yıllarında onu çok az görmüş olsam da, şimdi birbirimizi daha az görüyorduk, çünkü bir dava beni Quantico'ya getirdiğinde bile ziyaret edecek zaman bulacağımızın garantisi yoktu. Çocukluğunun geride kalması beni üzüyordu ve bir yanım onunkinden daha az zor hayat ve kariyer seçmiş olmasını diliyordu.

Sonra hâlâ camdan dışarı bakarken şöyle düşündü: "Yani elimizde hayatta kalma silahlarıyla ilgilenen bir muhabir var."

Geceleyin yasak bir bölgede hizmet dışı bırakılmış gemilerin etrafında dalış yaparken bir şekilde siyanür gazıyla zehirleniyor."

"Bu sadece bir olasılık," diye hatırlattım ona. "Davasını ediyor. Bunu unutmamak için dikkatli olmalıyız."

Arkasını döndü. "Birini zehirlemek isterseniz siyanürü nereden bulursunuz? Bu zor olur mu?"

"Bunu çeşitli endüstriyel ortamlardan elde edebilirsiniz," dedim.

"Mesela?"

"Örneğin, cevherden altın çıkarmak için kullanılır.

Ayrıca metal kaplamada, fumigant olarak ve kemiklerden fosforik asit üretiminde de kullanılır," dedim. "Başka bir deyişle, bir kuyumcudan sanayi tesisindeki bir işçiye ve bir ilaçlama uzmanına kadar herkesin siyanüre erişimi olabilir. Artı.

Bunu ve hidroklorik asidi herhangi bir kimya laboratuvarında

bulabilirsiniz." "Peki," diye konuşan Marino oldu, "eğer biri Eddings'i

zehirlediyse, o zaman teknesiyle dışarı çıkacağını bilmeleri gerekiyordu. Nerede ve ne zaman olacağını bilmeleri gerekiyordu."

"Birinin pek çok şeyi bilmesi gerekirdi," diye kabul ettim. "Örneğin, birinin Eddings'in ne tür bir solunum cihazı kullanmayı planladığını bilmesi gerekirdi çünkü nargile yerine tüplü dalış ekipmanıyla düşmüş olsaydı, MO'nun tamamen farklı olması gerekirdi."

"Keşke orada ne halt ettiğini bilseydik." Marino ateşle ilgilenmek için perdeyi açtı.

"Her neyse," dedim, "fotoğrafçılıkla ilgili gibi görünüyor. Ve taşıdığı kamera ekipmanına bakılırsa ciddiymiş."

"Ama su altı kamerası bulunamadı," dedi Lucy.

"Hayır," dedim. "Akıntı onu herhangi bir yere taşımış olabilir ya da gömülmüş olabilir. Ne yazık ki, görünüşe göre sahip olduğu türden ekipmanlar yüzmüyor."

"Filmi ele geçirmek istediğimden eminim." Hâlâ karlı geceye bakıyordu ve Aspen'i düşünüp düşünmediğini merak ettim.

"Kesin olan bir şey varsa, o da balıkların fotoğrafını çekmediği." Marino biraz fazla yeşil olan şişman bir kütüğü dürtükledi.

"Yani geriye gemiler kalıyor. Ve sanırım birilerinin yapmasını istemediği bir hikaye yapıyordu."

"Bir haber yapıyor olabilir," diye kabul ettim, "ama onun ölümüyle ilgili olduğu anlamına gelmez. Birileri onun dalışta olmasını başka bir nedenle onu öldürmek için bir fırsat olarak kullanmış olabilir."

"Çırayı nerede saklıyorsun?" Ateş yakmaktan vazgeçti. "Dışarıda bir muşambanın altında," diye cevap verdim. "Dr. Mant odaya girmesine izin vermiyor. ev. Termitlerden korkuyor."

"Bu çöplükteki yangınlardan ve rüzgârdan daha çok korkmalı."

"Arka tarafta, verandanın hemen dışında," dedim. "Teşekkürler, Marino."

Eldivenlerini giydi ama palto giymedi ve ateş inatla tüterken ve rüzgâr eğik tuğla bacadan ürkütücü inleme sesleri çıkarırken dışarı çıktı. Hâlâ pencerede olan yeğenimi izledim.

"Akşam yemeği üzerinde çalışmalıyız, de öyle değil mi?"

Ona söyledim. "O ne yapıyor?" dedi sırtı bana dönük bir şekilde. "Marino mu?"

"Evet. Koca salak kayboldu. Bak, duvarın yanında. Bekle bir dakika. Artık onu göremiyorum. El fenerini kapattı. Bu biraz garip."

Sözleri ensemdeki tüyleri diken diken etti ve anında ayağa kalktım. Yatak odasına koştum ve komodinin üzerinden tabancamı aldım. Lucy peşimdeydi.

"Ne oldu?" diye haykırdı.

"El feneri yok," dedim koşarken. Bölüm 4

MUTFAKTA, MUTFAĞA GİDEN KAPIYI AÇTIM
Marino'ya rastladım. Neredeyse birbirimizi yere seriyorduk. "Bu da ne...?" diye bağırdı bir odun yığınının arkasından.

"Bir sinsi var," diye sessiz bir aciliyetle konuştum.

Çıra gürültüyle yere düştü ve tabancasını çekerek avluya geri koştu. Bu Lucy de silahını alıp dışarı çıkmıştı ve biz de bir isyanla başa çıkmaya hazırдық.

"Evin çevresini kontrol edin," diye emretti Marino.

"Ben şuraya gidiyorum."

El fenerlerini almak için tekrar içeri girdim ve bir süre Lucy'yle birlikte gözlerimizi ve kulaklarımızı zorlayarak kulübenin etrafında döndük ama tek görüntü ve ses, karda iz bırakan ayakkabılarımızın çıtırtısıydı. Verandanın yanındaki derin gölgelerde yeniden bir araya geldiğimizde Marino'nun tabancasının horozunu indirdiğini duydum.

"Duvarın yanında ayak izleri var," dedi ve nefesi bembeyazdı. "Gerçekten garip. Sahile kadar iniyorlar ve sonra suyun yanında kayboluyorlar." Etrafına bakındı. "Gezintiye çıkmış olabilecek komşularınız var mı?"

"Dr. Mant'ın komşularını tanımıyorum," diye cevap verdim. "Ama bahçesinde olmamaları . Ve aklı başında kim böyle bir havada sahilde yürür ki?"

"Bu arazide ayak izleri nereye gidiyor?" Lucy sordu.

Marino, "Görünüşe göre duvarı aşmış ve geri dönmeden önce bahçenin yaklaşık altı metre içine girmiş," diye cevap verdi.

Pencerenin önünde duran Lucy'yi düşündüm, ateş ve lambalar tarafından aydınlatılmıştı. Belki de sinsi adam onu fark etmiş ve korkup kaçmıştı.

Sonra aklıma başka bir şey geldi. "Bu kişinin erkek olduğunu nereden biliyoruz?"

"Eğer değilse, bu kadar büyük botları olan bir kadın için üzülüyorum," dedi Marino. "Ayakkabılar benimkilerle hemen hemen aynı büyüklükte."

"Ayakkabı mı, bot mu?" Duvara doğru ilerleyerek sordum.

"Bilmiyorum. Bir çeşit çapraz çizgili sırt deseni var." Beni takip etti.

Gördüğüm ayak izleri beni daha da telaşlandırdı. Bunlar tipik botlara ya da spor ayakkabılara ait değildi.

"Aman Tanrım," dedim. "Sanırım bu kişi dalış botları ya da dalış botları gibi mokasen şeklinde bir şey giliyordu.

Bak."

Lucy ve Marino'ya izleri gösterdim. Yanımda yere çökmüşlerdi, ayak izleri el fenerimle eğik bir şekilde aydınlatılmıştı.

"Kemer yok," diye belirtti Lucy. "Bana kesinlikle dalış botları ya da su ayakkabıları gibi görünüyorlar. İşte bu çok tuhaf."

Ayağa kalktım ve duvarın üzerinden karanlık, kabaran suya baktım. Birinin denizden yukarı çıkmış olması akıl almaz görünüyordu.

"Bunların fotoğraflarını çekebilir misin?" Marino'ya

sordum. "Elbette. Ama kalıp çıkaracak bir şeyim

yok."

Sonra eve döndük. O odunları toplayıp oturma odasına taşıırken, Lucy ve ben dikkatimizi, çok gergin olduğum için yiyebileceğimden artık emin olmadığım akşam yemeğine verdik. Bir kadeh şarap daha doldurdum ve sinsi avcıyı bir tesadüf, kardan hoşlanan birinin zararsız bir gezintisi ya da belki de gece dalışı olarak görmemeye çalıştım.

Ama ben daha iyi biliyordum ve silahımı yanımdan ayırmıyor, sık sık pencereden dışarı bakıyordum. Lazanyayı fırına sürerken ruhum ağırdı. Buzdolabında Parmesan reggiano buldum ve rendelemeye başladım, sonra incir ve kavunları tabaklara dizdim, Marino'nun payı için bolca prosciutto ekledim. Lucy salata yaptı ve bir süre sessizlik içinde çalıştık.

Sonunda konuştuğunda mutlu değildi. "Gerçekten bir şeylerin içine girmişsin Kay Teyze. Neden bu hep senin başına geliyor?"

"Hayal gücümüzün sınırlarını zorlamayalım," dedim.

"Hırsız alarmı olmayan ve alüminyum kutular kadar dayanıksız kilitleri olan ıssız bir yerde tek başınasın-"

"Şampanyayı soğuttun mu?" Sözüünü kestim.

"Yakında gece yarısı olacak. Lazanya sadece on dakika sürer, belki on beş, tabii Dr. Mant'ın fırını buradaki diğer her şey gibi çalışmazsa. O zaman gelecek yıl bu zamana kadar sürebilir. İnsanların lazanyayı neden saatlerce pişirdiğini hiç anlamadım. Sonra da neden her şeyin kösele gibi olduğunu merak ediyorlar."

Lucy bana bakıyor, elindeki bıçağı salata kâsesinin bir kenarına dayıyordu. Bir bando takımına yetecek kadar kereviz ve havuç kesmişti.

"Bir gün senin için gerçekten lazanya coi carciofi yapacağım.

İçinde enginar var, sadece marinara yerine beşamel sos kullan-" "Kay

Teyze," diye sabırsızca sözümü kesti. "Bunu yapmandan nefret ediyorum.

Ve

Bunu yapmana izin vermeyeceğim. Şu anda lazanya umurunda bile değil. Önemli olan bu sabah garip bir telefon almış olman. Sonra tuhaf bir ölüm oldu ve insanlar olay yerinde sana şüpheli davrandı. Şimdi de bu gece lanet bir dalgıç kıyafeti giymiş olabilecek bir sinsi var."

"O kişinin geri dönme ihtimali yok. Her . Tabii üçümüzü

de karşısına almak istemiyorsa."

"Kay Teyze, burada kalamazsın," dedi.

"Dr. Mant'ın bölgesine bakmak ve bunu Richmond'dan yapamam," dedim lavabonun üzerindeki pencereden tekrar dışarı bakarken. "Marino nerede? Hâlâ dışarıda fotoğraf mı çekiyor?"

"Bir süre önce geldi." Hayal kırıklığı, başlamak üzere olan bir fırtına kadar aşikârdı.

Oturma odasına girdim ve onu kanepede uyurken buldum, ateş yanıyordu. Gözlerim Lucy'nin dışarı baktığı pencereye kayd ve pencereye gittim. Soğuk camın ardında karlı avlu soluk bir ay gibi belli belirsiz parlıyordu ve ayaklarımızın bıraktığı eliptik gölgelerle çukurlaşmıştı.

Tuğla duvar karanlıktı ve , kaba kumların denize döküldüğü yeri göremiyordum.

"Lucy haklı," dedi Marino'nun uykulu sesi arkamdan.

Arkamı döndüm. "Sayımın bittiğini sanıyordum."

"Her şeyi duyuyor ve görüyorum, sayım için düştüğümde bile," dedi. Gülümsemekten kendimi alamadım.

"Defol git buradan. Bu benim oyum." Oturur pozisyona geçmeye çalıştı. "İssız bir yerde bu sandığın içinde kalmamın imkanı yok. Bir şey olursa çığlıklarını duyacak kimse yok." Gözlerini bana dikti. "Biri seni bulana kadar donmuş olacaksın."

Eğer bir kasırga sizi denize savurmazsa, önce,"

"Yeter," dedim.

Silahını sehpadan aldı, ayağa kalktı ve pantolonunun arkasına soktu. "Diğer doktorlarınızdan birinin buraya gelip Tidewater'a bakmasını sağlayabilirsiniz." "Ailesi olmayan tek kişi benim. Taşınmak benim için daha kolay, özellikle de yılın bu zamanında."

"Ne kadar saçma. Boşandığın ve çocuk sahibi olmadığın için özür dilemene gerek yok."

"Özür dilemiyorum."

"Birinden altı aylığına başka bir yere taşınmasını istemiyorsunuz. Ayrıca, sen lanet olası bir şefsins. Aileden olsun ya da olmasın diğer insanların yer değiştirmesini sağlamalısın. Kendi evinde olmalısın."

"Aslında buraya gelmenin o kadar da tatsız olacağını , " dedim. "Bazı insanlar okyanus kıyısındaki kır evlerinde kalmak için çok para ödüyor."

Gerindi. "Buralarda içecek bir Amerikan içeceğin var mı?" "Süt."

"Ben daha çok Miller'ı düşünüyordum."

"Benton'ı neden aradığınızı bilmek istiyorum. Şahsen Büro'nun bu işe karışması için çok erken olduğunu düşünüyorum."

"Ve ben şahsen onun hakkında objektif olabilecek bir konumda olduğunuzu düşünmüyorum."

"Beni kışkırtma," diye uyardım. "Çok geç oldu ve ben çok yorgunum."

"Sadece sana karşı dürüst oluyorum." Paketten bir Marlboro çıkardı ve dudaklarının arasına sıkıştırdı. "Ve Richmond'a gelecek. Bundan hiç şüphem yok. O ve karısı tatil için hiçbir yere gitmediler, bu yüzden tahminimce şu anda küçük bir geziye hazır."

"Ve bu iyi bir tane olacak."

Bakışlarını tutamıyordum ve nedenini bilmesine içerliyordum.

"Ayrıca," diye devam etti, "şu anda FBI'dan bir şey isteyen Chesapeake değil. Benim ve buna hakkım var. Unuttuysanız söyleyeyim, ben Eddings'in dairesinin bulunduğu bölgenin komutanıyım. Şu anda bana göre bu çok bölgesel bir soruşturma."

"Dava Chesapeake'in, Richmond'un değil," diye belirttim.

"Chesapeake cesedin bulunduğu yer. Onların yetki alanına buldozerle giremezsiniz, bunu siz de biliyorsunuz. Onların adına FBI'ı davet edemezsiniz."

Bak," diye devam etti, "Eddings'in dairesine girdikten ve yaptığım şeyi bulduktan sonra- Sözümlü kestim, Yaptığın şeyi bulmak mı? Bulduğun şeyden duruyorsun. Cephaneliğinden mi bahsediyorsun?"

"Bundan daha fazlasını kastediyorum. Bundan daha kötüsünü kastediyorum. Henüz o kısma gelmedik." Bana baktı ve sigarasını ağzından çıkardı. "Sonuç olarak Richmond'ın bu davayla ilgilenmek için bir nedeni var. O yüzden kendini davetli say."

"Korkarım Eddings Virginia'da öldüğünde ben de davetliydim."

"Bana bu sabah tersanedeyken pek de davet edilmiş gibi gelmedi."

Bir şey söylemedim, çünkü haklıydı.

"Belki de bu gece arazinizde bir misafiriniz vardı, böylece ne kadar davetsiz olduğunuzu anlayacaktınız" dedi ve ekledi "FBI'ın bu işe hemen el atmasını istiyorum çünkü bu olayda nehirde balık tutmak zorunda kaldığınız bir botun içindeki bir adamdan daha fazlası var."

"Eddings'in dairesinde başka ne buldun?" Ona sordum.

Gözlerini kaçırırken isteksizliğini görebiliyordum ve bunu anlamıyordum. "Önce yemeği servis edeyim, sonra oturup konuşuruz," dedim.

"Yarına kadar bekleyebilirse daha iyi olur." Lucy'nin kulak misafiri olabileceğinden endişelenmiş gibi mutfığa doğru baktı.

"Marino, ne zamandan beri bana bir şey söylemekten endişe ediyorsun?"

"Bu farklı." Yüzünü elleriyle ovuşturdu. "Sanırım Eddings kendini Yeni Siyonistlere kaptırdı."

Lazanya mükemmeldi çünkü taze mozzarellayı pişirme sırasında çok fazla akmaması için bulaşık bezlerinde süzmüştüm ve tabii ki makarna tazeydi. Yemeği kabarcıklı ve kahverengi pişirmek yerine yumuşak bir şekilde servis ettim ve masaya hafifçe serpiştirdiğim Parmesan reggiano onu mükemmel hale getirdi.

Marino tereyağı sürdüğü, jambonla kapladığı ve domates sosuyla ekmeğin neredeyse tamamını yerken, Lucy tabağındaki küçük porsiyonla yetindi. Kar daha da ağırlaşmıştı ve Marino bize Sandbridge'de havai fişek sesleri arasında bulunduğu Yeni Siyonist İncil'den bahsetti.

Sandalyemi geriye ittim. "Gece yarısı oldu. Şampanya açmalıyız."

Tahmin ettiğimden daha fazla rahatsız olmuştum, çünkü Marino'nun söyledikleri korktuğumdan da kötüydü. Yıllar boyunca Joel Hand ve kendilerine Yeni Siyonistler adını veren faşist takipçileri hakkında çok şey duymuştum. Yeni bir düzen kuracak, ideal bir ülke yaratacaklardı. Virginia'daki yerleşkelerinin duvarları ardında bir felaket planladıkları için sessiz kaldıklarından hep korkmuştumdur.

Marino masadan kalkarken, "Yapmamız gereken o pisliğin çiftliğini basmak," dedi. "Bu uzun zaman önce yapılmalıydı."

"Kimin ne gibi bir olası sebebi olabilir ki?" Lucy söyledi.

"Bana sorarsanız, onun gibi sincaplar varken, olası bir nedene ihtiyacınız olmamalı."

"Oh, iyi fikir. Bunu Gradecki'ye önermelisin" dedi, ABD başsavcısına atıfta bulunarak.

"Bakın, Hand'in yaşadığı Suffolk'ta bazı adamlar tanıyorum ve komşular orada gerçekten garip şeyler olduğunu söylüyorlar.

"Komşular her zaman komşularıyla ilgili garip şeyler olduğunu düşünürlər," dedi.

Ben bardakları getirirken Marino da buzdolabından şampanyayı çıkardı.

"Ne tür garip şeyler?" diye sordum.

"Mavnalar Nansemond Nehri'ne yaşıyor ve o kadar büyük sandıkları boşaltıyorlar ki vinç kullanmak zorunda kalıyorlar. Orada neler olup bittiğini kimse bilmiyor, sadece pilotlar geceleri şenlik ateşleri görmüşler, belki de gizli ayınlar vardır. Yerel halk sürekli silah sesleri duyduklarına ve çiftliğinde cinayetler yemin ediyor."

Oturma odasına girdim çünkü daha sonra temizlik yapacaktık.

Dedim ki, "Bu eyaletteki cinayetleri biliyorum ve Yeni Siyonistlerin bunlardan herhangi biriyle ya da herhangi bir suçla bağlantılı olarak anıldığını hiç duymadım.

Onların da okültizmle ilgilendiklerini hiç duymadım.

Sadece uçuk politikalar ve tuhaf aşırılıklar. Amerika'dan nefret ediyor gibi görünüyorlar ve muhtemelen El'in kral olabileceği bir yerde kendi küçük ülkelerine sahip olsalar mutlu olurlardı. Ya da Tanrı. Ya da onlar için her neyse."

"Bu şeyi patlatmamı ister misin?" Marino şampanyayı havaya kaldırdı.

"Yeni yıl hiç de gençleşmiyor," dedim. "Şimdi şunu açıklığa kavuşturalım." Kanepeye yerleştim. "Eddings'in Yeni Siyonistlerle bir bağlantısı mı vardı?"

Marino, "Sadece size daha önce de söylediğim gibi onların İncil'lerinden birine sahip olduğu için," dedi. "Evini karıştırırken buldum onu."

Görmemden endişe ettiğin şey bu muydu?" Şaşkınlıkla ona baktım.

"Bu gece, evet," dedi. "Çünkü onun daha çok endişeleniyorum, eğer bilmek istiyorsan." Lucy'ye baktı.

"Pete," dedi yeğenim gayet makul bir şekilde, "artık beni korumana gerek yok, her ne kadar bunu takdir etsem de."

Sessizdi.

"Ne tür bir İncil?" Ona sordum.

Ayine taşıdığınız türden bir şey değil." "Şeytani mi?"

"Hayır, olduğunu söyleyemem. En azından benim gördüklerim gibi değil, çünkü Şeytan'a tapmakla ilgili değil ve bununla ilişkilendirdiğiniz türden bir sembolizme sahip değil. Ama yatmadan önce okumak isteyeceğiniz bir şey olmadığı da kesin." Tekrar Lucy'ye baktı.

"Nerede o?" Bilmek istedim.

Şişenin üstündeki folyoyu soydu ve teli çözdü. Mantar gürültüyle patladı ve birayı döktüğü gibi şampanyayı döktü, bardakları kafayı önlemek için sertçe eğdi.

"Lucy, evrak çantamı buraya getirmeye ne dersin? Mutfakta," dedi ve odadan çıkarken bana baktı ve sesini alçalttı. "Onunla görüşeceğimi bilseydim yanımda getirmezdim."

"O yetişkin bir kadın. Tanrı aşkına, o bir FBI ajanı," dedim.

"Evet, bazen kafayı yiyor ve bunu sen de biliyorsun. Böyle ürkütücü şeylere bakmasına gerek yok. Sana söylüyorum, okumak zorunda olduğum için okudum ve gerçekten ürpertici hissettim. Ayine gitmem gerekiyormuş gibi hissettim ve bunu söylediğimi ne zaman duydun?" Yüzü gergindi.

Bunu söylediğini hiç duymamıştım ve tedirgindim. Lucy beni ciddi şekilde korkutan zor zamanlar geçirmişti. Daha önce de kendine zarar veren ve dengesiz biriydi.

Oturma odasına döndüğünde, "Onu korumak benim hakkım değil," dedim.

"Umarım benden bahsetmiyorsunuzdur," dedi Marino'ya evrak çantasını uzatırken.

"Evet, senin hakkında konuşuyorduk," dedi, "çünkü buna bakmaman gerektiğini düşünüyorum."

Kopçalar açıldı.

"Bu senin davan." Bana dönerken gözleri sakindi. "İlgileniyorum ve gelirse en ufak bir şekilde bile yardım etmek isterim. Ama isterseniz odadan çıkabilirim."

Garip bir şekilde, bu kararı vermek zorunda kaldığım en zor kararlardan biriydi, çünkü onu korumak istediğim kanıtlara bakmasına izin vermem, mesleki başarısına verdiğim bir tavizdi. Rüzgâr camları sarsıp çatıda koşuştururken, sıkıntı içindeki ruhlar gibi sesler çıkararak kanepeye doğru ilerledim.

"Yanıma oturabilirsin Lucy," dedim. "Birlikte bakarız."

Yeni Siyonist İncil'in adı aslında El Kitabı'ydı, çünkü yazarı Tanrı'dan ilham almış ve mütevazı bir şekilde el yazmasına kendi adını vermişti. Hindistan kâğıdı üzerine Rönesans yazısıyla yazılmış olan bu kitap, aşınmış ve lekeli siyah deri ile ciltlenmişti ve üzerinde tanımadığım birinin adı yazılıydı. Bir saatten fazla bir süre boyunca Lucy bana yaslandı ve Marino etrafta dolanıp daha fazla odun taşıyıp sigara içerken, huzursuzluğu ateşin titrek ışığı kadar aşikârken okuduk.

Hristiyan Kutsal Kitabı gibi, bu elyazmasında da söylenenlerin çoğu benzetmeler, kehanetler ve atasözleriyle aktarılmış, böylece metin açıklayıcı ve insani hale getirilmiştir. Bu, onu okumanın bu kadar zor olmasının birçok nedeninden biriydi. Sayfalar beynin daha derin katmanlarına nüfuz eden insanlar ve imgelerle doluydu. Bu yeni yılın başlangıcında ona verdiğimiz isimle Kitap, öldürmenin ve sakat bırakmanın, korkutmanın, beyin yıkamanın ve işkence etmenin nasıl yapılacağını en ince ayrıntısına kadar gösteriyordu. Pogromların gerekliliği hakkındaki açık bölüm, resimler de dahil olmak üzere, beni titretti.

Şiddeti 'Engizisyon'u anımsatır buldum ve aslında Yeni Siyonistlerin bir tür yeni Engizisyon'u gerçekleştirmek için burada oldukları açıklandı.

"Haksızların aramızdan temizlenmesi gereken bir çağdayız," diye yazmıştı Hand, "ve bunu yaparken ziller gibi gürültülü ve açık olmalıyız. Onların yok oluşunda yuvarlanırken, zayıf kanlarının çıplak tenimizde serinlediğini hissetmeliyiz. Bir'i zafere ve hatta ölüme kadar takip etmeliyiz."

Diğer harabeleri ve rünleri okudum ve toprağın dengesini değiştirmek için kullanılabilecek füzyon ve yakıtlarla ilgili garip meşguliyetleri inceledim. Kitabın sonuna geldiğimde, korkunç bir karanlık beni ve tüm kır evini sarmış gibiydi. Aramızda böyle düşünebilecek insanlar olduğunu hatırlattığı için kendimi kirlenmiş ve hasta hissediyordum.

Sonunda konuşan Lucy oldu, çünkü sessizliğimiz bir saatten uzun süredir bozulmamıştı. "Bir'den ve ona olan sadakatlerinden bahsediyor," dedi. "Bu bir kişi mi yoksa bir tür ilah mı?"

Marino biraz daha şampanya doldururken, "Bu Hand, muhtemelen kendini İsa Mesih sanıyor," dedi. "Onu mahkemede gördüğümüz zamanı hatırlıyor musun?" Bana baktı.

"Bunu yakın zamanda unutacağımı sanmıyorum," dedim.

"Büyük altın cep saati ve gümüş tepeli bastonu olan Washingtonlu bir avukatın da aralarında bulunduğu bir maiyetle geldi," dedi Lucy'ye. "Hand şık takım elbise giyiyor, uzun sarı saçlarını at kuyruğu yapmış ve kadınlar adliyenin dışında onu görebilmek için bekliyorlar, sanki Michael Bolton'mış gibi, inanabiliyor musun?"

"mahkemedeydi?" Lucy bana baktı.

"İfşa için bir dilekçe başsavcı bunu reddetmişti, bu yüzden konu hakimın önüne gitti."

"Ne istiyormuş?" diye sordu.

"Temel olarak, Senatör Len Cooper'ın ölüm kayıtlarının kopyalarını teslim etmem için beni zorlamaya çalışıyordu."

"Neden?"

"Merhum senatörün siyasi düşmanları tarafından zehirlendiğini iddia ediyordu.

Aslında Cooper, beyin tümörüne bağlı akut kanamadan ölmüştür. Yargıç Hand'e hiçbir şey vermedi."

"Sanırım Joel Hand senden pek hoşlanmıyor," dedi bana.

"Sanırım bilmiyor." Sehpanın üzerindeki kitaba baktım ve Marino'ya sordum: "Kapaktaki isim. Dwain Shapiro'nun kim olduğunu biliyor musun?"

"Ben de tam gelmek üzereydim," dedi. "Bilgisayarda ancak bu kadarını . Geçen sonbahara kadar Suffolk'taki Yeni Siyonistlerin yerleşkesinde yaşıyormuş. Yaklaşık bir ay sonra Maryland'de bir araba hırsızlığında öldürüldü."

Bir an sessiz kaldık ve kulübenin karanlık pencerelerini sanki büyük, kare gözlermiş gibi hissettim.

Sonra sordum, "Şüpheli ya da tanık var mı?"

"Kimsenin bildiği yok."

"Eddings Shapiro'nun İncil'ini nasıl ele geçirdi?" dedi Lucy.

"Açıkçası, bu yirmi bin dolarlık bir soru," diye yanıtladı Marino. "Belki Eddings bir noktada onunla ya da belki akrabalarıyla konuşmuştur. Bu şey bir fotokopi değil ve ayrıca kitabın hemen başında, Kitabınızın elinizden çıkmasına asla izin vermemeniz gerektiği yazıyor. Ve eğer bir başkasının Kitabıyla yakalanırsan, kışına veda edebilirsin."

"Eddings'in başına gelen de aşağı yukarı buydu," dedi Lucy.

Kitabın yakınımızda olmasını istemiyordum ve onu ateşe atabilmeyi diliyordum. "Bundan hoşlanmadım," dedim. "Bundan hiç hoşlanmadım."

Lucy merakla bana baktı. "Bize batıl inançlar aşılamıyorsun, değil mi?"

"Bu insanlar kötülükle işbirliği yapıyor," dedim. "Dünyada kötülük olduğuna ve bunun hafife alınmaması gerektiğine saygı duyuyorum. Bu iğrenç kitabı Eddings'in evinde tam olarak nerede buldunuz?" Marino'ya sordum.

"Yatağının altında," dedi.

"Ciddiyim."

"Ben çok ciddiylim."

"Eddings'in yalnız yaşadığından emin miyiz?" Ben sordum. "Öyle görünüyor."

"Peki ya aile?"

"Babası öldü, erkek kardeşi Maine've annesi Richmond'da yaşıyor. Aslında sizin yaşadığınız yere çok yakın."

"Onunla konuştun mu?" Ben sordum.

"Uğrayıp ona kötü haberi verdim ve oğlunun evini daha kapsamlı bir şekilde arayıp arayamayacağımızı sordum, bunu yarın yapacağız." Saatine bir göz attı.

"Ya da sanırım bugün demeliyim."

Lucy ayağa kalktı ve ocağa doğru ilerledi. Bir dirseğini dizine dayadı ve çenesini eliyle kavradı. Arkasında, derin bir kül yatağının içinde kömürler parlıyordu.

"Bu İncil'in aslında Yeni Siyonistlerden geldiğini nereden biliyorsunuz?" dedi. "Bana öyle geliyor ki tek bildiğiniz Shapiro'dan geldiği ve onun nereden aldığından nasıl emin olabiliriz?"

Marino, "Shapiro sadece üç ay öncesine kadar Yeni Siyonistti. İnsanlar onu terk etmek istediğinde Hand'in pek anlayışlı olmadığını duydum. Size bir şey sormama izin verin.

Kaç tane eski Yeni Siyonist tanıyorsunuz?" Lucy söyleyemedi. Kesinlikle ben de söyleyemedim.

"En az on yıldır takipçileri var. Ve hiç kimsenin ayrıldığına dair bir şey duymadık?" diye devam etti. "Çiftliğinde kimlerin gömülü nereden bileceğiz?"

"Nasıl olur da ben onun adını hiç duymadım?" sordu. Marino şampanyamızı doldurmak için ayağa kalktı.

"Çünkü MIT ve UVA'da onun gibi konuları öğretmiyorlar" dedi. Bölüm 5

ŞAFAK VAKTI, YATAĞIMA UZANDIM VE MANT'A BAKTIM.
Arka bahçe. Kar çok derindi ve duvarın üzerine yığılmıştı ve kum tepesinin ötesinde güneş denizi parlatıyordu. Bir süre gözlerimi kapadım ve Benton Wesley'i düşündüm. Şu anda yaşadığım yer hakkında ne diyeceğini ve günün ilerleyen saatlerinde karşılaştığımızda birbirimize ne söyleyeceğimizi merak ettim. İlişkimizin sona ermesi gerektiği konusunda anlaştığımız Aralık ayının ikinci haftasından beri .

Sessiz ayak sesleri duyduğumda bir tarafa döndüm ve yorganı kulaklarıma kadar çektim. Sonra Lucy'nin yatağımın kenarına tünediğini hissettim.

"Günaydın, dünyadaki en sevdiğim yeğenim," diye mırıldandım.

"Ben senin dünyadaki tek yeğeninim." Her zaman yaptığı şeyi söyledi. "Peki ben olduğumu nereden bildin?"

"Sen olsan iyi olur. Başka birinin canı ." "Sana kahve getirdim," dedi.

"Sen bir meleksin."

"Yo, Marino'dan alıntı yapıyorum. Herkes benim hakkımda böyle diyor." "Sadece nazik olmaya çalışıyordum." Esnedim.

Bana sarılmak için eğildi ve banyosuna koyduğum İngiliz sabununun kokusunu aldım. Onun gücünü ve sertliğini hissettim ve kendimi yaşlı hissettim.

"Beni cehennem gibi hissettiriyorsun." Ellerimi başımın arkasına koyarak sırt üstü yuvarlandım.

"Neden söylüyorsun?" Benim bol pamuklu pazen pijamalarımın birini giymişti ve şaşkın görünüyordu.

"Çünkü artık Sarı Tuğlalı Yol'u bile sanmıyorum," dedim, Akademi'nin engelli parkuruna atıfta bulunarak.

"Kimsenin buna kolay dediğini duymadım." "Senin için öyle."

Tereddüt etti. "Artık öyle. Ama HRT ile takılmak zorunda değilsin."

"Bunun için minnettarım. Durakladı ve iç çekerek ekledi: "Biliyor musun, Akademi beni bir aylığına UVA'ya geri göndermeye karar verdiğinde ilk başta çok kızmıştım. Ama sonunda bir rahatlama olabilir. Laboratuvarı çalışabilir, bisiklete binebilir ve normal bir insan gibi kampüste koşabilirim."

Lucy normal bir insan değildi, hiçbir zaman da olmayacaktı. Birçok üzücü yönden, onunki kadar yüksek IQ'ya sahip bireylerin diğerlerinden zihinsel engelliler kadar farklı olduğuna karar vermiştim. dışarı bakıyordu ve kar başlamıştı. Saçları utangaç sabah ışığında gül altınıydı ve bu kadar güzel biriyle akraba olabileceğime hayret ediyordum.

"Şu anda Quantico'da olmamak da rahatlatıcı olabilir." Durakladı, bana döndüğünde yüzü çok ciddiye. "Kay Teyze, sana söylemem gereken bir şey var. Bunu gerçekten duymak isteyeceğinden emin değilim.

Ya da belki duymasaydın daha kolay olurdu. Marino burada olmasaydı sana dün söyleyecektim."

"Dinliyorum." Hemen gerildim.

Tekrar durakladı. "Özellikle de bugün Wesley'i görebileceğin için bilmen gerektiğini düşünüyorum. Büro'da Connie ile ayrıldıklarına dair bir söylenti var."

Ne diyeceğimi bilemedim.

"Açıkçası, bunun doğru olduğunu teyit edemem," diye devam etti. "Ama söylenenlerin bir kısmını duydum. Ve bunların bir kısmı sizi ilgilendiriyor."

"Bunlar beni neden ilgilendirsin ki?" Çok hızlı söyledim.

"Gel hadi." Gözlerime baktı. "Onunla bu kadar çok davada çalışmaya başladığından beri şüpheler var. Bazı ajanlar danışman olmayı kabul etmenin tek sebebinin bu olduğunu düşünüyor. Böylece onunla birlikte olabilir, seyahat edebilirdin."

"Bu kesinlikle doğru değil," dedim öfkeyle doğrulduğumda. "Danışman adli patolog olmayı kabul ettim çünkü müdür Benton'a sordu, o da bana sordu, tersi değil. FBI'a bir hizmet olarak davalara yardımcı oluyorum ve . ."

"Kay Teyze," diye kesti. "Kendini savunmak zorunda değilsin."

Ama ben sakinleşmeyecektim. "Bu birinin söyleyebileceği kesinlikle çok çirkin bir şey. Hiç kimseyle olan arkadaşlığımın mesleki dürüstlüğüme engellemesine izin vermedim."

Lucy , sonra tekrar konuştu. "Burada sadece bir arkadaşlıktan bahsetmiyoruz."

"Benton ve ben çok iyi arkadaşız."

"Arkadaştan daha fazlasısınız."

"Şu anda, hayır, değiliz. Ve bu sizi ilgilendirmez."

Sabırsızca yatağımdan kalktı. "Bana kızman doğru değil."

Bana baktı ama konuşamadım, çünkü gözyaşlarıma çok yaklaştım.

"Tek yaptığım duyduklarımı size bildirmek, böylece siz de başkasından duymak zorunda kalmazsınız" dedi.

Ta ki ben bir şey söylemeye kadar ve o gitmeye başlayana kadar.

Elini uzattım. "Sana kızgın değilim. Lütfen anlamaya çalış. Böyle bir şey duyduğumda tepki vermem kaçınılmaz. Senin de vereceğinden eminim."

Benden uzaklaştı. "Duyduğumda tepki düşündüren ne?"

Odamdan çıkıp gidişini hayal kırıklığı içinde izledim ve onun tanıdığım en zor insan olduğunu düşündüm. Birlikte geçirdiğimiz tüm hayatımız boyunca kavga etmiştik. Ne kadar önemsedığımı bildiğinde, onun düşündüğü kadar acı çekene kadar asla rahatlamadı. Ayaklarımı yere basarken kendime bunun haksızlık olduğunu söyledim.

Kalkmayı ve günle başa çıkmayı düşünürken parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. Ruhum ağırlaşmıştı, artık net olmayan ama tuhaf olduğunu hissettiğim rüyaların gölgesinde kalmıştım. Görünüşe göre su ve zalim insanlar vardı ve ben etkisiz ve korkmuştum. Banyoda duş aldım, sonra kapının arkasındaki kancadan bir bornoz aldım ve terliklerimi buldum. Sonunda ortaya çıktığımda Marino ve yeğenim giyinmiş mutfakta bekliyorlardı.

"Günaydın," dedim sanki Lucy ile birbirimizi bugün hiç görmemişiz gibi.

"Yo. Her şey yolunda." Marino sanki bütün gece uyanık kalmış ve nefretle doluymuş gibi görünüyordu.

Bir sandalye çektim ve küçük kahvaltı masasında onlara katıldım. Artık güneş doğmuş, kar alev alev yanıyordu.

"Sorun nedir?" Sinirlerim daha da gerilirken sordum.

"Dün gece duvarın yanındaki ayak izlerini hatırlıyor musun?" Yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Tabii ki."

"Artık onlardan daha çok var." Kahve fincanını yere koydu. "Ama bu sefer arabalarımızın yanındalar ve Vibram sırtlı normal botlar tarafından bırakılmışlar. Bil bakalım ne oldu, Doktor?" sordu, söyleyeceklerinden zaten korkuyordum. "Üçümüz de bugün bir çekici gelene kadar hiçbir yere gitmiyoruz."

Sessiz kaldım.

"Biri lastiklerimizi patlatmış." Lucy'nin yüzü taş kesilmişti.

"Her biri. Bana geniş bir bıçağı varmış gibi geldi. Belki büyük bir bıçak ya da pala."

"Hikâyenin özü şu ki, bunu yapanın yanlış yönlendirilmiş bir komşu ya da mülkünüze giren bir gece dalgıcı olmadığı kesin," diye devam etti. "Sanırım bir görevi olan birinden bahsediyoruz. Ve korkup kaçtığında geri döndü ya da bir başkası döndü."

Kahve içmek için kalktım. "Arabalarımızı tamir ettirmek ne kadar sürer?"

"Bugün mü?" dedi. "Senin ya da Lucy'nin araçlarınızı bugün tamir ettirmenizin mümkün olduğunu sanmıyorum."

"Bu mümkün olmalı," dedim kesin bir ifadeyle. "Buradan çıkmamız gerek, Marino. Eddings'in evini görmemiz gerek. Ve şu anda burası pek de güvenli görünmüyor."

"Bunun adil bir değerlendirme olduğunu söyleyebilirim," dedi Lucy.

Lavabonun üzerindeki pencereye yaklaştım ve karda siyah lastik birikintileri gibi görünen lastikleri olan araçlarımızı açıkça görebiliyordum.

Marino, "Sırt yerine yanlardan delinmişlerdir ve tıkanamazlar," dedi.

"O zaman ne yapacağız?" diye sordum.

"Richmond'ın diğer polis departmanlarıyla karşılıklı anlaşmaları var ve Virginia Beach ile de görüştüm.

Yoldalar."

Onun arabasının polis lastiklerine ve jantlarına, Lucy'nin ve benimkinin ise Goodyears ve Michelins'e ihtiyacı vardı, çünkü Marino'nun aksine biz burada şahsi araçlarımızla bulunuyorduk. Tüm bunları ona belirttim.

Tekrar oturduğumda, "Senin için bir açık kasa kamyon geliyor," dedi. "Önümüzdeki birkaç saat içinde senin Benz'i ve Lucy'nin boktan arabasını yükleyip Virginia Beach Bulvarı'ndaki Bell Lastik Servisi'ne götürecekler."

Lucy, "Bu bir bok parçası değil," dedi.

"Neden papağan boku renginde bir şey aldın ki? Miami köklerin mi ortaya çıkıyor yoksa?"

"Hayır, bu benim bütçemden . Dokuz yüz dolara aldım."

"Peki ya bu arada?" diye sordum. "Bu işi hemen halledemeyeceklerini biliyorsun. Bugün Yeni Yıl Günü."

"Doğru söyledin," dedi. "Ve bu oldukça basit, Doktor. Richmond' gidiyorsan, benimle geliyorsun."

"Peki." Tartışmayacaktım. "O zaman şimdi kadar çok şey yapalım ki gidebilelim."

"Toparlanmanla başlayalım," dedi bana. "Bence buradan temelli gitmelisin."

"Dr. Mant Londra'dan dönene kadar burada kalmaktan başka çarem yok."

Yine de bu hayatım boyunca onun kulübesine geri gelemeyecekmişim gibi toparlandım. Sonra kendi başımıza yapabileceğimiz en iyi adli soruşturmayı yürüttük, çünkü lastik kesmek kabahatti ve yerel polisin davamıza özellikle ilgi göstermeyeceğini biliyorduk. Lastik izlerinin kalıbını çıkaracak donanıma sahip olmadığımızdan, arabalarımızın etrafındaki ayak izlerinin ölçekli fotoğraflarını çektik, ancak bu fotoğraflardan en fazla şüphelinin iri yarı olduğunu ve engebeli sırtın kemerinde Vibram contası olan genel tip bir bot veya ayakkabı giydiğini söyleyebileceğimizden şüpheleniyordum.

Sanders adında genç bir polis memuru ve kırmızı bir çekici sabah geç saatlerde geldiğinde, iki harap radyali alıp arabanın bagajına kilitledim.

Marino'nun arabası. Bir süre tulumlar ve yalıtımlı ceketler giymiş adamların, bir vinç Ford'un ön tarafını sanki Marino'nun arabası uçmak üzereymiş gibi havada tutarken, el çantalarını inanılmaz bir hızla döndürmelerini izledim. Virginia Beach memuru Sanders benim adli tabip olmamın araçlarımıza yapılanlarla bir ilgisi olup olmadığını sordu. Ona öyle düşünmediğimi söyledim.

"Bu adreste yaşayan benim şef yardımcım," diye açıklamaya devam ettim. "Dr. Philip Mant. Bir ay kadar Londra'da kalacak. Ben sadece onun yerine bakıyorum."

Aptal olmayan Sanders, "Burada kaldığınızı kimse bilmiyor mu?" diye sordu.

"Elbette, bazı insanlar biliyor. Telefonlarına bakıyordum."

"Yani bunun sizin kim olduğunuz ve ne yaptığınızla ilgili olabileceğini görmüyorsunuz, hanımefendi." Not alıyordu.

"Şu anda bir ilişki olduğuna dair elimde hiçbir kanıt yok," diye cevap verdim. "Aslında, suçlunun yılbaşı gecesi stres atan bir çocuk olmadığını söyleyemeyiz."

Sanders arabalarımızın yanında Marino ile konuşan Lucy'ye bakmaya devam etti. "Kim o?" diye sordu.

"Yeğenim. FBI'da çalışıyor." diye cevap verdim ve adını heceledim.

O kadınla konuşmaya giderken ben de kulübenin içinde son bir tur attım ve sade ön kapıdan içeri girdim. Hava, camdan süzülen ve mobilyaların rengini ağartan güneş ışığıyla ısınmıştı ve dün akşamki yemekten kalan sarımsak kokusunu hâlâ alabiliyordum. Yatak odamda bir kez daha etrafa bakındım, çekmeceleri açtım ve dolapta asılı kıyafetleri karıştırırken hayal kırıklığıma üzüldüm.

Başlangıçta burayı seveceğimi düşünmüştüm.

Koridorun sonunda Lucy'nin nerede uyuduğunu kontrol ettim, sonra da sabahın erken saatlerine kadar oturup El Kitabı'nı okuduğumuz oturma odasına geçtim. Bunun anısı beni rüyamdaki gibi tedirgin etti ve kollarımın tüyleri diken diken oldu. Korku kanıma işlemişti ve aniden meslektaşımın sade evinde daha fazla kalamadım. Koşar adımlarla

verandaya ve kapıdan arka bahçeye çıktım. Güneş ışığında kendimi güvende hissettim ve okyanusa bakarken duvarla tekrar ilgilenmeye başladım.

Ona yaklaştığımda botlarımın üstüne kadar kar yağmıştı, önceki geceden ayak izleri kaybolmuştu. Lucy'nin el fenerini gördüğü davetsiz misafir duvara tırmanmış ve sonra hızla oradan ayrılmıştı. Ama daha sonra ortaya çıkmış olmalıydı, ya da başka biri çıkmış olmalıydı, çünkü arabalarımızın etrafındaki ayak izlerinin kar yağışı durduktan sonra oluştuğu belliydi ve dalış botları ya da sörf ayakkabıları tarafından yapılmamışlardı. Duvarın üzerinden kum tepesinin ötesine, aşağıdaki geniş kumsala baktım.

Kar, yırtık tüyler gibi çıkıntı yapan deniz yulaflarıyla birlikte . Su karışık koyu maviydi ve gözlerim kıyıyı takip edebildiği kadar takip ederken kimseden bir iz göremedim.

Uzun bir süre dışarı baktım, tamamen spekülasyonlara ve endişelere dalmıştım. Geri dönmek için arkamı döndüğümde, Dedektif Roche'un beni yakalayabilecek kadar yakınımda durduğunu görünce şok oldum.

"Tanrım," diye nefes nefese kaldım. "Sakın bana sinsice yaklaşma."

"Senin izinde yürüdüm. Bu yüzden duymadın." Sakız çiğniyordu ve elleri deri ceketinin ceplerindeydi. "Sessiz olmak, istediğim zaman iyi olduğum bir şeydir."

Ona baktım, ondan hoşlanmayışım yeni derinlikler buluyordu.

Koyu renk pantolon ve çizme giymişti ve havacı gözlüklerinin arkasından gözlerini göremiyordum. Ama bunun bir önemi yoktu. Dedektif Roche'un neyle ilgili olduğunu biliyordum. Onun tipini iyi tanıyordum.

"Vandalizminizi duydum ve yardımcı olup olamayacağımı görmek için geldim," dedi.

"Chesapeake polisini aradığınızı bilmiyordum," diye cevap verdim.

"Virginia Beach ve Chesapeake'in karşılıklı yardım kanalı var, bu yüzden sorununuzu oradan duydum" dedi.

"İtiraf etmeliyim ki aklımdan geçen ilk şey bir bağlantı olabileceğiydi."

"Ne bağlantısı?"

"Bizim davamıza." Bir adım daha yaklaştı. "Görünüşe göre birisi arabalarınıza gerçekten bir numara yapmış. Kulağa bir uyarı gibi geliyor.

Bilirsiniz, belki de burnunuzu birinin ait olmadığını düşündüğü bir yere sokuyorsunuzdur."

Gözlerim ayaklarına, ciğer renginde deriden yapılmış bağcıklı Gore-Tex botlarına kaydı ve karda bıraktıkları izleri gördüm. Roche'un büyük ayakları ve elleri vardı ve Vibram tabanlar giyyordu. Arkasındaki ruh bu kadar aşağılık ve kaba olmasaydı yakışıklı olabilecek bir yüze dönüp baktım. Bir süre tek kelime etmedim, ama ettiğimde de çok açık konuştum.

"Kaptan Green'e çok benziyorsun. Söyle bakalım. Beni de mi tehdit ediyorsun?"

"Sadece bir gözlemimi aktarıyorum."

Daha da yaklaştı ve şimdi sırtımı duvara dayamıştım. Üstüne yığılmış eriyen karlar paltomun yakasından aşağı damlarken kanım daha da ısındı.

"Bu arada," diye devam etti, daha da yaklaşarak, "şu bizim davayla ilgili yeni bir şey var mı?"

"Lütfen geri çekilin," dedim ona.

"Bana her şeyi anlattığınızdan hiç emin değilim. Bence Ted Eddings'e ne olduğu hakkında gerçekten iyi bir fikrin var ve sen bilgi saklıyorsun."

"Şu anda bu davayı ya da başka bir davayı tartışmayacağız," dedim.

"Gördün mü? Bu beni kötü bir duruma sokuyor çünkü hesap insanlar

var." I

"Bana sorun çıkarmak istemeyeceğini biliyorum." diye eklerken elini omzuma koyduğuna inanamadım.

"Dokunma bana," diye uyardım. "Bunu daha fazla zorlama.

"Sanırım iletişim sorunumuzun üstesinden gelebilmemiz için ikimizin bir araya gelmesi gerekiyor." Elini olduğu yerde bıraktı. "Belki sakın bir yerde akşam yemeği yiyebiliriz. Deniz ürünleri sever misin? Sound'da gerçekten özel bir yer biliyorum."

Parmağımı soluk borusuna sokup sokmamayı düşünürken sessiz kaldım.

"Çekinmeyin. Güven bana. Her şey yolunda. Burası Konfederasyonun Başkenti değil, Richmond'daki o züppe yaşlılar da burada değil. Biz burada yaşa ve yaşat prensibine inanırız. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Yanından geçmeye çalıştım ve kolumu tuttu. - Seninle konuşuyorum." Sesi kızgın çıkmaya başlamıştı.

Ben seninle konuşurken çekip gidemezsin." "Bırak beni," diye ısrar ettim.

Kolumu çalıştım. Ama şaşırtıcı derecede güçlüydü.

Nane gibi kokan nefesinin altında, "Kaç tane süslü diplomam olursa , benim dengim değilsin," dedi.

Ray-Ban'lerine baktım.

"Çek ellerini üzerimden," dedim yüksek ve sert bir sesle. "Şimdi!" Sanki onu anında öldürecekmişim gibi haykırdım.

Roche aniden bıraktı ve kalbim kendi kendine uçup giderken karda bir amaç uğruna yürüdüm. Evin önüne ulaştığımda nefes nefese ve sersemlemiş bir halde durdum.

"Arka bahçede fotoğraflanması gereken ayak izleri var," diye herkese hitap ettim. "Dedektif Roche'un ayak izleri. Az önce . Ve tüm eşyalarımın evden çıkarılmasını istiyorum."

"Ne demek az önce oradaydı?" Marino söyledi.

"Bir konuşma yaptık."

"Biz onu görmeden oraya nasıl geri döndü?"

Sokağı taradım ve Roche'a ait olabilecek bir araba göremedim. "Oraya nasıl geri döndüğünü bilmiyorum," dedim. "Sanırım başka birinin arka bahçesinden geçti. Ya da belki sahilden gelmiştir."

Lucy bana bakarken ne düşüneceğini bilemiyordu.

"Buraya geri dönmeyecek misin?" diye sordu bana. "Hiç mi?"

"Hayır," dedim. "Eğer istediğim gibi olursa daha buraya gelmeyeceğim."

Eşyalarımın geri kalanını toplamama yardım etti ve Marino'nun arabasında 64 Batı'da Richmond'a doğru hızla ilerleyene kadar arka bahçede olanları anlatmadım.

"Kahretsin" diye haykırdı. "Lanet olası piç kurusu sana asıldı. Allah kahretsin. Neden bağırmadın?"

"Bence görevi bir başkası adına beni taciz etmektir," dedim. "Görevinin ne olduğu umurumda değil. Yine de sana asıldı.

Arama emri çıkartmalısın."

"Birine vurmak yasalara aykırı değil," dedim. "Seni yakaladı."

"Yani kolumu tuttuğu için onu tutuklatacak mıyım?"

"Hiçbir şey almamalıydı." Arabayı sürerken çok öfkeliydi. "Ona bırakmasını söyledin ve o bırakmadı. Bu adam kaçırmaktır. En azından basit bir saldırı. Kahretsin, bu şey hizadan çıktı."

"Onu İçişlerine rapor etmelisin," dedi Lucy ön koltuktan, elleri sabit durmakta için tarayıcıyla oynuyordu. "Hey, Pete, susturucu doğru değil," diye ekledi ona. "Ve üçüncü kanalda hiçbir şey duyamıyorsun. Orası Üçüncü Bölge, değil mi?"

"Williamsburg'a bu kadar yakinken ne bekliyorsun ki? Eyalet polisi olduğumu mu sanıyorsun?"

"Hayır, ama biriyle konuşmak isterseniz, muhtemelen bunu ."

"Eminim lanet olası uzay mekiğini ayarlayabilirsin," dedi sinirli bir şekilde.

"Eğer ," dedim ona, "beni de bu işe dahil etmeye ne dersin?"

Bölüm 6

RICHMOND'A İKİ BUÇUKTA VARMIŞTIK.

Bir kapıyı kaldırdı ve kısa süre önce taşındığım تنها mahalleye girmemize izin verdi.

Virginia'nın bu bölgesi için tipik olan kar yağmamıştı ve yağmur gece boyunca buza dönüştüğü için ağaçlardan bolca su damlıyordu. Sonra sıcaklık yükselmişti.

Taş evim James Nehri'ndeki kayalık bir kıvrıma bakan bir kayalığın üzerinde sokaktan geriye doğru uzanıyordu, ağaçlık arsa komşu çocukların geçemeyeceği ferforje bir çitle çevriliydi. Hiçbir tarafımda kimseyi tanıımıyordum ve bunu değiştirmeye de niyetim yoktu.

Hayatımda ilk kez bir bina inşa etmeye karar verdiğimde sorun çıkacağını tahmin etmemiştim, ancak arduvaz çatı, tuğla döşeme veya ön kapımın rengi olsun, herkesin bir eleştirisi varmış gibi görünüyordu. İş, müteahhidimin sinirli telefonlarının beni morgda rahatsız ettiği noktaya geldiğinde, mahalle derneğini dava açmakla tehdit etmiştim.

Söylemeye gerek yok, bu alt bölümdeki partilere şimdiye kadar çok az davet gelmişti.

Arabadan indiğimizde yeğenim kuru bir sesle, "Eminim komşularınız evde olduğunuzu görünce çok sevineceklerdir," dedi.

"Artık bana o kadar ilgi gösterdiklerini sanmıyorum." Anahtarlarımı aradım.

"Saçmalık," dedi Marino. "Günlerini cinayet mahallerinde geçiren ve cesetleri parçalayan tek kişi sensin. Muhtemelen evde olduğun süre boyunca pencerelerinden dışarı bakıyorlardır. Gardiyanlar muhtemelen her birini arayıp sen geldiğinde haber veriyorlar."

" teşekkür ederim," dedim ön kapının kilidini açarken.

Tam da burada yaşamak konusunda kendimi biraz daha iyi hissetmeye başlamışken."

Hırsız alarmı, uygun tuşlara hemen basmam gerektiği konusunda yüksek sesle uyarıda bulundu ve her zaman yaptığım gibi etrafıma bakındım, çünkü evim bana hâlâ yabancıydı. Çatının akacağından, sıvaların döküleceğinden ya da başka bir şeyin bozulacağından korkuyordum ve her şey yolunda gittiğinde, başarımdan büyük bir zevk alıyordum. Evim iki katlıydı ve çok açıktı, pencereler ışığın her fotonunu yakalayacak şekilde yerleştirilmişti. Oturma odası James'in kilometrelerce uzağını gören camdan bir duvardı ve günün geç saatlerinde nehrin kıyısındaki ağaçların üzerinden güneşin batışını izleyebiliyordum.

Yatak odamın bitişiğinde nihayet çalışabileceğim kadar büyük bir ofis vardı ve önce faksları kontrol ettim ve dört tane faksım olduğunu gördüm.

"Önemli bir şey var mı?" diye sordu Marino kutuları ve çantaları toplarken beni takip eden Lucy.

"Aslına bakarsan, hepsi annenden senin için." Ona uzattım.

Kaşlarını çattı. "Neden beni buraya fakslasın ki?"

"Geçici olarak Sandbridge'e taşınacağımı ona hiç söylemedim. Söyledin mi?"

"Hayır. Ama büyükannem nerede olduğunu biliyordur, değil mi?" Lucy söyledi.

"Tabii ki. Ama annem ve seninki her zaman işleri doğru anlamıyor." Okuduğu şeye bir göz attım. "Her şey yolunda mı?"

"Çok garip biri. Bilgisayarına bir modem ve CD ROM yükledim ve nasıl gösterdim. Benim hatam. Şimdi hep soruları var. Bu faksların her biri bir bilgisayar sorusu." Sinirli bir şekilde sayfaları karıştırdı.

Annesi Dorothy'ye de çok kızmıştım. O benim ablamdı, tek kardeşimdi ve tek çocuğuna mutlu bir yeni yıl dileme zahmetine bile katlanamıyordu.

"Bunları bugün gönderdi," diye etti yeğenim. "Bugün tatil ve saçma sapan çocuk kitaplarından birini daha yazıyor."

"olmak gerekirse," dedim, "kitapları saçma değil."

"Evet, anladım. Araştırmasını nerede yaptı bilmiyorum ama benim büyüdüğüm yer değildi."

"Keşke aranızda anlaşmazlık olmasaydı." Lucy'nin hayatı boyunca yaptığım yorumun aynısını yaptım. "Bir gün onunla uzlaşmak zorunda kalacaksın. Özellikle de öldüğünde."

"Hep ölümü düşünüyorsun."

"Biliyorum çünkü bunu biliyorum ve bu hayatın diğer yüzü. Geceyi görmezden gelemeyeceğin gibi bunu da görmezden gelemezsin. Dorothy ile başa çıkmak zorunda kalacaksın."

"Hayır, yapmayacağım." Deri masa sandalyemi döndürdü ve bana bakacak şekilde oturdu. "Bunun bir anlamı yok. Benim hakkımdaki ilk şeyi anlamıyor ve hiçbir zaman da anlamadı."

Bu muhtemelen doğrudu.

"Bilgisayarımı kullanabilirsin," dedim. "Sadece bir dakikamı alır."

"Marino bizi dört gibi alacak," dedim.

"Gittiğini bilmiyordum."

"Kısaca."

Yatak odama girip bavulumu açmaya ve plan yapmaya başladığımda anahtarlar çalıyordu. Bir arabaya ihtiyacım vardı ve kiralamam gerekip gerekmediğini merak ediyordum ve kıyafetlerimi değiştirmem gerekiyordu ama ne giyeceğimi bilmiyordum. Bu düşünce beni rahatsız ediyordu.

Wesley hala ne giydiğimin farkında olmamı sağlıyordu ve dakikalar ilerledikçe onu görmekten gerçekten korkmaya başladım.

Marino bizi söylediği saatte aldı ve bir yerlerde açık bir araba yıkama yeri bulup depoyu benzinle doldurdu. Monument Avenue boyunca doğuya, tarihi caddeleri sıralayan zarif konakların ve üniversite öğrencilerinin eski evleri doldurduğu Fan olarak bilinen bölgeye gittik.

Robert E. Lee'nin heykeline vardığında, Ted Eddings'in salıncaklı ahşap verandasında kırmızı bir Noel Baba bayrağı asılı beyaz bir İspanyol dubleksinde yaşadığı Grace Sokağı'na saptı. Parlak sarı suç mahalli bandı, Noel paketlerinin hastalıklı bir paradisi olarak direktten direğe uzanıyor, kalın siyah harflerle meraklıları gelmemeleri konusunda uyarıyordu.

Marino ön kapının kilidini açarken, "Bu şartlar altında kimsenin içeri girmesini istemedim ve başka kimde anahtar olabileceğini de bilmiyordum," diye açıkladı. "İhtiyacım şey, meraklı bir ev sahibinin lanet olası envanterini kontrol etmeye karar vermesi değil."

Wesley'den hiçbir iz görmedim ve gri BMW'sinin gırtlaktan gelen kükremesini duyduğumda gelmeyeceğine karar veriyordum. Caddenin park etti ve motoru durdururken radyo anteninin geri çekilmesini izledim.

Marino bana, "Doktor, eğer içeri girmek isterseniz ben onu beklerim," dedi. "Onunla konuşmam gerek." Lucy merdivenlerden geri döndü.

"İçeride olacağım," dedim ve sanki Wesley tanıdığım biri değilmiş gibi pamuk eldivenlerimi giydim.

Eddings'in fuayesine girdim ve onun varlığı baktığım her yerde beni anında etkisi altına aldı. Titiz kişiliğini minimalist mobilyalarda, Hint kilimlerinde ve cilalı zeminlerde, sıcaklığını ise cesur monotip baskıların asılı olduğu güneşli sarı duvarlarda hissettim. Toz ince bir tabaka oluşturmuştu ve polisin yakın zamanda dolapları ya da çekmeceleri açmış olabileceği her yere bulaşmıştı. Begonyalar, ficuslar, sürünen incirler ve siklamenler efendilerini kaybetmenin yasını tutuyor gibiydiler ve ben de etrafta bir sulama kabı aradım. Çamaşır odasında bir tane buldum, onu doldurdum ve bitkilerle ilgilenmeye başladım çünkü ölmelerine izin vermenin bir anlamı yoktu. Benton Wesley'nin içeri girdiğini duymadım.

"Kay?" Sesi sessizdi.

Döndüm ve onun için olmayan üzüntüyü yakaladı.

"Ne yapıyorsun?" Bir tencereye su doldururken bana baktı. "Tam olarak görüldüğü gibi."

Sessizleşti, gözleri benimkilerdeydi.

"Onu tanırdım, Ted'i tanırdım," dedim. "Çok iyi değil. Ama ekibim arasında popülerdi. Benimle birçok kez röportaj yaptı ve ben ona saygı duydum. Şey . . .
" Zihnim yolu terk etti.

Wesley zayıftı, bu da yüz hatlarını daha da keskin gösteriyordu, benden çok yaşlı olmamasına rağmen saçları artık tamamen beyazdı. Yorgun görünüyordu, ama tanıdığım herkes yorgun görünüyordu ve onun görünmediği şey ayrılıktı. Karısından ya da benden uzakta olduğu için mutsuz görünmüyordu.

"Pete bana arabalarınızdan bahsetti," dedi.

"Oldukça inanılmaz," dedim dökerken.

"Ve dedektif. Adı neydi? Roche mu? Şefiyle konuşmam lazım zaten. Telefon oyunu oynuyoruz ama buluştuğumuzda bir şeyler söyleyeceğim."

"Bunu yapmana ihtiyacım yok."

"Kesinlikle umurumda değil," dedi.

"Olmamasını tercih ederim."

"Peki." Ellerini küçük bir teslimiyetle kaldırdı ve odaya . "Parası vardı ve çok sık giderdi," dedi.

"Birisi onun bitkilerine bakıyordu," diye cevap

verdim. "Ne sıklıkla?" Onlara baktı.

"Çiçek açmayan bitkiler haftada en az bir kez, geri kalanlar ise havanın ne kadar sıcak olduğuna bağlı olarak gün aşırı."

"Yani bunlar bir haftadır sulanmadı mı?" "Ya da daha uzun süredir," dedim.

O sırada Lucy ve Marino dubleks eve girmiş ve koridordan aşağı inmişlerdi. Kutuyu yere bırakırken, "Mutfağı kontrol etmek istiyorum," diye ekledim. "İyi fikir."

Küçüktü ve altmışlardan beri yenilenmemiş gibi görünüyordu, dolapların içinde eski yemek takımları, ton balığı ve çorba gibi düzinelerce konserve ve simit gibi atıştırmalık yiyecekler buldum. Eddings'in buzdolabında ne sakladığına gelince, bunlar çoğunlukla biraydı. Ama büyük kırmızı bir fiyonkla bağlanmış tek bir şişe Louis Roederer Kristal Şampanya ilgimi çekti.

"Bir şey mi buldun?" Wesley lavabonun altına bakıyordu.

"Belki." Ben hâlâ buzdolabının içine bakıyordum.

"Bu size bir restoranda yüz elli dolara mal olur, raftan satın alırsanız belki yüz yirmi dolar."

"Bu adamın ne kadar aldığını biliyor muyuz?"

"Bilmiyorum. Ama çok fazla olmadığından şüpheleniyorum."

Wesley ayağa kalkarken, "Burada bir sürü ayakkabı boyası ve temizleyici var, hepsi o kadar," dedi.

Şişeyi çevirdim ve etiketin üzerindeki bir etiketi okudum.

"Yüz otuz dolar ve yerel olarak satın alınmadı. Bildiğim kadarıyla Richmond'da The Wine Merchant adında bir şarap dükkanı yok."

"Belki bir hediye. Fiyongu açıklamak için." "Peki ya D.C.?"

"Bilmiyorum. Bugünlerde Washington'da pek şarap almıyorum," dedi.

Buzdolabının kapağını kapattım, içten içe sevinmiştim, çünkü o ve ben şaraptan hoşlanıyorduk. Bir zamanlar birbirimize yakın otururken seçip seçip içmeyi severdik.

kanepede ya da yatakta.

"Pek alışveriş yapmazdı," dedim. "İçeride yemek yediğine dair hiçbir kanıt göremiyorum." "Bana hiç burada bulunmuş gibi gelmiyor," dedi.

Bana yaklaştıkça yakınlığını hissediyordum ve neredeyse buna dayanamıyordum. Kolonyası her zaman ince, tarçın ve odun kokusunu çağrıştıran bir kokuydu ve ne zaman bir yerde koklasam, bir an için şu anda olduğum gibi yakalanırdım.

" misin?" sordu benden başka kimseye hitap etmeyen bir sesle, kapı aralığında durakladı.

"Hayır," dedim. "Bu oldukça korkunç." Bir dolabın kapağını biraz fazla sert kapattım.

Koridora çıktı. "Dışarıda yemek yemek ve pahalı şampanyalar için nereden para bulduğunu görmek için mali durumuna iyice bakmamız gerekiyor."

O belgeler ofisteydi ve polis henüz onları incelememişti çünkü resmi olarak ortada bir suç yoktu. Eddings'in ölüm nedeni ve etrafındaki garip olaylarla ilgili şüphelerime rağmen, şu anda yasal olarak ortada bir cinayet yoktu.

Masanın üzerindeki 486 makineye bakan Lucy, "Bu bilgisayara giren oldu mu?" diye sordu.

"Hayır," dedi Marino yeşil metal bir dolaptaki dosyaları karıştırırken. "Adamlardan biri dışarıda kaldığımızı söyledi."

Fareye dokundu ve ekranda bir şifre penceresi belirdi.

"Tamam," dedi. "Bir şifresi var, ki bu alışılmadık bir şey değil. Ama biraz garip olan şey, yedekleme sürücüsünde disk olmaması. Hey, Pete? Burada disk bulabildiniz mi?"

"Evet, şurada bir kutu dolusu var." İç Savaş tarihçeleri ve özenle hazırlanmış deri ciltli bir ansiklopedi setiyle dolu kitaplığı işaret etti.

Lucy kutuyu aldı ve açtı.

"Hayır. Bunlar WordPerfect için programlama diskleri."

Bize baktı. "Demek istediğim, evinde bir şey üzerinde çalıştığını varsayarsak, çoğu insanın çalışmalarının bir yedeği olurdu."

olup olmadığını kimse bilmiyordu. Tek bildiğimiz Eddings'in Dördüncü Cadde'deki AP ofisinde çalıştığıydı.

Lucy bilgisayarını yeniden başlatıp sihrini konuşturana ve bir şekilde programlama dosyalarına girene kadar evde ne yaptığını bilmemiz için hiçbir neden yoktu. Ekran koruyucuyu devre dışı bıraktı, ardından hepsi boş olan WordPerfect dizinlerini sıralamaya başladı. Eddings'in tek bir dosyası bile yoktu.

"Kahretsin," dedi. "Bilgisayarını hiç kullanmadıysa bu gerçekten tuhaf." I

"Bunu hayal bile edemiyorum," dedim. "Şehir merkezinde çalışıyor olsa bile, evinde bir ofisi olmasının bir nedeni olmalı. Marino ve Wesley, Eddings'in bir dosya dolabı çekmecesinin içindeki sepette özenle sakladığı çeşitli mali kayıtları incelerken o biraz daha daktilo yazdı.

Şu anda işletim sisteminde olan Lucy, "Umarım tüm alt dizinini havaya uçurmamıştır," dedi.

"Yedekleme olmadan bunu geri yükleyemem ve onun yedeği yok gibi görünüyor."

Undelete*.* yazıp enter tuşuna basmasını izledim.

Mucizevi bir şekilde, killdrugold adında bir dosya ortaya çıktı ve onu saklaması istendikten sonra başka bir isim takip etti. İşi bittiğinde, biz şaşkınlıkla izlerken o yirmi altı dosyayı kurtarmıştı.

. "DOS 6'nın en güzel da bu," dedi yazdırmaya başlarken. "Ne zaman silindiklerini söyleyebilir misin?" Wesley sordu.

"Dosyaların üzerindeki saat ve tarih aynı," diye yanıtladı. "Lanet olsun. Otuz birinci Aralık, saat bir-bir ile bir-otuz beş arası. O zamana kadar çoktan ölmüş olacağını düşünebilirdiniz."

"Bu Chesapeake'e ne zaman gittiğine bağı," dedim. "Teknesi sabah altıya kadar fark edilmedi. M."

"Bu arada, saat bilgisayarda doğru ayarlanmış. Yani bu saatler iyi olmalı" diye ekledi.

"Bu kadar dosyayı silmek yarım saatten fazla sürer mi?" diye sordum. "Hayır. Bunu dakikalar içinde yapabilirsin."

"O zaman o silerken birileri de onları okumuş olabilir," dedim.

"Pek çok insan böyle yapıyor. Yazıcı için daha fazla kâğıda ihtiyacımız var. Bekle, faks makinesinden biraz çalacağım."

"açılmışken," dedim, "bir günlük raporu alabilir miyiz?"

. "Elbette."

Daha sonra kontrol etmeyi düşündüğüm anlamsız faks teşhisleri ve telefon numaralarından oluşan bir liste hazırladı.

Ama en azından Eddings'in öldüğü sıralarda birinin bilgisayarına girdiğini ve tüm dosyalarını sildiğini kesin olarak biliyorduk. Lucy'nin açıklamasına göre, bu işten sorumlu olan kişi çok da sofistike biri değildi, çünkü bir bilgisayar uzmanı dosyaların alt izinlerini de silerek geri al komutunu işe yaramaz hale getirirdi.

"Bu hiç mantıklı değil," dedim. "Bir yazar eserini destekleyecektir ve onun dikkatsiz olmadığı çok açık. Peki ya silah kasası?" Marino'ya sordum.

"Orada hiç disk buldun mu?" Hayır.

"birilerinin eve girmediği anlamına gelmez," dedim.

"Eğer , kasanın şifresini ve hırsız alarm sisteminin biliyorlardı."

"Bunlar aynı mı?" Ben sordum.

"Evet. Her şey için D.O.B.'sini kullanıyor." "Peki bunu nasıl öğrendiniz?"

"Annesi," dedi.

"Peki ya anahtarlar?" Dedim. "Cesetle birlikte hiç gelmedi. Kamyonetini sürmek için birkaç tane almış olmalı."

"Roche hiç olmadığını söyledi," dedi Marino ve ben de bunu tuhaf buldum.

Wesley yazıcıdan çıkan silinmemiş dosyaların sayfalarını izliyordu. "Bunların hepsi gazete haberlerine benziyor," dedi.

"Yayınlandı mı?" Ben sordum.

"Bazıları oldukça eski göründükleri için olabilir. Örneğin Beyaz Saray'a düşen uçak. Ve Vince Foster'ın intiharı."

Lucy, "Belki de Eddings sadece evi temizliyordu," diye önerdi.

"Oh, işte başlıyoruz." Marino bir banka hesap özetini inceliyordu. "Aralık ayının onunda hesabına üç bin dolar havale edilmiş." Başka bir zarfı açıp biraz daha baktı. "Kasım ayı için de aynı şey."

Bu durum Ekim ayı ve yılın geri kalanı için de geçerliydi ve diğer bilgilere göre Eddings'in kesinlikle gelirini desteklemesi gerekiyordu. Mortgage ödemesi ayda bin dolardı, aylık kredi kartı faturaları da bazen bir o kadar tutuyordu ama yıllık maaşı ancak kırk beş bin dolardı.

"Kahretsin. Bütün bu ekstra parayla yılda neredeyse seksen bin dolar kazanıyordu," dedi Marino. "Fena değil."

Wesley yazıcıdan çıktı ve durduğum yere doğru yürüdü.

Sessizce elime bir sayfa tutuşturdu.

"Dwain Shapiro'nun ölüm ilanı," dedi. "Washington Post, geçen yılın on altıncı Ekim'i."

Haber kısaydı ve Shapiro'nun D.C.'de bir Ford bayisinde tamirci olarak çalıştığını ve gece geç saatlerde bardan eve dönerken bir araba hırsızlığı sırasında vurularak öldürüldüğünü belirtiyordu. Shapiro'nun Virginia'ya yakın bir yerde yaşayan insanlar tarafından kurtarıldığı belirtiliyor ve Yeni Siyonistlerden bahsedilmiyordu.

"Bunu Eddings yazmadı," dedim. "Post gazetesinden bir muhabir ."

"O zaman kitabı nasıl aldı?" Marino söyledi. "Ve neden yatağının altındaydı?"

"Okuyor olabilir," diye cevap verdim basitçe.

"Ve belki de başka kimsenin -örneğin hizmetçinin- görmesini istemiyordu."

"Bunlar artık notlar." Lucy ekrana dalmış, birbiri ardına dosyalar açıyor ve yazdır komutuna basıyordu. "Tamam, şimdi iyi şeylere geliyoruz.

Kahretsin." Metinler ilerledikçe ve LaserJet mırıldanıp tıkladıkça heyecanlanıyordu. "Ne kadar çılgınca." Yaptığı işi bıraktı ve Wesley'e döndü. "Joel Hand ve Yeni Siyonistlerle ilgili bilgilerin arasına Kuzey Kore'yle ilgili bir sürü şey sıkıştırmış."

"Peki ya Kuzey Kore?" Marino başka bir çekmeceyi o da sayfaları okuyordu.

"Hükümetimizin birkaç yıl önce nükleer enerji santrallerinden birinde silah kalitesinde plütonyum üretmeye çalışırken onlarınkiyle yaşadığı sorun."

"El'in füzyon, enerji gibi şeylerle çok ilgilendiği söyleniyor," dedim. "Kitapta buna dair bir ima var."

"Tamam," dedi Wesley, "o zaman belki de bu sadece onun büyük bir profilidir. Ya da daha iyi bir ifadeyle, onunla ilgili büyük bir yazının ham halidir."

"Eddings henüz bitirmediği büyük bir makalenin dosyasını neden silsin ki?" Bilmek istiyordum. "Ve bunu öldüğü gece yapmış olması bir tesadüf mü?"

Wesley, "Bu, intihar etmeyi planlayan biriyle tutarlı olabilir," dedi. "Ve bunu yapmadığından gerçekten emin olamayız."

"Doğru," dedi Lucy. "Tüm çalışmalarını siliyor, böylece o öldükten sonra kimse onun istemediği bir şey görmeyecek. Sonra da ölümünü bir kaza gibi göstermeye çalışıyor. Belki de insanların kendini öldürdüğünü düşünmemeleri onun için çok önemliydi."

"Güçlü bir olasılık," diye kabul etti Wesley. "İçinden çıkamayacağı bir işe bulaşmış olabilir, bu da her ay banka hesabına yatırılan parayı açıklıyor. Ya da depresyondan ya da hakkında hiçbir şey bilmediğimiz yoğun bir kişisel kayıptan muzdarip olabilir."

"Başka biri dosyaları silmiş ve yedek diskleri ya da çıktıları almış olabilir," dedim. "Birisi bunu o öldükten sonra yapmış olabilir."

"O zaman bu kişinin anahtarı vardı, şifreleri ve kombinasyonları biliyordu," dedi. "Eddings'in evde olmadığını ve biliyordu." Bana baktı.

"Evet," dedim.

"Bu oldukça karmaşık."

"Bu dava çok karmaşık," dedim, "ama size kesin olarak söyleyebilirim ki Eddings su altında siyanür gazıyla zehirlendiyse, bunu kendi kendine yapmış olamaz ve neden bu kadar çok silahı olduğunu bilmek istiyorum. Teknesinde taşıdığı silahın neden Birdsong kaplamalı olduğunu ve KTW'lerle dolu olduğunu bilmek istiyorum."

Wesley tekrar bana baktı ve onun soğukkanlılığı beni çok etkiledi. "Kesinlikle, hayatta kalma eğilimlerini bir istikrarsızlık göstergesi olarak görebiliriz," dedi.

"Ya da öldürülme korkusu," dedim.

Sonra o odaya girdik. Hafif makineli tüfekler duvardaki bir rafın üzerindeydi ve tabancalar, revolverler ve mühimmat Browning kasasının içindeydi.

polis bu sabah açmıştı. Ted Eddings küçük bir yatak odasını bir çardak presi, dijital terazi, kovan düzeltici, yeniden doldurma kalıpları ve fişekleri saklamak için gereken diğer her şeyle donatmıştı. Bakır boru ve kapsüller bir çekmecede saklanıyordu. Barut eski bir askeri çantadaydı ve görünüşe göre lazer nişangâhlarına ve dürbünlere düşküncü.

"Bence bu eğik bir zihniyetin göstergesi." Kasanın önünde çömelmiş, sert plastik silah kutularını açarken konuşan Lucy'ydı. "Tüm biraz paranoyakça diyebilirim.

Sanki bir ordunun geleceğini düşünmüş gibi."

"Peşinde gerçekten biri varsa paranoya sağlıklıdır," dedim. "Ben, adamın kaçık olduğunu düşünmeye başlıyorum," diye cevap verdi

Marino.

Onların teorileri umurumda değildi. Sabrım tükenirken onlara "Morgda siyanür kokusu aldım," diye hatırlattım.

"Nehre girmeden önce kendine gaz vermemiş, yoksa suya düştüğünde ölmüş olurdu."

"Sen siyanür kokusu aldın," dedi Wesley dikkatle. "Başka kimse almadı ve toksin sonuçlarını da henüz almadık."

"Ne ima ediyorsun, kendini boğduğunu mu?" Gözlerimi ona diktim.

"Bilmiyorum."

"Boğulmaya işaret eden hiçbir şey görmedim," dedim.

"Boğulmalarda her zaman belirtiler mi görürsünüz?" diye makul bir şekilde sordu. "Boğulma vakalarının herkesin bildiği gibi zor olduğunu sanıyordum, bu da neden Güney Florida'dan uzman tanıkların bu tür davalara yardımcı olmak için sık sık uçakla getirildiğini açıklıyor."

"Kariyerime Güney Florida'da başladım ve boğulma vakalarında uzman tanık olarak kabul ediliyorum," dedim sertçe.

Dışarıda, arabasının yanındaki kaldırımda tartışmaya devam ettik çünkü kavgamızı bitirebilmek için beni eve götürmesini istiyordum. Ay belirsizdi, en yakın sokak lambası bir blok ötedeydi ve birbirimizi iyi göremiyorduk

"Tanrı aşkına Kay, ne bilmediğini ima ," diyordu.

"Kesinlikle öyleydin." Sanki araba benimmiş ve ben de onunla gitmek üzereymişim gibi şoför kapısının yanında duruyordum. "Bana sataşıyorsun. Göt gibi davranıyorsun."

"Bir ölümü araştırıyoruz," dedi kararlı ses tonuyla. "Hiçbir şeyin kişiselleştirileceği bir yer ya da zaman değil."

"Sana bir şey söyleyeyim Benton, insanlar makine değildir. Olayları kişisel algılayabilirler."

"İşte bütün de bu." Yanıma geldi ve kapının kilidini açtı. "Benim yüzümden kişisel tepki veriyorsun. Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

Locks aceleyle ayağa kalktı. "Belki de bugün buraya gelmemeliydim." Sürücü koltuğuna kaydı. "Ama bunun önemli olduğunu hissettim. Doğru olanı yapmaya çalışıyordum ve senin de aynı şeyi yapacağını düşündüm."

Diğer tarafa doğru yürüdüm ve içeri girdim ve her zaman yaptığı gibi neden kapımı açmadığını merak ettim. Birden çok yorgun düştüm ve ağlayacağımdan korktum.

"Bu önemli ve sen doğru olanı yaptın," dedim.

"Bir adam öldü. Sadece öldürüldüğüne inanmakla kalmıyorum, aynı zamanda çok çirkin olmasından korktuğum daha büyük bir olaya karışmış olabileceğini de düşünüyorum. Kendi bilgisayarındaki dosyaları sildiğini ve tüm yedekleri yok ettiğini sanmıyorum çünkü bu öleceğini bildiği anlamına gelir."

"Evet. İntihar anlamına gelir."

"Ki bu vaka öyle değil."

Karanlıkta birbirimize baktık.

"Sanırım öldüğü gece geç saatlerde evine biri girmiş." "Tanıdığı biri."

"Ya da erişimi olan başka birini tanıyan biri.

Bir iş arkadaşı, yakın bir arkadaş ya da sevgilisi gibi. İçeri girmek için anahtarlara gelince, onunki kayıp."

"Bunun Yeni Siyonistlerle bir ilgisi olduğunu düşünüyorsun." Yumuşamaya başlamıştı.

"Bundan korkuyorum. Ve birisi beni geri çekilmem için uyarıyor." "Bu Chesapeake polisini töhmet altında bırakır."

"Belki tüm departman değil," dedim. "Belki sadece Roche.

"Eğer söyledikleriniz doğruysa, o bu konuda yüzeysel, özden uzak bir dış katman. Sana olan ilgisi ayrı bir konu, sanırım."

"Onun tek derdi gözdağı vermek, zorbalık yapmak," dedim. "Bu nedenle de bağlantılı olduğundan şüpheleniyorum."

Wesley sessizleşti, ön camdan dışarı bakıyordu ve bir an için kendimi şımartıp ona baktım.

Sonra bana döndü. "Kay, Dr. Mant tehdit edilmekle ilgili bir şey söyledi mi?"

"Bana değil. Ama bir şey söyler miydi bilmiyorum. Özellikle de korkmuşsa."

"Neyin? bunu hayal etmekte çok zorlanıyorum," dedi arabayı çalıştırıp sokağa çıkarken. "Eğer Eddings Yeni Siyonistlerle bağlantılıysa, bunun Dr. Mant'la nasıl bir bağlantısı olabilir?"

Bilmiyordum ve o sürerken sessizdim.

Tekrar konuştu. "İngiliz meslektaşınızın şehri terk etmiş olma ihtimali var mı? Annesinin öldüğünü kesin olarak biliyor musunuz?"

Noel'den önce haber vermeden ya da bir neden göstermeden işten ayrılan Tidewater morg şefimi düşündüm.

Sonra Mant da aniden gitti.

"Ben sadece bana söylediklerini biliyorum," dedim. "Ama yalan söylediğini düşünmek için hiçbir nedenim yok."

"Doğum izninde olan diğer şef yardımcınız ne zaman dönecek?"

"Daha yeni doğum yaptı."

"Bunu etmek biraz zor," dedi.

Malvern'e dönüyorduk ve yağmur cama küçük iğne izleri bırakıyordu. İçimde söyleyemediğim kelimeler kabarıyordu ve Cary Caddesi'ne döndüğümüzde kendimi çaresiz hissetmeye başladım. Wesley'e doğru kararı verdiğimizi söylemek istiyordum ama bir ilişkiyi bitirmek duyguları bitirmiyordu. Karısı Connie'yi sormak istedim. Geçmişte yaptığım gibi onu evime davet etmek ve beni neden artık hiç aramadığını sormak istedim. Old Locke Lane'i nehre doğru takip ettiğimizde ışık yoktu ve o da düşük viteste yavaşça sürdü.

"Bu gece Fredericksburg'a dönecek misin?" Ben sordum.

Sessiz kaldı, sonra "Connie ve ben boşanıyoruz" dedi. Cevap vermedim.

"Bu uzun bir hikaye ve muhtemelen oldukça uzun sürecektir dağınık bir şey olacak. Tanrıya şükür, en azından çocuklar hemen hemen büyüdü." Camını indirdi ve güvenlik görevlisi bizi içeri aldı.

"Benton, çok üzgünüm," dedim ve BMW'si boş, ıslak sokağımda gürültüyle yankılandı.

"Muhtemelen hak ettiğimi aldığımı söyleyebilirsiniz.

Bir yıldan uzun bir süredir başka bir adamla görüşüyordu ve benim hiçbir şeyden haberim yoktu. Ne profilciyim, değil mi?"

"Kim o?"

"Fredericksburg'da bir müteahhit ve evde bazı işler yapıyordu."

"Bizi biliyor mu?" Neredeyse soramayacaktım, çünkü Connie'den her zaman hoşlanmıştım ve gerçeğin benden nefret etmesine neden olacağından emindim.

Garaj yoluna döndük ve ön kapımın yanına park edene kadar cevap vermedi.

"Bilmiyorum." Derin bir nefes aldı ve direksiyonun üzerindeki ellerine baktı. "Muhtemelen söylentileri duymuştur ama söylentilere inanmak bir yana, onları dinlemez bile." Durakladı. "Birlikte çok zaman geçirdiğimizi, seyahatlere çıktığımızı falan biliyor. Ama bunun sadece iş yüzünden olduğunu düşündüğünden şüpheleniyorum."

"Tüm için kendimi çok kötü

hissediyorum." Hiçbir şey

söylemedi.

"Hâlâ evde misin?" diye sordum.

"istedi," diye cevap verdi. "Sanırım Doug'la düzenli olarak buluşabilecekleri bir daireye ."

"Bu müteahhidin adı."

Ön camdan dışarı bakarken yüzü sertleşmişti. Uzandım ve nazikçe ellerinden birini tuttum.

"Bak," dedim sessizce. "geldiğinde yardım etmek istiyorum. Ama bana ne yapabileceğimi söylemek zorundasınız."

Bana baktı ve bir an için gözleri onun için olduğuna inandığım yaşlarla parladı. Karısını hâlâ seviyordu ve bunu anlasam da görmek istemiyordum.

"Benim için fazla bir şey yapmana izin veremem." Boğazını temizledi.

"Özellikle şu anda. Önümüzdeki bir yıl boyunca. Birlikte olduğu adam parayı seviyor ve benim de ailemden kalan bir miktar param olduğunu biliyor. Her şeyimi kaybetmek istemiyorum."

"Onun yaptıklarının ışığında nasıl yapabileceğinizi anlamıyorum."

"Karışık bir durum. Dikkatli olmak zorundayım. Çocuklarımın beni hala önemsemesini, bana saygı duymasını istiyorum." Bana baktı ve elini geri çekti. "Nasıl hissettiğimi biliyorsun. Lütfen bunu böyle bırakmaya çalış."

"Aralık ayında, durmaya karar verdiğimizde ondan haberin var Sözümü kesti, "Evet. Biliyordum."

"Anlıyorum." Sesim gergin çıkıyordu. "Keşke bana söyleyebilseydin. Bu her şeyi daha kolay hale ."

"Hiçbir şeyin bunu daha kolay hale getirebileceğini sanmıyorum."

Arabasından inerken "İyi geceler Benton," dedim ve uzaklaşmasını izlemek için arkamı dönmedim.

İçeride Lucy Melissa Etheridge çalışıyordu ve yeğenimin burada olmasından ve evde müzik olmasından memnundum. Kendimi onu düşünmemeye zorladım, sanki zihnimde farklı bir odaya girip onu dışarıda bırakabilirmişim gibi.

Lucy mutfaktaydı, ben de ceketimi çıkardım ve cüzdanımı tezgâhın üzerine koydum.

"Her şey yolunda mı?" Buzdolabının kapağını omzuyla kapattı ve yumurtaları lavaboya taşıdı.

"Aslında her şey oldukça çürük," dedim.

"İhtiyacınız olan şey yiyecek bir şeyler ve şansınıza ben yemek yapıyorum."

"Lucy" - tezgâha yaslandım - eğer biri Eddings'in ölümünü kaza ya da intihar olarak göstermeye çalışıyorsa, Norfolk ofisimle ilgili sonraki tehditlerin ya da entrikaların ne kadar mantıklı olabileceğini görebiliyorum. Ama neden geçmişte personelimden herhangi bir üyesine tehditler yapılmış olsun ki? Tümdengelim yeteneğiniz çok iyi. Sen söyle."

Bir kasede yumurta akı çırpıyor ve mikrodalgada simit çözdürüyordu. Yağsız rutinleri iç karartıcıydı ve ben nasıl

onları .

"Geçmişte kimsenin tehdit edildiğini bilmiyorsunuz," dedi kesin bir ifadeyle.

"Bilmediğimin farkındayım, en azından henüz değil." Viyana kahvesi yapmaya başlamıştım. "Ama ben sadece bunu anlamaya çalışıyorum. Bir neden arıyorum ve elim boş dönüyorum. Neden buna biraz soğan, maydanoz ve karabiber eklemiyorsun? Bir tutam tuzdan da zarar gelmez.

"Sana bir tane hazırlamamı ister misin?" diye sordu çırparken.

"Çok aç değilim. Belki sonra çorba içerim."

Bana baktı. "Her şey berbat olduğu için üzgünüm."

Wesley'den bahsettiğini biliyordum ve ondan bahsetmeyeceğimi de biliyordu.

"Eddings'in annesi buraya yakın bir yerde yaşıyor," dedim. "Sanırım onunla konuşmalıyım."

"Bu gece mi? Son dakikada mı?" Çırpma teli kasenin kenarlarına hafifçe vurdu.

"Bu gece, son dakikada konuşmak isteyebilir," dedim. "Ona oğlunun öldüğü ve daha fazlasının olmadığı söylendi.

"Evet," diye mırıldandı Lucy. "Yeni Yılınız

Kutlu Olsun." Bölüm 7

KONUT LİSTESİ İÇİN KİMSEYE SORMAK ZORUNDA KALMADIM
veya

Çünkü ölen muhabirin annesi Windsor Farms'ta adresi olan tek Eddings'ti. Şehir rehberine göre, zengin malikâneleri ve 1920'lerde İngiltere'den sandıklar içinde gönderilen Virginia House ve Agecroft adlı on altıncı yüzyıl malikâneleriyle tanınan Sulgrave'in ağaçlarla çevrili sevimli caddesinde yaşıyordu. Aradığımda gece daha yeni başlamıştı ama sesi sanki uyuyormuş gibi geliyordu.

"Bayan Eddings?" Dedim ve ona kim olduğumu söyledim.

"Korkarım dalmışım." Sesi korkmuş gibiydi. "Oturma odamda oturmuş televizyon izliyorum. Tanrım, şu anda ne olduğunu bile bilmiyorum. PBS'de My Brilliant Career vardı. İzlediniz mi?"

"Bayan Eddings," dedim tekrar, "oğlunuz Ted hakkında sorularım var. Ben onun davasının adli tabibiyim. Ve konuşabileceğimizi umuyordum. Sizden sadece birkaç blok ötede oturuyorum."

"Biri bana senin yaptığını söyledi." Güneyli kalın sesi gözyaşlarıyla daha da kalınlaştı. "Yakınlarda yaşadığını."

"Şimdi uygun bir zaman mı?" Bir süre durakladıktan sonra sordum.

"minnettar olurum. Ve benim adım Elizabeth Glenn," dedi ağlamaya başlarken.

Marino'ya evinde ulaştım; televizyonunun sesi o kadar yüksekti ki başka bir şeyi nasıl duyabildiğini anlayamadım. Diğer hattaydı ve belli ki karşısındaki her kimse onu bekletmek istemiyordu.

Ona ne yapmak üzere olduğumu söylediğimde, "Tabii, bakalım ne bulacaksın," dedi. "Ben, şu anda kışıma kadar batmış durumdayım. Mosby Court'ta isyana dönüşebilecek bir durum var."

"İhtiyacımız olan tek şey bu," dedim.

"Oraya doğru gidiyorum. Yoksa ben de seninle gelirdim."

Telefonu kapattık ve arabam olmadığı için hava şartlarına göre giyindim. Lucy ofisimde telefonda Janet'la konuşuyordu, gergin tavrından ve sessiz ses tonundan şüphelenmiştim. Koridordan el salladım ve saatimi göstererek bir saat içinde döneceğimi belirttim. Evimden çıkıp soğuk ve ıslak karanlıkta yürümeye başladığımda ruhum, saklanmaya çalışan bir yaratık gibi içimde sürünmeye başladı. Trajedinin geride bıraktığı sevdiklerimle başa çıkmak, kariyerimin en acımasız özelliklerinden biri olmaya devam etti.

Yıllar boyunca, günah keçisi haline getirilmemden, ailelerin bir şekilde ölümü gerçek dışı göstermem için bana yalvarmasına kadar çok sayıda tepki yaşadım. Ağlayan, duvar ören, öfkelenen ve en ufak bir tepki vermeyen insanlar gördüm ve ben her zaman hekimdim, her zaman uygun bir şekilde tarafsız ama nazıktım, çünkü bunun için eğitilmiştim.

Kendi tepkilerim bana ait olmalıydı. O anları kimse görmedi, evliyken bile, ruh halimi gizlemekte ya da duşta ağlamakta uzmanlaştığımda bile. Bir yıl kurdeşen döktüğümü ve Tony'ye bitkilere, kabuklu deniz ürünlerine, kırmızı şaraptaki sülfite alerjim olduğunu söylediğimi hatırlıyorum. Eski kocam çok kolaydı çünkü duymak istemiyordu.

Windsor Çiftlikleri'ne arka taraftan, nehrin yanından girdiğimde ürkütücü bir durgunluk vardı. İngiltere'yi anımsatan Viktorya döneminden kalma demir lambalara sis yapışmıştı ve görkemli evlerin çoğunda pencereler yanıyor olsa da kimse ayakta ya da dışarıda görünmüyordu. Yapraklar kaldırımdaki ıslak kağıtlar gibiydi, yağmur hafifçe şapırdıyor ve donmaya başlıyordu. Aklıma aptalca bir şekilde evimden şemsiyesiz çıktığım geldi.

Sulgrave'deki adrese ulaştığımda tanıdık gelmişti, çünkü yan tarafta oturan yargıcı tanıyordum ve birçok partisine katılmışım. Üç katlı tuğladan yapılmış olan Eddings'in evi, çift uçlu bacaları, kemerli çatı pencereleri ve panelli ön kapının üzerinde eliptik bir fanusuyla Federal tarzdaydı. Giriş sundurmasının solunda yıllardır nöbet tutan taş aslan duruyordu. Kaygan basamakları tırmandım ve kalın ahşabın diğer tarafından belli belirsiz bir ses gelmeden önce zili iki kez çalmak zorunda kaldım.

"Ben Dr. Scarpetta," diye cevap verdim ve kapı yavaşça açıldı.

"Senin geleceğini düşünmüştüm." Boşluk genişledikçe endişeli bir yüz dışarı baktı. "Lütfen içeri gelin ve ısının.

Korkunç bir gece."

İçeri adımımı atarken, "Hava çok " dedim.

Bayan Eddings iyi yetiştirilmiş, kibirli bir şekilde çekiciydi, zarif yüz hatları vardı ve bembeyaz saçları yüksek, pürüzsüz bir alından geriye doğru taranmıştı. Black Watch takım elbisesi ve kaşmir boğazlı kazağıyla sanki bütün gün cesurca misafir ağırlamış gibi giyinmişti. Ama gözleri telafisi mümkün olmayan kaybını gizleyemiyordu ve beni fuayeye götürürken yürüyüşü dengesizdi ve içki içtiğinden şüphelendim.

Paltomu alırken "Bu muhteşem," dedim. "Evinizin önünden bilmem kaç kez geçtim ve burada kimin yaşadığına dair hiçbir fikrim yoktu."

"Peki nerede yaşıyorsun?"

"Şurada. Windsor Farms'ın hemen batısında." İşaret ettim. "Evim yeni. Aslında geçen sonbaharda taşındım."

"Evet, nerede olduğunu biliyorum." Dolabın kapısını kapattı ve beni bir koridora götürdü. "Orada çok sayıda insan tanıyorum."

Bana gösterdiği toplantı odası antika İran halıları, Tiffany lambalar ve Biedermeier tarzında porsuk ağacından mobilyalarla dolu bir müzeydi. Güzel ama sert siyah döşemeli bir kanepeye oturdum ve annemin oğluyla ne kadar iyi anlaştığını merak etmeye başladım bile. Her iki evin dekorasyonu da inatçı ve kopuk insan portreleri çiziyordu.

Otururken konuşmamıza "Oğlunuz benimle birkaç kez röportaj yaptı," diye başladım.

"Oh, mi?" Gülümsemeye çalıştı ama ifadesi çöktü.

"Özür dilerim. Bunun zor olduğunu biliyorum," dedim nazikçe o kırmızı deri koltuğunda kendini toparlamaya çalışırken. "Ted benim çok sevdiğim biriydi. Çalışanlarım da onu sevdi."

"Ted'i herkes sever," dedi. "İlk günden beri etkileyiciydi. Richmond'da aldığı ilk büyük röportajı hatırlıyorum." Ellerini sıkıca kavuşturmuş ateşe bakıyordu.

"Vali Meadows ile birlikteydi ve eminim onu hatırlarsınız. Kimse konuşamazken Ted onu konuşturdu.

O zamanlar herkes valinin uyuşturucu kullandığını ve ahlaksız kadınlarla birlikte olduğunu söylüyordu."

"Oh, evet," diye cevap verdim, sanki aynı şey diğer valiler için hiç söylenmemiş gibi.

Gözlerini dikti, yüzü sıkıntılıydı ve saçlarını düzeltmek için uzandığında elleri titriyordu. "Bu nasıl olabilir? Tanrım, nasıl boğulabildi?"

"Bayan Eddings, onun yaptığını sanmıyorum."

İrkilerek bana kocaman gözlerle baktı. "Sonra ne oldu?" "Henüz emin değilim. Yapılması gereken testler var."

"Başka ne olabilir ki?" Bir mendille gözyaşlarını silmeye başladı. "Beni görmeye gelen polis, olayın su altında gerçekleştiğini söyledi. Ted o aletle nehre dalıyormuş."

"Bir dizi olası neden olabilir," diye cevap verdim. "Örneğin kullandığı solunum cihazında bir arıza olabilir. Dumandan etkilenmiş olabilir. Şu anda bunu bilemiyorum."

"Ona o şeyi kullanmamasını söyledim. O şeyle gidip dalmaması için ona kaç kez yalvardığımı anlatamam."

"Demek ki daha önce kullanmış."

"İç Savaş kalıntılarını aramayı çok severdi. Şu metal dedektörlerinden biriyle neredeyse her yere dalar giderdi. Geçen yıl James'te birkaç top mermisi bulduğuna inanıyorum."

Bilmemenize şaşırdım. Maceraları hakkında birkaç hikaye yazdı."

"Genelde dalgıçların yanlarında bir partnerleri, bir arkadaşları olur," dedim. "Genelde kiminle gittiğini biliyor musun?"

"Şey, sıra yanına birini almış olabilir. Gerçekten bilmiyorum çünkü benimle arkadaşları hakkında pek konuşmazdı."

"Sana hiç Elizabeth Nehri'ne dalıp İç Savaş kalıntıları aramakla ilgili bir şey söyledi mi?" Ben sordum.

"Oraya gitmesi hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bana bundan hiç bahsetmedi. Bugün buraya geleceğini sanıyordum."

Gözlerini kapattı, kaşları çatıldı ve sanki odada yeterince hava yokmuş gibi göğsü derin bir şekilde inip kalktı.

"Peki ya topladığı şu İç Savaş kalıntıları?" Devam ettim. "Onları nerede sakladığını biliyor musun?"

Cevap vermedi.

"Bayan Eddings," diye devam ettim, "evinde böyle bir şey bulamadık. Tek bir düğme, kemer tokası ya da mini top bile yok.

Bir metal dedektörü de bulamadık."

Sessizdi, mendili sıkıca kavradığı için elleri titriyordu.

"Oğlunuzun Chesapeake'deki Atıl Gemi Tersanesi'nde ne yapıyor olabileceğini tespit etmemiz çok önemli," diye tekrar konuştum.

"Donanmanın hizmet dışı bırakılmış gemilerinin bulunduğu gizli bir bölgede dalış yapıyordu ve kimse nedenini bilmiyor gibi görünüyor. Orada İç Savaş kalıntıları aradığını düşünmek zor."

Gözlerini ateşe dikti ve uzak bir sesle, "Ted evrelerden geçiyor. Bir keresinde kelebek toplamıştı. On yaşındayken. Sonra hepsini verdi ve mücevher toplamaya başladı. En tuhaf yerlerde altın aradığını ve yol kenarından bir cımbızla lal taşı topladığını hatırlıyorum. Ondan madeni paralara geçti ve onları çoğunlukla harcadı çünkü kola makinesi çeyrekliğin saf gümüş olup olmadığına bakmıyordu. Beyzbol kartları, pullar, kızlar. Hiçbir şeyi uzun süre saklamadı. Bana gazeteciliği sevdiğini çünkü asla aynı olmadığını söyledi."

Trajik bir şekilde devam ederken onu dinledim.

. "Eğer ayarlanabilseydi, sanırım annesini başka bir anneyle değiştirirdi." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Biliyorum, benden çok sıkılmış olmalı."

"Maddi yardımınızı kabul edemeyecek kadar sıkıldınız mı Bayan Eddings?"

Nazikçe söyledim. Çenesini kaldırdı. "Sanırım şimdi biraz fazla

kişiselleşıyorsunuz."

Evet, öyleyim ve buna maruz kaldığınız için üzgünüm. Ama ben bir doktorum ve şu anda oğlunuz benim hastam. Ona ne olmuş olabileceğini belirlemek için elimden gelen her şeyi yapmak benim görevim."

Derin, titrek bir nefes aldı ve ceketinin üst düğmesini parmakladı.

Gözyaşlarına karşı koyarken bekledim.

"Ona her ay para gönderdim. Miras vergilerinin nasıl olduğunu bilirsiniz, Ted de imkanlarının ötesinde yaşamaya alışmıştı. Sanırım babası ve ben suçluyuz." Zar zor devam edebildi. "Hayat oğullarım için yeterince zor değildi. Arthur ölene kadar hayatın benim için de çok zor olduğunu sanmıyorum."

"Kocan ne yaptı?"

"Tütün işinde çalışıyordu. Savaş sırasında tanıştık, dünyadaki sigaraların çoğu buralarda üretiliyordu ve ne bir tane ne de çorap bulabiliyordunuz."

Anıları onu rahatlattı ve ben de sözünü kesmedim.

"Bir gece Jefferson Oteli'ndeki Subaylar Servis Kulübü'nde bir partiye gittim. Arthur, Richmond Grays adında bir ordu birliğinde yüzbaşıydı ve dans edebiliyordu." Gülümsedi. "Sanki müzik damarlarında dolaşıyormuş gibi dans edebiliyordu ve ben de onu hemen fark ettim."

Gözlerimizin sadece bir kez buluşması gerekiyordu ve sonra asla birbirimizden ayrı kalmadık."

Gözlerini uzaklara dikti ve ateş sanki söyleyecek önemli bir şeyi varmış gibi el salladı.

"Elbette bu da sorunun bir parçasıydı," diye devam etti.

Arthur ve ben birbirimizle ilgilenmeyi hiç bırakmadık ve sanırım çocuklar bazen kendilerini ayak bağı gibi hissediyorlardı." Şimdi doğrudan bana bakıyordu. "Çay ya da belki biraz daha sert bir şey ister misin diye sormadım bile."

"Teşekkür . Ben iyiyim. Ted kardeşine yakın mıydı?"

"Polise Jeff'in numarasını verdim zaten. Adı neydi? Martino ya da öyle bir şey. Aslında onu oldukça kaba buldum. Bilirsiniz, böyle bir gecede biraz Goldschlager iyi gelir."

"Hayır, teşekkür ."

"Ted sayesinde keşfettim," diye garip bir şekilde devam etti gözyaşları aniden dökülürken. "Batıda kayak yaparken bulmuş ve eve bir şişe getirmiş."

Tadı biraz tarçınlı sıvı ateş gibi. Bana verirken böyle . Bana hep küçük şeyler getirirdi."

"Sana hiç şampanya getirdi mi?"

Nazikçe burnunu sümküdü.

"Bugün sizi ziyaret edeceğini söylemişsiniz," hatırlattım.

"Öğle yemeği için gelmesi gerekiyordu," dedi.

"Buzdolabında çok güzel bir şampanya şişesi var. Etrafında bir fiyonk var ve acaba bugün öğle yemeği için geldiğinde getirmeyi planladığı bir şey olabilir mi merak ediyorum."

"Aman Tanrım." Sesi titriyordu. "Bu planladığı başka bir kutlama için olmalı. Ben şampanya içmem. Başımı ağrıttıyor."

"Bilgisayar disklerini arıyoruz," dedim. "Son zamanlarda yazıyor olabileceği şeylerle ilgili herhangi bir not arıyoruz. Sizden burada onun için bir şey saklamanızı istedi mi hiç?"

"Atletik ekipmanlarından bazıları tavan arasında ama Methuselah kadar eski." Sesi takıldı ve sesini temizledi.

"Ve okuldan kağıtlar."

"Bir kiralık kasası haberiniz var mı?" "Hayır." Kadın başını salladı.

"Peki ya bunları emanet etmiş olabileceği bir arkadaşı?"

Dondurucu yağmur cama tekrar "Arkadaşlarını bilmiyorum," dedi.

"Ve hiçbir romantik ilgiden bahsetmedi. Hiç olmadığını mı söylüyorsun?"

Dudaklarını sıkıca bastırdı.

"Yanlış anladığım bir şey varsa lütfen söyleyin."

"Birkaç ay önce getirdiği bir kız vardı. Sanırım yaz aylarındaydı ve görünüşe göre bir tür bilim insanı." Durakladı. "Görünüşe göre bir hikaye ya da onun gibi bir şey hazırlıyordu, bu şekilde tanıştılar. Kız konusunda biraz anlaşmazlık yaşadık."

"Neden?"

"Çekiciydi ve şu akademik tiplerden biriydi.

Belki de bir profesördür. Hatırlayamıyorum ama denizaşırı bir yerden geliyor." Bekledim ama söyleyecek başka bir şeyi yoktu.

"Anlaşmazlığınız neydi?" diye sordum. -Bayan Eddings, "Onunla tanıştığım anda iyi bir karaktere sahip olmadığını anladım ve evime girmesine izin vermedim," diye cevap verdi.

"Bu bölgede mi yaşıyor?" Ben sordum.

"Öyle olması beklenirdi ama nerede olduğunu bilmiyorum."

"Ama hâlâ onunla görüşüyor olabilir."

"Ted'in kiminle görüştüğü hakkında hiçbir fikrim yok," dedi ve yalan söylediğine inandım.

"Bayan Eddings," dedim, "görünüşe bakılırsa oğlunuz pek evde değilmiş."

Sadece bana baktı.

"Hizmetçisi var mıydı? Örneğin bitkileriyle ilgilenen biri?"

"Gerektiğinde hizmetçimi gönderiyordum," dedi.

"Corian. Bazen ona yemek getirir. Ted yemek yapmakla asla uğraşamaz."

"En son ne zaman geçti?"

"Bilmiyorum," dedi ve sorulardan bıkmaya başladığını anlayabiliyordum.

"Sanırım Noel'den bir süre önce, çünkü grip oldu."

"Corian size evinde ne olduğından hiç bahsetti mi?"

"Sanırım silahlarını kastediyorsun," dedi. "Sadece bir yıl kadar önce biriktirmeye başladığı bir şey daha. Doğum günü hediyesi olarak buralardaki silah dükkanlarından birinden hediye çeki istedi. Sanki bir kadın böyle bir yere girmeye cesaret edebilirmiş gibi."

Daha fazla araştırmak anlamsızdı, çünkü tek arzusu oğlunun hayatta olmasıydı. Bunun ötesinde, herhangi bir faaliyet ya da soruşturma, kaçmaya kararlı olduğu bir istilaydı. Saat ona yaklaşırken eve doğru yola koyuldum ve göremeyeceğim kadar karanlık olan boş sokaklarda neredeyse iki kez kayıyordum. Gece çok soğuktu ve ağaçlar buzla kaplanıp yerler sırlanırken keskin ıslak seslerle doluydu.

Cesaretim kırılmıştı çünkü kimse Eddings'i görünüşte ya da geçmişte nasıl biri olduğunu ötesinde tanımıyor gibiydi. Madeni para ve kelebek koleksiyonu yaptığını ve her zaman çekici biri olduğunu öğrenmişim. Dikkat süresi sınırlı, hırslı bir muhabirdi ve bu adam hakkında konuşmak için böyle bir havada eski mahallesinden geçiyor olmamın ne kadar tuhaf olduğunu düşündüm. Ona anlatırsam ne düşüneceğini merak ettim ve kendimi çok üzgün hissettim.

Evime girdiğimde kimseyle sohbet etmek istemedim ve doğruca odama gittim. Lucy kapıda belirdiğinde ellerimi sıcak suyla ısıtıp yüzümü yıkıyordum. Onun ruh hallerinden birinde olduğunu hemen anladım.

"Yeterince yedin mi?" Lavabonun üzerindeki aynadan ona baktım.

"Hiçbir zaman yeterince yiyemiyorum," diye sinirli bir şekilde cevap verdi.

"Norfolk ofisinizden Danny adında biri aradı. Arabalarımızla ilgili olarak telesekreter servisiyle irtibata geçildiğini söyledi.

Bir an için aklım karıştı. Sonra hatırladım.

"Çekici servisine ofis numarasını verdim." Havluyla yüzümü kuruladım.
"Sanırım telesekreter Danny'ye evde ulaştı."

"Her neyse. Aramanı istiyor." Sanki yanlış bir şey yapmışım gibi aynada bana baktı.

"Ne oldu?" Ben de ona baktım.

"Sadece buradan çıkmam
gerekiyor."

"Yarın arabaları buraya çalışacağım," dedim.

Banyodan çıktım ve o da beni takip etti.

"UVA'ya geri dönmem
gerekiyor." "Elbette öyle Lucy,"
dedim.

"Anlamıyorsunuz. Yapacak çok işim var."

"Bağımsız çalışmanızın ya da her neyse onun çoktan başladığını fark
etmemiştim." Toplantı odasına girdim ve bara yöneldim.

"Başlamış olması önemli değil. Ayarlamam gereken çok şey var. Ve arabaları
buraya nasıl getireceğinizi anlamıyorum. Belki Marino benimkini almaya
beni götürebilir."

"Marino çok meşgul ve benim planım basit," dedim.

"Danny benim arabamla Richmond'a gidecek ve güvenilir bir arkadaşı var, o da
senin Suburban'ını . Sonra Danny ve arkadaşı Norfolk'a otobüsle dönecekler."

" kaçta?" -Tek pürüz bu. Danny'nin mesai bitimine kadar bu işi yapmasına
izin veremem, çünkü özel arabamı devlet saatinde teslim edemez." Bir şişe
Chardonnay açıyordum.

"Kahretsin," dedi Lucy sabırsızlıkla. "Yani yarın da mı ulaşımım olmayacak?"

"Korkarım ikimiz de olmayacağız,"

dedim. "Peki o zaman ne yapacaksın?"

Ona bir kadeh şarap uzattım. "Ofisime gideceğim ve muhtemelen telefonda çok
zaman geçireceğim.

Buradaki saha ofisinde yapabileceğiniz bir şey var mı?"

Omuz silkti. "Benimle birlikte Akademi'den geçen birkaç kişi tanıyorum."

En azından onu spor salonuna götürecek başka bir temsilci bulabilirdi, böylece çirkin ruh halinden kurtulabilirdi, demeye başladım ama dilimi tuttum.

"Şarap istemiyorum." Bardağı barın üzerine bıraktı.

"Sanırım bir süre sadece bira içeceğim."

"Neden bu kadar kızgınsın?"

"Kızgın değilim." Küçük buzdolabından bir Beck's Light aldı ve kapağını kapattı.

"ister misin?"

"Hayır," dedi. "Bu arada, Kitap bende, çantanda bulamayınca telaşlanma."

"Ne demek istiyorsun, sende mi?" Tedirgin bir şekilde ona baktım.

"Sen dışarıda Bayan Eddings'le konuşurken ben de onu okuyordum."
Birasından bir yudum aldı. "Belki fark etmediğimiz bir şey vardır diye tekrar üzerinden geçmenin iyi bir fikir olacağını düşündüm."

"Bence yeterince baktınız," dedim açıkça. "Aslında
bence hepimiz yeterince baktık."

"Eski Ahit'ten bir sürü şey var. Yani, şeytani bir şey değil, gerçekten."

O inanılmaz karmaşık beyninde gerçekten neler olup bittiğini merak ederken sessizce onu izledim.

"Aslında bunu oldukça ilginç buluyorum ve sadece izin verirsiniz olduğuna inanıyorum. Ben izin vermiyorum, bu yüzden beni rahatsız etmiyor" diyordu.

Bardağımı yere bıraktım. "Kesinlikle öyle bir şey var."

"Beni rahatsız eden tek şey mahsur kalmış olmam ve yorgun olmam. O yüzden sanırım yatmaya gideceğim," dedi. "Umarım iyi uyursun."

Ama ben . Bunun yerine, ateşin önünde oturup onun için endişelendim, çünkü muhtemelen yeğenimi herkesten daha iyi tanıyordum.

Belki de Janet'la kavga etmişlerdi ve tamirat sabah yapılacaktı ya da belki de gerçekten yapacak çok işi vardı ve Charlottesville'e dönememek sandığımdan daha büyük bir sorundu.

Ateşi söndürdüm ve devrede olduğundan emin olmak için hırsız alarmını bir kez daha kontrol ettim, sonra yatak odama geri döndüm ve kapıyı kapattım. Yine de uyuyamadım, bu yüzden lamba ışığında oturup hava durumunu dinlerken Eddings'in faks makinesinden çıkan günlüğü inceledim.

Son iki hafta içinde aranan on sekiz numara vardı ve hepsi de merak uyandırıcı ve zamanın en azından bir kısmında kesinlikle evde olduğunu ve ofisinde bir şeyler yaptığını düşündürüyordu.

Beni hemen etkileyen bir başka şey de, eğer evde çalışıyor olsaydı, AP'nin şehir merkezindeki ofisine çok sayıda mesaj göndermesini beklerdim. Ama durum böyle değildi. Aralık ortasından beri ofisine sadece iki kez faks çekmişti, en azından evinde bulduğumuz makineden.

Bunu belirlemek yeterince kolaydı çünkü telgraf servisinin faks numarası için bir hızlı arama etiketi girmişti, bu nedenle derginin kimlik sütununda - NVSE, "DRMS" gibi daha az belirgin etiketlerle birlikte "AP DESK" göründü.

"CPT" ve "LM." Bu numaralardan üçü Tidewater, Central ve Northern Virginia alan kodlarına ve santrallerine sahipken DRMS'nin alan kodu Memphis, Tennessee idi.

Uyumaya çalıştım ama bilgiler gözlerimin önünden geçti ve sorular konuştu çünkü onları kapatamıyordum. Eddings'in bu farklı yerlerde kiminle iletişim kurduğunu ya da bunun bir önemi olup olmadığını merak ettim. Ama bir türlü kurtulamadığım şey onun nerede öldüğüydü. Paslanmış bir vidaya takılmış işe yaramaz bir hortum tarafından bağlanmış, o bulanık nehirde asılı duran bedenini hâlâ görebiliyordum. Onu kollarımda tutup benimle birlikte yüzdürürken sertliğini hissedebiliyordum.

Daha yüzeye ulaşmadan, onun saatlerdir ölü olduğunu biliyordum.

Sabahın üçünde yataktan kalktım ve karanlığa baktım.

Ev, her zamanki yer değiştirme sesleri dışında sessizdi ve ben bilinçli zihnimi kapatamıyordum. İsteksizce ayaklarımı yere koydum, kalbim sanki böyle bir saatte kıpırdamamdan ürkmüş gibi sertçe atıyordu. Ofisimde kapıyı kapattım ve aşağıdaki kısa mektubu yazdım:

İLGİLİLERE DUYURULUR:

Bunun bir faks numarası olduğunun farkındayım, aksi takdirde şahsen arardım. Numaranız yakın zamanda vefat etmiş bir kişinin faks makinesinin çıktısında görüldüğü için mümkünse kimliğinizi bilmem gerekiyor. Lütfen en kısa zamanda benimle irtibata geçin. Bu iletişimin gerçekliğini doğrulamanız gerekiyorsa, Richmond Polis Departmanı'ndan Yüzbaşı Pete Marino ile irtibata geçin.

Telefon numaralarını verdim, unvanımı ve adımı yazıp imzaladım ve mektubu Eddings'in dergisindeki tüm hızlı arama listelerine faksladım, tabii ki Associated Press hariç.

Bir süre masamda oturdum, sanki faks makinem bu olayı hemen çözecekmiş gibi gözlerim kamaşarak baktım. Ama ben okuyup beklerken sessiz kaldı. Sabah altı gibi makul bir saatte Marino'yu aradım.

"Anladığım kadarıyla bir isyan olmamış," dedim telefon çalıp kapandıktan ve sesi hattan mırıldanarak çıktıktan sonra.

"Güzel, uyanmışsın," diye ekledim.

" kaç?" Sesi gibi geliyordu. "Kalkma ve parlama vaktin geldi."

"Belki beş kişiyi kilitledik. Geri kalanlar ondan sonra sessizleşti ve içeri girdi. Uyanık ne yapıyorsun?"

"Ben her zaman uyanığım. Bu arada, bugün beni işe bırakırsan ve bakkala da ihtiyacım var."

"Biraz kahve koy," dedi. "Sanırım ben geliyorum." Bölüm 8

O geldiğinde, LUCY hala yataktaydı ve ben Kahve. Onu içeri aldım, sokağıma baktığımda yine dehşete kapıldım. Richmond bir gecede cama dönüşmüştü ve haberlerde, düşen dalların ve ağaçların şehrin çeşitli bölgelerinde elektrik hatlarını devirdiğini duymuştum.

"Herhangi bir sorun yaşadınız mı?" Ön kapıyı kapatarak sordum.

"Ne türden bağlı." Marino yiyecekleri bıraktı, paltosunu çıkardı ve bana uzattı.

"Araba sürmek."

"Zincirlerim var. Ama gece yarısına kadar ve yorgunum." "Hadi gel. Sana biraz kahve alalım."

"Kurşunsuz olanlardan değil."

"Guatemala, ve söz veriyorum kurşunlu."

"Çocuk nerede?"

"Uyuyor."

"Yo. Güzel olmalı." Tekrar esnedi.

Birçok penceresi olan mutfağımda taze meyve salatası yapmaya başladım. Pencerelerden nehir kalaylı ve yavaş akıyordu. Kayalar sırlanmıştı, orman ise solgun sabah ışığında yeni yeni parlamaya başlayan bir hayaldi. Marino kendi kahvesini doldurdu, bolca şeker ve krema ekledi.

"Biraz ister misin?" diye sordu.

"Siyah, lütfen."

"Sanırım artık bana söylemek zorunda değilsin."

"Ben asla varsayımlarda bulunmam," dedim dolaptan tabakları çıkarırken. "Özellikle de kadınlar için önemli olan ayrıntıları hatırlamalarını engelleyen Mendelyen bir özelliğe sahip gibi görünen erkekler hakkında."

"Evet, size Doris'in asla hatırlamadığı şeylerin bir listesini verebilirim, aletlerimi kullanmak ve onları yerine koymamakla başlayarak," dedi eski karısı hakkında.

O sigara içmek ister gibi etrafına bakınırken ben tezgâhta çalışıyordum. Ona izin vermeyecektim.

"Sanırım Tony sana hiç kahve hazırlamadı," dedi.

"Tony beni hamile bırakmaya çalışmak dışında benim için pek bir şey yapmadı." "Çocuk istemediğin sürece pek de iyi bir iş çıkarmış sayılmaz."

"Onunlayken yapmadım."

"Peki ya şimdi?"

"Hala onunla olmalarını istemiyorum. Al." Marino'ya bir tabak uzattım. "Hadi oturalım." "Bekle bir dakika. Bu kadar mı?"

"Başka ne istiyorsun?"

"Kahretsin, Doktor. Bu yemek değil. Bu küçük yeşil dilimler ve siyah şeyler de neyin nesi?"

"Sana almanı söylediğim kivi meyvesi. Eminim daha önce yemişsindir," dedim sabırla. "Buzlukta simitlerim var."

"Evet, bu iyi olur. Krem peynirli. Haşhaş tohumun var mı?" "Eğer bugün uyuşturucu testine girersen morfin çıkacaktır." "Ve bana o yağsız şeylerden verme. Macun yemek gibi bir şey." I

"Hayır, değil" dedim. Ama bir türlü uzaklaşamadığım şey, onun öldüğü yerd. Paslanmış bir vidaya takılmış işe yaramaz bir hortum tarafından bağlanmış, o bulanık nehirde asılı duran bedenini hâlâ görebiliyordum. Elimde tuttuğum sertliğini hissedebiliyordum.

onu kollarıma aldım ve benimle birlikte yüzdürdüm. yüzeye ulaşmadan saatlerdir ölü olduğunu biliyordum.

Sabahın üçünde yataktan kalktım ve karanlığa baktım.

Ev, her zamanki yer değiştirme sesleri dışında sessizdi ve ben bilinçli zihnimi kapatamıyordum. İsteksizce ayaklarımı yere koydum, kalbim sanki böyle bir saatte kıpırdamamdan ürkmüş gibi sertçe atıyordu. Ofisimde kapıyı kapattım ve aşağıdaki kısa mektubu yazdım:

ILGİLILERE DUYURULUR:

Bunun bir faks numarası olduğunun farkındayım, aksi takdirde şahsen arardım. Numaranız yakın zamanda vefat etmiş bir kişinin faks makinesinin çıktısında görüldüğü için mümkünse kimliğinizi bilmem gerekiyor. Lütfen en kısa zamanda benimle irtibata geçin. Bu iletişimin gerçekliğini doğrulamanız gerekiyorsa, Richmond Polis Departmanı'ndan Yüzbaşı Pete Marino ile irtibata geçin.

Telefon numaralarını verdim, unvanımı ve adımı yazıp imzaladım ve mektubu Eddings'in dergisindeki tüm hızlı arama listelerine faksladım, tabii ki Associated Press hariç.

Bir süre masamda oturdum, sanki faks makinem bu olayı hemen çözecekmiş gibi gözlerim kamaşarak baktım. Ama ben okuyup beklerken sessiz kaldı. Sabah altı gibi makul bir saatte Marino'yu aradım.

"Anladığım kadarıyla bir isyan olmamış," dedim telefon çalıp kapandıktan ve sesi hattan mırıldanarak çıktıktan sonra.

"Güzel, uyanmışsın," diye ekledim.

" kaç?" Sesi gibi geliyordu. "Kalkma ve parlama vaktin geldi."

"Belki beş kişiyi kilitledik. Geri kalanlar ondan sonra sessizleşti ve içeri girdi. Uyanık ne yapıyorsun?"

"Ben her zaman uyanığım. Bu arada, bugün beni işe bırakırsan ve bakkala da ihtiyacım var."

"Biraz kahve koy," dedi. "Sanırım ben geliyorum." Bölüm 9

O geldiğinde, LUCY hala yataktaydı ve ben Kahve. Onu içeri aldım, sokağıma baktığımda yine dehşete kapıldım. Richmond bir gecede cama dönüşmüştü ve haberlerde, düşen dalların ve ağaçların şehrin çeşitli bölgelerinde elektrik hatlarını devirdiğini duymuştum.

"Herhangi bir sorun yaşadınız mı?" Uykumuzda biri bizi vurdu. Kafamızın arkasına dokuz milimetre. Soygun gibi gösterdiler."

"Gerçekten mi?" Marino tavşan kürkü kaplı eldivenlerini çekiştirerek sordu. "Peki bendeniz neredeydim? "Çünkü ben evdeyken böyle bir şey olmayacak."

"Sen burada değildin."

Ciddi olduğunu anlayınca ona tuhaf bir bakış attı. "Dün gece ne halt yedin sen?"

"Film gibiydi. Saatlerce sürmüş olmalı." Bana baktı, gözleri şiş ve bitkin görünüyordu. "Benimle ofise gelmek ister misin?" diye sordum.

"Hayır, hayır. Ben iyi olacağım. Şu anda etrafımda olmak isteyeceğim son şey bir grup ceset."

"Şehirde tanıdığın bazı ajanlarla bir araya mı geleceksin?" Tedirgin bir şekilde söyledim.

"Bilemiyorum. Kapalı devre oksijen solunumu ile çalışacaktık ama dalgıç kıyafeti giyip klor kokan kapalı bir havuza girecek kadar iyi hissettiğimi sanmıyorum. Sanırım arabamı bekleyip sonra gideceğim."

Marino'yla şehir merkezine doğru giderken pek konuşmadık, güçlü lastikleri dişlerini gıcırdatarak camlı sokakları oyuyordu.

Lucy için endişelendiğini biliyordum. Ona ne kadar kötü davranırsa davranırsın, aynı şeyi bir başkası yapmaya kalkarsa Marino o kişiyi o koca çıplak elleriyle yok ederdi. Onu on yaşından beri tanıyordu. Ona beş vitesli bir kamyonet sürmeyi ve silah kullanmayı öğreten Marino'ydu.

"Doktor, size bir şey sormam gerekiyor," diye konuştu sonunda, zincirlerin ritmi gişede yavaşlarken. "Sence Lucy iyi mi?"

"Herkes kabus görür," dedim.

"Hey, Bonita," diye seslendi görevlisine, geçiş kartını pencereden uzatırken, "bu hava için ne zaman bir şeyler yapacaksın?"

"Bunun için beni suçlama, Kaptan." Kadın kartını geri verdi ve kapı kalktı. "Yetkinin sende olduğunu söylemiştin."

Yolumuza devam ederken neşeli sesi bizi takip etti ve gişe görevlilerinin bile başka birinin etine temas etme korkusuyla plastik eldiven giymek zorunda kaldığı bir günde yaşıyor olmamızın ne kadar üzücü olduğunu düşündüm. Ebola virüsü ve AIDS gibi hastalıklardan ölmek için hepimizin baloncuklar içinde yaşadığı bir noktaya ulaşp ulaşamayacağımızı merak ettim.

"Sadece biraz garip davrandığımı düşünüyorum," diye devam etti Marino penceresini açarken. Bir süre durakladıktan sonra, "Janet nerede?" diye sordu.

"Sanırım Aspen'deki ailesiyle birlikte."

Dümdüz önüne baktı ve arabayı sürdü.

"Dr. Mant'ın evinde olanlardan sonra Lucy'yi biraz sarsıldığı için suçlayamam," diye ekledim.

"Genelde bela arayan o olur," dedi. "O sarsılmaz. Bu yüzden Büro onun HRT ile takılmasına izin veriyor. Beyaz üstünlükçüler ve teröristlerle uğraşırken sinirlenmenize izin verilmez.

Kötü bir rüya gördüğün için hasta olduğunu ."

Otoyoldan çıkıp Yedinci Cadde çıkışından Shockoe Slip'in eski arnavut kaldırımli yollarına girdi, sonra da kuzeye, şehre geldiğim her gün işe gittiğim On Dördüncü Cadde'ye döndü. Virginia Başhekimlik Ofisi

Examiner ya da OCME, bana çirkin, şüpheli gözleri hatırlatan küçük karanlık pencereleri olan bodur bir sıva binaydı. Doğudaki gecekondlu mahallelerine ve batıdaki bankacılık bölgesine bakıyorlardı ve tepelerinde gökyüzünü kesen otoyollar ve demiryolu rayları asılı duruyordu.

Marino, yolların durumu göz önüne alındığında etkileyici sayıda arabanın bulunduğu arka otoparka girdi. Kapalı bölme kapısının çıktım ve bir taraftaki başka bir kapıya girmek için bir anahtar kullandım.

Sedyeler için tasarlanmış rampayı takip ederek morga girdim ve koridorda çalışan insanların gürültüsünü duyabiliyordum. Otopsi odası gömme buzdolabının arkasındaydı ve kapıları ardına kadar açıktı. Şef yardımcım Fielding ikinci masadaki genç bir kadının cesedinden çeşitli tüpleri ve bir kateteri çıkarırken içeri girdim.

"Buz pateni mi ?" diye sordu ve beni gördüğüne şaşırılmış gibi görünmüyordu.

"Ona yakın. Bugün arabayı ödünç almak zorunda kalabilirim. Şu anda arabasızım."

Hastasına daha da yaklaştı ve ölü kadının sarkık sol göğsünün etrafına sarılmış, ağzı rahatsız edici bir şekilde meme ucuna doğru bir çingiraklı yılan dövmesini incelerken biraz kaşlarını çatı.

Fielding, "Birinin neden bir şey aldığını bana siz söyleyin," dedi.

"Bence dövme sanatçısı bu anlaşmanın en iyi tarafını almış," dedim. "Alt dudağının iç tarafını kontrol edin. Muhtemelen orada bir dövmesi vardır."

Alt dudağını aşağı çekti ve içinde büyük çarpık harflerle Fuck You yazıyordu.

Fielding bana şaşkınlıkla baktı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Dövmeler ev yapımı, motorcu tipine benziyor ve tahminimce hapishaneye yabancı değil."

"Her açıdan ." Temiz bir havlu aldı ve yüzünü sildi.

Vücut geliştiren ortağım her zaman önlüğünü yırtacakmış gibi görünürdü ve biz hiçbir zaman tam olarak ısınamazken o terlerdi. Ama o

yetkin bir adli tıp patoloğuydu. Hoş ve sevecen biriydi ve sadık olduğuna inanıyordum.

"Muhtemel aşırı doz," diye açıkladı dövmeyle bir çizelgeye çizerken. "Sanırım yeni yılı biraz fazla mutlu geçti-"

"Jack," dedim ona, "Chesapeake polisiyle kaç iş yaptın?"

Çizmeye devam etti. "Çok az." "Son

zamanlarda hiç mi?" Ben sordum.

" sanmıyorum. Neden?" Bana baktı.

"Dedektiflerinden biriyle oldukça tuhaf bir karşılaşma yaşadım."

"Eddings ile bağlantılı olarak mı?" Cesedi durulamaya başladı ve uzun siyah saçlar parlak çeliğin üzerinden aktı.

"Doğru."

"Biliyor musun, garip ama Eddings az önce beni aradı.

Öleli bir günden fazla olmamış olmalı," dedi Fielding hortumu hareket ettirirken.

"Ne istiyormuş?" Ben sordum.

"Burada bir dava üzerinde çalışıyordum, bu yüzden onunla hiç konuşmadım.

Şimdi keşke yapsaydım diyorum." Bir merdivene tırmandı ve Polaroid fotoğraf makinesiyle fotoğraf çekmeye başladı. "Uzun zamandır mı şehirdesin?"

"Bilmiyorum," dedim.

"Eğer Tidewater'da yardımınıza ihtiyacınız , yardım ." Flaş ve parmak izini bekledi. "Sana söyledim mi bilmiyorum ama Ginny yine hamile ve muhtemelen evden çıkmayı çok istiyor. Ve okyanusu seviyor. Bana dedektifin adını söyle, ben onunla ilgilenirim."

"Keşke biri ," dedim.

Kamera tekrar parladi ve Mant'in kulübesini düşündüm ve Fielding ile karısını oraya, hatta yakınına koymayı hayal ed.

"Yine de burada kalmanız sizin için mantıklı," diye ekledi.

"Ve umarım Dr. Mant sonsuza kadar İngiltere'de kalmayacak"

"Teşekkür ," dedim ona içimden. "Belki haftada birkaç kez işe gidip gelebilirsiniz."

"Sorun değil. Nikon'u uzatabilir misiniz?"

"Hangisini?"

"Tek refleks lensli N-50. Sanırım şuradaki dolapta." İşaret etti.

Kamerayı ona verirken, "Bir program yaparız," dedim. "Ama sen ve Ginny'nin Dr. Mant'ın evinde olmanıza gerek yok, bu konuda bana güvenmek zorundasınız."

"Bir sorunun mu var?" Bir parmak izi daha koparıp . "Marino, Lucy ve ben yeni yılımıza kesik lastiklerle başladık."

Kamerayı indirdi ve şok olmuş bir şekilde bana baktı.

"Kahretsin. Rastgele olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, ," dedim.

Asansörü bir üst kata çıkarıp ofisimin kilidini açtım ve Eddings'in Noel biberinin görüntüsü beni bir darbe gibi şaşırttı. Onu sehpanın üzerinde bırakamazdım, bu yüzden yerden aldım ve sonra nereye koyacağımı bilemedim. Bir süre şaşkın ve üzgün bir şekilde etrafta dolaştım, sonunda onu eski yerine koydum, çünkü onu atamazdım ya da personelim başka bir üyesini onun anılarına maruz bırakamazdım.

Rose'un bitişik kapı aralığından baktığımda, onun burada olmamasına şaşırmadım. Sekreterimin yaşı ilerliyordu ve en güzel günlerde bile şehir merkezine gitmekten hoşlanmıyordu. Paltomu asarak dikkatlice etrafıma bakındım ve temizlik işi dışında her şeyin yolunda görüldüğünden memnun kaldım

mesai saatinden sonra gelen temizlik ekibi tarafından. Ama sonra, devlet tarafından çağrıldıkları şekliyle, temizlik mühendislerinin hiçbiri bu binada çalışmak istemedi. Çok azı uzun süre kaldı ve hiçbiri aşağıya inmedi.

Odam bir önceki şeften bana miras kalmıştı, ancak panellerin dışında hiçbir şey Cagney gibi adli patologların polisler ve cenaze evi müdürleriyle viski içtiği ve cesetlere çıplak elle dokunduğu o puro dumanlı gibi değildi. Selefim alternatif ışık kaynakları ve DNA hakkında fazla endişelenmemişti.

Öldükten sonra bana ilk kez onun mekanını gösterdiğini ve onun pozisyonu için mülakata girdiğimi hatırladım. Gururla sergilediği maço hatıralarını incelemiştim ve bunlardan birinin tecavüze uğrayıp öldürülmüş bir kadına ait silikon göğüs implantı olduğu ortaya çıkınca Miami'de kalmaya karar vermiştim.

Eski şefin artık ofisinden hoşlanacağını sanmıyordum, çünkü sigara içilmiyordu ve saygısızlık ve ukalalık kapının dışında bırakılmıştı. Meşe mobilyalar devlete değil bana aitti ve karo zemini makine yapımı ama parlak bir Saruk seccadesiyle gizlemiştim.

Mısır bitkileri ve bir ficus ağacı vardı ama sanatla uğraşmadım çünkü bir psikiyatrist gibi duvarlarımda kışkırtıcı hiçbir şey istemedim ve açıkçası dosya dolapları ve kitaplar için bulabildiğim tüm alana ihtiyacım vardı. Ödüllere gelince, Cagney müfettişlerin kazaları yeniden yapılandırmasına yardımcı olmak için kullandığım oyuncak arabalar, kamyonlar ve trenlerden etkilenmezdi.

Adli tabip vakaları için kırmızı kenarlıklı ve adli tabip olmayanlar için yeşil kenarlıklı ölüm belgeleriyle dolu olan sepetime bakmak için birkaç dakikamı ayırdım. Diğer raporlar da paraflanmayı bekliyordu ve bilgisayar ekranımdaki bir mesaj elektronik postalarımı kontrol etmem gerektiğini söylüyordu. Bütün bunlar bekleyebilir diye düşündüm ve başka kimlerin burada olduğunu görmek için koridora geri döndüm.

Ön büroya ulaştığımda sadece Cleta'nın orada olduğunu fark ettim ama o da tam görmem gereken kişiydi.

"Dr. Scarpetta," dedi şaşkınlıkla. "Burada olduğunuzu bilmiyordum."

"Şu anda Richmond'a dönmemin iyi bir fikir olduğunu düşündüm," dedim ve masasına yakın bir sandalye çektim.

"Dr. Fielding ve ben Tidewater'ı buradan idare etmeye çalışacağız."

Cleta Florence, Güney Carolina'lıydı ve mutluluğun güzel olmaktan geçtiğine inandığı için çok fazla makyaj yapar ve eteklerini çok kısa giyerdi ki bu asla olamayacağı bir şeydi. Acımasız fotoğrafları vaka numaralarına göre sıralamanın ortasında sandalyesinde dimdik oturuyor, elinde bir büyüteç, gözünde dürbün vardı. Yanında, muhtemelen yandaki kafeteryadan aldığı bir peçetenin üzerinde sosisli bisküvi vardı ve Tab içiyordu.

"Sanırım yollar erimeye başladı," diye haber verdi. "Güzel."

Gülümsedim. "Burada olmana sevindim."

Sığ kutudan daha fazla fotoğraf çıkarırken çok memnun görünüyordu.

"Cleta," dedim, "Ted Eddings'i , değil mi?"

"Evet, ." Birden ağlayacak gibi oldu. "Buraya geldiğinde her zaman çok iyi davranırdı. Buna hâlâ inanamıyorum." Alt dudağını ısırdı.

"Dr. Fielding, Eddings'in geçen hafta sonunda buraya geldiğini söyledi," dedim. "Bunu hatırlayıp hatırlamayacağınızı merak ediyorum."

Başını salladı. "Evet hanımefendi, kesinlikle öyle. Aslında, bunu düşünmeden edemiyorum." "Sizinle konuştu mu?"

"Evet."

"Ne dediğini hatırlıyor musun?"

"Dr. Fielding ile konuşmak istiyordu ama hattı meşguldü. Ben de mesajınızı alabilir miyim diye sordum ve biraz şakalaştık. Nasıl biri olduğunu bilirsiniz." Gözleri parladı ve sesi dalgalandı. "Bana hala bu kadar çok akçaağaç şurubu yiyip yemediğimi sordu çünkü böyle konuşabilmek için bolca yiyor olmalıydım. Ve bana çıkma teklif etti."

Yanakları kızarıırken onu dinledim.

"Tabii ki demek istemedi. Hep şöyle derdi, bilirsiniz. "O randevuya ne zaman çıkıyoruz? Öyle demek istemedi," dedi yine.

Ona nazikçe, "Yaptıysa sorun değil,"

dedim. "Zaten bir kız arkadaşı vardı."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Onu bir ara getireceğini söyledi ve onunla ilgili oldukça ciddi olduğu izlenimini edindim. Sanırım adı Loren, ama onun hakkında başka bir şey bilmiyorum."

Eddings'personelimle bu tür kişisel sohbetler yaptığını düşündüm ve beni arayan çoğu muhabirden daha kolay bir şekilde bana ulaşmış olmasına daha da az şaşırdım. Aynı yeteneğin onun ölümüne yol açıp açmadığını merak etmekten kendimi alamadım ve öyle olduğundan şüphelendim.

"Dr. Fielding ile ne hakkında konuşmak istediğinden size hiç bahsetti mi?" Ayağa kalkarken söyledim.

Bir an düşündü, dünyanın asla görmemesi gereken resimleri dalgınca karıştırdı. "Dur bir dakika. Oh, biliyorum. Radyasyonla ilgili bir şeydi. Birisi bundan ölürse bulguların ne olacağı hakkında."

"Ne tür radyasyonlar" dedim.

"X-ray cihazlarıyla ilgili bir haber yapacağını düşünüyordum. Bilirsiniz, son zamanlarda mektup bombaları gibi şeylerden korkan insanlar yüzünden haberlerde çok fazla yer aldı."

Eddings'in evinde böyle bir hikâyeyi araştırdığını gösterebilecek herhangi bir şey gördüğümü hatırlamıyorum. Ofisime döndüm, evrak işlerine başladım ve cevap vermeye başladım. Saatler sonra, Marino içeri girdiğinde masamda geç bir öğle yemeği yiyordum.

"ne işi var?" Dedim, onu gördüğüme şaşırmıştım. "Yarım ton

balıklı sandviç ister misin?"

İki kapıyı da kapattı, paltosu hâlâ üzerinde oturuyordu ve yüzündeki ifade beni korkutmuştu. "Lucy ile konuştun mu?" dedi.

"Evden ayrıldığımdan beri hayır." Sandviçi yere bıraktım. "Neden?"

"Beni aradı -saatine baktı-" yaklaşık bir saat önce. Arabası için Danny'yi arayabilmek için ona nasıl ulaşabileceğini öğrenmek istedi. Sesi de sarhoş gibiydi."

Bir an sessiz kaldım, gözlerim onunkilerdeydi. Sonra gözlerimi .

Ona emin olup olmadığını sormadım çünkü Marino bu tür konuları bilirdi ve Lucy'nin geçmişi ona oldukça tanıdık geliyordu.

"Eve gideyim mi?" Sessizce sordum.

"Hayır. Sanırım bir tür ruh hali içinde ve işleri . En azından kullanacak bir arabası yok."

Derin bir nefes aldım.

"Demek istediğim, şu anda güvende olduğunu düşünüyorum. Ama bilmeniz gerektiğini düşündüm, Doktor."

"Teşekkür ederim," dedim yüzümü ekşiterek.

Yeğenimin alkol kullanma eğiliminin geride bıraktığı bir sorun olduğunu ummuştum, çünkü sarhoş araba kullandığı ve neredeyse öldüğü o ilk kendine zarar verici günlerden beri endişe verici hiçbir işaret görmemiştim. Hiçbir şey değilse bile, Marino'nun az önce anlattıklarına ek olarak bu sabah evdeki tuhaf davranışları bir şeylerin çok yanlış gittiğini anlamamı sağladı. Ne yapmam gerektiğinden emin değildim.

"Bir şey daha var," diye ekledi ayağa kalkarken. "Akademiye bu şekilde geri istemezsin."

"Hayır," dedim. "Tabii ki hayır."

O gitti ve ben bir süre kapalı kapılar ardında kaldım, depresyondaydım, düşüncelerim evimin arkasındaki durgun nehir gibiydi. Kızgın mıydım yoksa korkmuş muydum bilmiyordum ama Lucy'ye şarap ikram ettiğim ya da ona bira ısmarladığım zamanları düşündükçe ihanete uğramış gibi hissediyordum. Sonra neredeyse umutsuzluğa kapıldım.

Başardığı şeyin büyüklüğünü ve kaybedeceklerini düşündüm ve birden aklıma başka görüntüler de geldi. İlah olmak isteyen bir adam tarafından kaleme alınmış korkunç sahneler gözümün önüne geldi ve yeğenimin tüm parlaklığına rağmen bu gücün karanlığını anlamadığını biliyordum. Kötücüllüğü benim anladığım gibi anlamıyordu.

Paltomu ve eldivenlerimi giydim, çünkü nereye gitmem gerektiğini biliyordum. Tam ön büroya gideceğimi bildirmek üzereydim ki telefonum çaldı ve Lucy olabileceğini düşünerek açtım. Ama arayan Chesapeake polis şefiydi ve bana adının Steels olduğunu ve Chicago'dan buraya yeni taşındığını söyledi.

"Bu şekilde tanışmak zorunda kaldığımız için üzgünüm," dedi ve sesi samimi geliyordu. "Ama sizinle Roche adında bir dedektifim hakkında konuşmam gerekiyor."

"Ben de seninle onun hakkında konuşmak istiyorum," dedim. "Belki bana onun sorununun tam olarak ne olduğunu açıklayabilirsin."

"Ona göre sorun sensin," dedi. "Bu çok saçma," dedim

öfkemi dizginleyemeyerek.

"Kısa kesmek gerekirse, Şef Steels, dedektifiniz uygunsuz, profesyonellikten uzak ve bu soruşturmayı engelleyen biri. Morguma girmesi yasaklandı."

"İç İşleri'nin bu konuyu derinlemesine araştırması gerekeceğinin farkındasındır," dedi, "ve muhtemelen seninle konuşabilmemiz için bir noktada buraya gelmene ihtiyacım olacak."

"Suçlama tam olarak nedir?"

"Cinsel taciz."

İronik bir şekilde, "Bugünlerde bu kesinlikle popüler," dedim.

"Ancak, onun üzerinde gücüm olduğunun farkında değildim, çünkü o benim için değil sizin için çalışıyor ve tanımı gereği cinsel taciz gücün kötüye kullanılmasıyla ilgilidir. Ancak bu davada roller tersine döndüğü için tüm bunlar tartışmalı. Bana karşı cinsel girişimlerde bulunan sizin dedektifinizdi ve bu girişimler karşılık bulmayınca tacizde bulunan da o oldu."

Steels bir süre durakladıktan sonra, "O zaman bana öyle geliyor senin sözüne karşı onunki." dedi.

"Hayır, kulağa bir sürü saçmalık gibi geliyor. Ve eğer bana bir kez daha dokunursa, tutuklama emri çıkartıp onu tutuklatacağım."

Sessizdi.

"Şef Steels," diye devam ettim, "bence şu anda asıl önemli olan sizin yetki alanınızda devam eden çok korkutucu bir durum. Ted Eddings hakkında biraz konuşabilir miyiz?"

Boğazını temizledi. "Elbette."

"Davayı biliyor musunuz?"

"Kesinlikle. Kapsamlı bir şekilde bilgilendirildim ve bu konuda çok bilgiliyim."

"Güzel. O zaman eminim siz de bunu tüm kapasitemizle araştırmamız gerektiği konusunda hemfikirsinizdir."

"Bence ölen herkese dikkatle bakmalıyız ama Eddings vakasında cevap benim için oldukça açık."

Daha da öfkelenirken dinledim.

"İç Savaş'la ilgili şeylere meraklı olduğunu biliyor ya da bilmiyor olabilirsiniz - bir koleksiyonu falan vardı. Görünüşe göre, dalmaya gittiği yerden çok olmayan bazı savaşlar olmuş ve gülle gibi eserler arıyor olabilir."

Roche'un Bayan Eddings'le konuşmuş olabileceğini ya da şefin Eddings'in sualtı hazine avları hakkında yazdığı varsayılan gazete makalelerinden bazılarını görmüş olabileceğini fark ettim. Tarihçi değildim ama giderek saçma bir teoriye dönüşen bu konudaki bariz sorunu görecektim kadar bilgim vardı.

Steels'e dedim ki, "Sizin bölgenizde su üzerinde ya da yakınında gerçekleşen en büyük savaş Merrimac ve Monitor arasındaydı. O da kilometrelerce ötede Hampton Roads'daydı. Elizabeth Nehri'nin tersanenin bulunduğu kısmında ya da yakınında herhangi bir savaş olduğunu hiç duymadım."

"Ama Dr. Scarpetta, gerçekten , değil mi?"

düşünceli bir şekilde şöyle dedi. "O zamanlar herhangi bir yerde ateşlenen herhangi bir şey, atılan herhangi bir çöp ve öldürülen herhangi biri olabilir. yerde televizyon kameraları ya da milyonlarca muhabir yoktu. Sadece Mathew Brady, bu arada ben büyük bir tarih hayranıyım ve İç Savaş hakkında çok şey okudum. Ben şahsen bu adamın, Eddings'in.

nehirin dibindeki kalıntıları aramak için o tersaneye indi. Makineden çıkan zehirli gazları soludu ve öldü; elindeki her şey -örneğin bir metal dedektörü- çamurun içinde kayboldu."

"Bu dava üzerinde olası bir cinayet vakası olarak çalışıyorum,"

dedim kararlı bir şekilde. "Ve bana söylenenlere dayanarak sizinle aynı fikirde değilim.

"Onunla konuştuğumda savcının da benimle aynı fikirde olacağını umuyorum." Şef buna hiçbir şey söylemedi.

"Büro'nun Kriminal Araştırma Analiz ekibini bu işe dahil etmek niyetinde olmadığınızı varsayıyorum," diye ekledim.

"Madem bir kazayla karşı karşıya olduğumuza karar verdiniz."

"Bu noktada FBI'ı rahatsız etmek için hiçbir neden göremiyorum. Bunu onlara da söyledim."

"Her türlü nedeni görüyorum," diye cevap verdim ve telefonu yüzüne kapatmamak için kendimi zor tuttum.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin!" Öfkeyle eşyalarımı kapıdan çıkarken mırıldandım.

Alt kattaki morg ofisinde duvardan bir dizi anahtar aldım ve dışarıya, otoparka çıkıp bazen cesetleri taşımak için kullandığımız koyu mavi steysin arabanın sürücü kapısının kilidini açtım. Bir cenaze arabası kadar belirgin değildi, ama komşunun garaj yolunda görmeyi bekleyebileceğiniz bir şey de değildi. Büyük boydu, cenaze evlerinin kullandıklarına benzer panjurlarla kapatılmış renkli camları vardı ve arkada koltuklar yerine, taşıma sırasında sedyelerin kaymasını önlemek için zemini bağlantı elemanlarıyla donatılmış kontrplakla kaplanmıştı. Morg amirim dikiz aynasına birkaç oda spreyi asmıştı ve sedir kokusu rahatsız ediciydi.

Yolun bir kısmında camımı açtım ve ana caddeye doğru sürdüm, şu ana kadar yolların sadece ıslak olmasına ve trafiğin çok yoğun olmamasına şükrettim. Nemli ve soğuk hava yüzümde iyi hissettiriyordu ve ne yapmam gerektiğini biliyordum. Eve dönerken kiliseye uğramayalı uzun zaman olmuştu, çünkü bunu sadece krizde olduğumda, hayat beni gidebileceğim en son noktaya kadar zorladığında yapmayı düşünürdüm. Three Chopt Road ve Grove Avenue'de, tuğla ve arduvazdan inşa edilmiş olan ve dünyanın geldiği nokta nedeniyle artık geceleri kapılarını kilitlemeyen Saint Bridget's'in otoparkına döndüm. Ama Adsız Alkolikler bu saatte toplanırdı ve ben her zaman ne zaman içeri girebileceğimi ve rahatsız edilmeyeceğimi bilirdim.

Yan kapıdan girerek, haçı koruyan aziz heykellerinin ve parlak vitraylardaki çarmıha gerilme sahnelerinin bulunduğu mabede yürürken kendimi kutsal suyla kutsadım. Son sıradaki sıraları seçtim ve mum yakmayı diledim ama bu ritüel Vatikan 11 ile birlikte burada sona ermişti. Sırada diz çökerek Ted Eddings ve annesi için dua ettim. Marino ve Wesley için dua ettim. Kendi özel, karanlık alanımda yeğenim için dua ettim. Sonra gözlerimi kapatarak sessizce oturdum ve gerginliğimin hafiflemeye başladığını hissettim.

Neredeyse akşam altıda, nartekste duraksayıp koridorun sonundaki kütüphanenin ışıklı kapısını gördüğümde ayrılmak üzereydim. Neden o yöne doğru yönlendirildiğimden emin değildim ama aklıma kötü bir kitaba kutsal bir kitapla karşılık verilebileceği ve rahibin önereceği şeyin ilmihal ile geçirilecek birkaç dakika olabileceği geldi.

İçeri içeride kitapları raflara yerleştiren yaşlı bir kadınla karşılaştım.

"Dr. Scarpetta?" diye sordu ve hem şaşırmış hem de memnun olmuş görünüyordu. "İyi akşamlar." Adını hatırlayamadığım için utanmıştım.

"Ben Bayan Edwards."

Kilisede sosyal hizmetlerden sorumlu olduğunu ve din değiştirenleri Katoliklik konusunda eğittiğini hatırladım; ayine çok nadir gittiğim için bazı günler beni de kapsaması gerektiğini düşünüyordum. Ufak tefek ve hafif tombuldu, hiç manastır görmemişti ama yine de gençliğimde iyi rahibelerin bende uyandırdığı suçluluk duygusunu uyandırıyordu.

"Sizi bu saatte burada pek sık görmüyorum," dedi.

"Sadece uğradım," diye cevap verdim. "İşten sonra. Korkarım akşam duasını kaçırdım."

"O Pazar günüydü."

"Tabii ki."

"Çıkarken seni gördüğüme çok sevindim." Gözleri yüzümde oyalanıyordu ve ihtiyacımı hissettiğini biliyordum.

Kitaplıkları taradım.

"Bir şey bulmanıza yardım edebilir miyim?"

diye sordu. "İlmihalin bir kopyası," dedim.

Odayı geçip raftan bir kitap aldı ve bana uzattı. Büyük bir kitaptı ve iyi bir karar verip vermediğimi merak ettim, çünkü şu anda çok yorgundum ve Lucy'nin okuyabilecek durumda olduğundan şüpheliydim.

"Belki size yardımcı olabileceğim bir konu vardır?"

Sesi nazikti.

"Belki rahiple birkaç dakika konuşabilirsem iyi ," dedim.

"Peder O'Connor hastane ziyaretleri yapıyor." Gözleri araştırmaya devam etti. "Size bir şekilde yardımcı olabilir miyim?"

"Belki yapabilirsin."

"Tam buraya oturabiliriz," diye önerdi.

Miami'de küçük bir kızken kilise okulunda oturduğum masaları andıran sade ahşap bir masadan sandalyeler çektik. Birden o kitapların sayfalarında beni nelerin beklediğini hatırladım, çünkü öğrenmeyi seviyordum ve evden zihinsel olarak kaçmak bir lütuftu. Bayan Edwards'la arkadaş gibi yüz yüze geldik, ama konuşmak zordu çünkü bu kadar açık konuştuğum nadirdi.

"Çok fazla ayrıntıya giremem çünkü yaşadığım zorluk üzerinde çalıştığım bir davayla ilgili," diye başladım.

"Anlıyorum." Başını salladı.

"Ama şeytani bir İncil'e maruz kaldığımı söylemek yeterli. Aslında şeytana tapma değil ama şeytani bir şey."

Tepki vermedi ama gözlerimin içine bakmaya devam etti.

"Lucy de öyleydi. Yirmi üç yaşındaki yeğenim. O da bu el yazmasını okudu."

"Ve bunun sonucunda sorunlar mı yaşıyorsunuz?" Bayan Edwards sordu.

Derin bir nefes aldım ve kendimi aptal gibi hissettim. "Bunun kulağa oldukça tuhaf geldiğini biliyorum."

"Elbette öyle değil," dedi. "Kötülüğün gücünü asla hafife almamalıyız ve elimizden geldiğince ona karşı koymaktan kaçınmalıyız."

"Bundan her zaman kaçınamam," dedim. "Hastalarımı kapıma getiren genellikle kötülüktür. Ancak nadiren şu anda bahsettiğim gibi belgelere bakmak zorunda kalıyorum. Rahatsız edici rüyalar görüyorum ve yeğenim dengesiz davranıyor ve Kitap'la çok zaman geçiriyor. Çoğunlukla.

Onun için endişeleniyorum. Bu yüzden buradayım."

"Ama öğrendiğin ve emin olduğun şeylere devam et," diye alıntı yaptı bana. "Gerçekten bu kadar basit." Gülümsedi.

"Anladığımdan emin değilim," diye cevap verdim.

"Dr. Scarpetta, az önce benimle paylaştığınız şeyin tedavisi yok. Ellerimi üzerinize koyup karanlığı ve kötü rüyaları uzaklaştıramam. Peder O'Connor da yapamaz. İşe yarayan bir ritüelimiz ya da törenimiz yok. Sizin için dua edebiliriz ve elbette edeceğiz. Ama Lucy ve senin şu anda yapmanız gereken şey kendi inancınıza dönmek. Geçmişte size güç veren her ne ise onu yapmalısınız."

"Bugün buraya bu yüzden geldim," dedim tekrar.

"Güzel. Lucy'ye dini topluluğa dönmesini ve dua etmesini söyleyin. Kiliseye gelmeli."

O gün o gün olacak diye düşündüm arabayı eve doğru sürerken ve ön kapıdan içeri girdiğimde korkularım daha da arttı. Saat daha yedi olmamıştı. Öğleden sonra ve Lucy yataktaydı.

"Uyuyor musun?" Karanlıkta yanına oturdum ve elimi sırtına koydum. "Lucy?"

Cevap vermedi ve ben de arabalarımız gelmediği için minnettar oldum. Charlottesville'e geri dönmeye çalışmış olmasından korkuyordum. Şimdiye kadar yaptığı tüm korkunç hataları tekrarlamak üzere olmasından çok korkuyordum.

"Lucy?" Tekrar söyledim.

Yavaşça . "Ne?" dedi.

"Sadece seni kontrol ediyordum," dedim kısık bir sesle. Gözlerini sildiğini gördüm ve uyumadığını, ağladığını fark ettim. "Ne oldu?" Dedim.

"Hiçbir şey."

"Bir şey olduğunu biliyorum. Ve konuşmamızın zamanı geldi. Kendinde değilsin ve ben yardım etmek istiyorum."

Cevap vermedi.

"Lucy, sen benimle konuşana kadar burada oturacağım."

Biraz daha sessizleşti ve tavana bakarken göz kapaklarının hareket ettiğini görebiliyordum. "Janet onlara söylemiş," dedi. "Annesine ve babasına söylemiş. Sanki onun duygularını ondan daha iyi biliyorlarmış gibi onunla tartışmışlar.

Sanki bir şekilde kendisi hakkında yanıliyormuş gibi."

Sesi daha da öfkeli çıkmaya başlamıştı ve yarı oturur pozisyona geçip arkasına yastıkları tikiştirdi.

"Danışmana gitmesini istiyorlar," diye ekledi.

"Özür dilerim," dedim. "Sorunun ikinizde değil, onlarda olduğu dışında ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Ne yapacağını bilmiyorum. Büro'nun öğrenmesi konusunda endişelenmek zorunda olmamız yeterince kötü."

"Güçlü ve kim olduğunuza sadık olmalısınız."

"O her . Bazı günler bilmiyorum." Daha da üzüldü. "Bundan nefret ediyorum. Bu çok zor. Hiç adil değil." Başını omzuma yasladı. "Neden ben de senin gibi olamadım? Neden kolay olamadı?"

"Benim gibi olmak istediğinden emin değilim," dedim. "Benim hayatım kesinlikle kolay değil ve önemli olan neredeyse hiçbir şey kolay değildir. Eğer kararlıysanız Janet'le aranızdaki sorunları çözebilirsiniz. Ve eğer birbirinizi gerçekten seviyorsanız."

Derin bir nefes aldı ve havayı yavaşça dışarı üfledi.

"Artık yıkıcı davranışlar yok." Odasının yatağından kalktım. "Kitap nerede?"

"Masanın üzerinde," dedi.

"Ofisimde mi?"

"Evet. Onu oraya ben koydum."

Birbirimize baktık ve gözleri parladı. Yüksek sesle burnunu çekti ve sümküdü.

"bir şey üzerinde durmanın neden iyi olmadığını anlıyor musun?" diye sordum.

"Her zaman üzerinde durmak zorunda olduğun şeye bak. Çimle birlikte

gider." "Hayır," dedim, "çimle ilgili olan şey nereye basacağını ve nereye durmamak için. Düşmanın gücünü küçümsediğin kadar ona saygı da duymalısın. Aksi takdirde kaybedersin Lucy. Bunu şimdi öğrensen iyi olur."

Yatağın ayakucuna koyduğum ilmi hale uzanırken sessizce, "Anlıyorum," dedi. "Bu nedir ve bu gece hepsini okumak zorunda mıyım?"

"Kiliseden senin için aldığım bir şey. Bakmak isteyebileceğini düşündüm."

"Kiliseyi unut," dedi. "Neden?"

"Çünkü beni unuttu. Benim gibi insanların sapkın olduğunu düşünüyor, sanki böyle olduğum için cehenneme ya da hapse gitmem gerekiyormuş gibi.

Ben de bundan . İzole edilmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsunuz."

"Lucy, hayatım boyunca dışlandım. Tıp fakültesindeki sınıfınızda sadece üç kadından biri olana kadar ayrımcılığın ne olduğunu bile bilmiyorsunuz. Ya da hukuk fakültesinde, hasta olup dersi kaçırırsan erkekler notlarını paylaşmazlar. İşte bu yüzden hastalanmıyorum. Bu yüzden sarhoş olup yatağa saklanmıyorum." Sesim sert çıkıyordu çünkü öyle olmam gerektiğini biliyordum.

"Bu farklı," dedi.

"Bence farklı olduğuna inanmak istiyorsun, böylece bahaneler ve kendine acıyabilirsin," dedim. "Bana öyle geliyor ki burada tüm unutmaları ve reddetmeleri yapan kişi sizsiniz. Kilise değil. Toplum da değil. Janet'in ailesi bile değil, ki onlar bunu anlamayabilir.

Bundan daha güçlü olduğunu

sanıyordum." "Ben güçlüyüm."

"Yeter artık," dedim. "Evime gelip sarhoş olma ve bütün gün senin için endişeleneyim diye yorganı kafana çekme. Yardım etmeye çalıştığımda da beni ve diğer herkesi uzaklaştırıyorsun."

Bana bakarken sessizdi. Sonunda, "Kiliseye gerçekten benim için mi ?" dedi.

"Kendim için gittim," dedim. "Ama sohbetin ana konusu sendin."

Yorganı üzerinden attı. "Bir insanın başlıca amacı Tanrı'yı yüceltmek ve Tanrı'dan sonsuza dek zevk almaktır," dedi ayağa kalkarken.

Kapısının önünde durakladım.

"İlmihal. Kapsayıcı bir dil kullanarak tabii ki. UVA'da din dersi almıştım. Akşam yemeği ister misin?"

"Ne ?" Dedim.

"Ne kadar kolaysa." Yanıma geldi ve bana sarıldı. "Kay

Teyze, özür dilerim," dedi.

Mutfakta önce dondurucuyu açtım ve gördüğüm hiçbir şeyden ilham almadım. Sonra buzdolabının içine baktım, ama iştahım da huzurumla birlikte saklanmıştı. Bir muz yedim ve bir fincan kahve yaptım. Saat sekiz buçukta tezgahın üzerindeki baz istasyonu beni irkiltti.

"Birim altı yüz'den baz istasyonu bir'e," diye Marino'nun sesi geldi.

Mikrofonu elime aldım ve ona cevap verdim, "Baz istasyonu bir."

"Beni bir numaradan arayabilir misiniz?"

"Ver onu bana," dedim ve içimde kötü bir his vardı.

Ofisim tarafından kullanılan radyo frekansının izlenmesi mümkündü ve bir vaka özellikle hassas olduğunda, dedektifler hepimizi yayından uzak tutmaya çalıştılar.

Marino'nun bana verdiği numara ankesörlü bir telefona aitti.

Cevap verdiğinde, "Üzgünüm, bozuk param yoktu" dedi. "Neler oluyor?" Zaman kaybetmedim.

"Nöbetçi atlıyorum, çünkü önce sizi bulmamızı isteyeceğinizi biliyordum."

"Ne oldu?"

"Kahretsin, Doktor, gerçekten üzgünüm. Ama Danny elimizde." "Danny mi?" Şaşkınlıkla söyledim.

"Danny Webster. Norfolk ofisinizden."

"Onu yakaladım da ne demek?" Korkuya kapılmışım. "O ne yaptı?" Arabamı sürerken tutuklandığımı hayal ettim. Ya da belki kaza yapmıştı.

Marino, "Doktor, o öldü." dedi.

Sonra onun ve benim tarafımda bir sessizlik oldu.

"Oh Tanrım." Tezgâha yaslandım ve gözlerimi kapadım. "Aman ," dedim. "Ne oldu?"

"Bak, bence en iyisi buraya gelmen. "Neredesin?"

"Sugar Bottom, eski tren tünelinin olduğu yer. Arabanız Libby Hill Park'ın bir blok yukarısında." Başka bir şey sormadım ama Lucy'ye gideceğimi ve muhtemelen geç saatlere kadar evde olamayacağımı söyledim. Sağlık çantamı ve tabancamı aldım, çünkü tünelin bulunduğu şehrin kenar mahallelerine aşinaydım ve Danny'yi oraya neyin çekmiş olabileceğini hayal bile edemiyordum. O ve arkadaşı benim arabamı ve Lucy'nin Suburban'ını ofisime götüreceklerdi, yöneticim de onları arkada karşılayacak ve otobüs terminaline bırakacaktı. Church Hill'in OCME'den uzak olmadığı kesindi ama Danny'nin neden Mercedes'imle gideceğini bildiği yerden başka bir yere gittiğini anlayamadım. Güvenimi kötüye kullanacak bir tipe benzemiyordu.

Batı Cary Caddesi boyunca hızla ilerledim, bakır ve arduvaz çatılı büyük tuğla evlerin ve uzun siyah ferforje demir kapılarla barikatlanmış girişlerin yanından geçtim. Çalışanlarımdan biri ölü yatarken şehrin bu zarif bölgesinde morg arabasıyla hızla ilerlemek gerçeküstü görünüyordu ve Lucy'yi tekrar yalnız bırakmaktan endişe ediyordum. Çıkarken alarm sistemini çalıştırıp çalıştırmadığımı ve hareket sensörlerini kapatıp kapatmadığımı hatırlayamıyordum. Ellerim titriyordu ve keşke sigara içebilseydim diye düşündüm.

Libby Hill Park, Richmond'un yedi tepesinden birinde, gayrimenkulün artık birinci sınıf olarak kabul edildiği bir bölgedeydi.

Asırlık sıra evler ve Yunan Uyanışı evleri, şehrin tarihi bir bölümünü çürüme ve suçun pençesinden isteyen insanlar tarafından zekice restore edilmişti. Çoğu bölge sakini için aldıkları şans iyi sonuçlanmıştı, ancak ben konut projelerinin ve ana endüstrinin uyuşturucu olduğu çöküntü bölgelerinin yakınında yaşayamayacağımı biliyordum. Mahallemde davalarda çalışmak istemiyordum.

Franklin Caddesi'nin her iki yanında kırmızı ve mavi ışıkları yanan polis araçları sıralanmıştı. Gece çok karanlıktı ve James'e bakan sekizgen bando tribününü ya da yüksek granit kaidesinin üzerindeki bronz askeri zar zor seçebiliyordum. Mercedes'imın etrafı polisler ve bir televizyon ekibi tarafından sarılmıştı ve insanlar izlemek için geniş verandalara çıkmıştı. Yavaşça yanından geçerken arabamın hasar görüp görmediğini anlayamadım ama sürücü kapısı açıktı ve iç ışığı yanıyordu.

29. Cadde'nin doğusunda yol, bir zamanlar Virginia beyefendileri tarafından çalıştırılan fahişelerden ya da belki de kaçak içkiden dolayı Sugar Bottom olarak bilinen bir bölgeye doğru eğimliydı. Bu efsaneden emin değildim. Restore edilmiş evler aniden gecekondü apartmanlarına ve muşamba barakalara dönüşüyordu ve kaldırımın dışında, dik tepenin ortasında, yirmili yıllarda C&O tünelinin çöktüğü yerde sık ve sık ormanlar vardı.

Bir keresinde eyalet polisine ait bir helikopterle bölgenin üzerinde uçtuğumu hatırladım; tünelin siyah açıklığı ağaçların arasından bana bakıyordu, demiryolu yatağı ise nehre doğru uzanan çamurlu bir yara iziydi. Hâlâ içeride kapalı olduğu düşünülen tren vagonlarını ve işçileri düşündüm ve Danny'nin buraya neden isteyerek geldiğini bir kez daha hayal edemedim. Hiç değilse yaralı dizi için endişelenmiş olmalıydı. Kenara çekerek Marino'nun Ford'una olabildiğince yakın bir yere park ettim ve anında gazeteciler tarafından fark edildim.

"Dr. Scarpetta, tepedeki arabanın sizin olduğu doğru mu?"

diye sordu aceleyle yanıma gelen bir kadın gazeteci. "Anladığım kadarıyla Mercedes sizin üzerinize kayıtlı. Rengi ne? Siyah mı?" diye sordu, ben cevap vermeyince ısrar etti.

"Oraya nasıl geldiğini açıklayabilir misiniz?" Bir adam mikrofonu yüzüme yaklaştırdı.

"Arabayı oraya sen mi sürdün?" diye sordu bir başkası.

"Sizden mi çalındı? Kurban sizden mi çaldı? Bunun uyuşturucuyla ilgili olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Sesler birbirine karıştı çünkü kimse sırasını beklemiyordu ve ben de konuşmuyordum. Birkaç üniformalı memur geldiğimi fark edince yüksek sesle müdahale ettiler.

"Hey, geri çekil."

"Şimdi. Beni duydun."

"Hanımefendinin

geçmesine izin verin."

" ama. Burada çalışmamız gereken bir suç mahalli var. Umarım senin için sorun olmaz."

Marino birden kolumu tutmaya başladı. "Bir avuç sincap," dedi onlara ters ters bakarken. "Bastığınız yere çok dikkat edin. Neredeyse tünelin olduğu yere kadar ormandan gitmeliyiz. Ayağınızda ne tür ayakkabılar var?"

" olacağım."

Bir patika vardı, uzundu ve caddeden dik bir şekilde aşağı iniyordu. Yolu aydınlatmak için ışıklar yerleştirilmişti ve tehlikeli bir koydaki ay gibi bir yol açıyorlardı. Kenarlarda, ağaçlar hafif bir rüzgârın karıştırdığı karanlığa karışıyordu.

"Çok dikkatli ol," dedi yine. "Burası çamurlu ve her yerde bok var."

"Ne boku?" Ben sordum.

El fenerimi açtım ve dikenli çalılar ve kış ağaçları arasında solgun bir beyaz renkte parlayıp sönen kırık camlar, çürümüş kâğıtlar ve atılmış ayakkabılardan oluşan çamurlu dar patikaya doğru tuttum.

"Komşular burayı bir çöplüğe dönüştürmeye çalışıyorlar," dedi.

"Kötü diziyle buraya inmiş olamaz," dedim. "Buna yaklaşmanın en iyi yolu nedir?"

"Kolumda."

"Hayır. Buna yalnız bakmam gerek."

"Oraya yalnız gitmiyorsun. Aşağıda bir yerlerde hâlâ başka birilerinin olup olmadığını bilmiyoruz."

"kan var." El fenerini doğrulttum ve bulunduğum yerden yaklaşık altı metre aşağıdaki ölü yaprakların üzerinde birkaç büyük damla parladı.

"Burada çok var." "Caddenin

yukarısında var mı?"

"Hayır. Görünüşe göre hemen hemen buradan başlıyor, ama onun bulunduğu yere kadar inen patikada biraz bulduk."

". Hadi yapalım şu işi." Etrafıma bakındım ve dikkatli adımlarla yürümeye başladım, Marino'nun daha ağır adımları da arkamdaydı.

Polis ağaçtan ağaca parlak sarı bantlar çekerek bölgeyi mümkün olduğunca kapatmıştı, çünkü şu anda olay yerinin ne kadar büyük olabileceğini bilmiyorduk. Ormandan çıkıp eski demiryolu yatağının güneyimdeki nehre doğru uzandığı ve batıdaki tünelin esneyen ağzında kaybolduğu bir açıklığa gelene kadar cesedi göremedim.

Danny Webster yarı sırtüstü, yarı yan yatmış, kolları ve bacakları garip bir şekilde birbirine dolanmıştı. Başının altında büyük bir kan birikintisi vardı. El feneriyle onu yavaşça inceledim ve kazağı ile kot pantolonunda bol miktarda kir ve ot olduğunu, kanla keçeleşmiş saçlarına yaprak parçaları ve diğer döküntülerin yapıştığını gördüm.

"Tepeden aşağı yuvarlandı," dedim parlak kırmızı korseseinin birkaç kayışının gevşediğini ve enkazın cırt cırtlara takıldığını fark ettiğimde. "Bu pozisyona geldiğinde zaten ölmüş ya da ölmek üzereydi."

Marino, "Evet, bence orada vurulduğu oldukça açık," dedi. "İlk sorum, belki de kaçmaya çalışırken kanayıp kanamadığıydı. Buraya kadar gelebildi, sonra yere yığıldı ve yolun geri kalanında yuvarlandı."

"Ya da belki de kendisine kaçması için bir şans verildiğini düşünmesi sağlandı." Sesime duygusallık karıştı. "Taktığı dizliğı görüyor musun? Bu yoldan aşağı inmeye çalışsaydı ne kadar yavaş hareket edeceği hakkında bir fikrin var mı? Kötü bir bacakla ilerlemenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

Marino, "Yani pisliğin biri fiçidaki balığa ateş ediyordu," dedi.

Işığı sokağa çimenlere ve çöplere tutarken ona cevap vermedim. Kan damlaları, hava ve zamanın beyazlattığı düzleştirilmiş bir süt kutusunun üzerinde koyu kırmızı parlıyordu.

"Peki ya cüzdanı?" Ben sordum.

"Arka cebindeydi. On bir dolar ve kredi kartları hâlâ ," dedi Marino, gözleri sürekli hareket halindeydi.

Fotoğraflarını çektim, sonra cesedin yanında diz çöktüm ve Danny'nin harap olmuş kafasının arkasını daha iyi görebilmek için onu çevirdim. Boynuna dokundum, hâlâ sıcaktı ve altındaki kan pıhtılaşıyordu. Tıbbi çantamı açtım.

"Al." Plastik bir çarşafı açtım ve Marino'ya verdim. "Ben ateşini ölçerken bunu yukarıda tut."

Ben kot pantolonu ve atleti indirip her ikisinin de kirlenmiş olduğunu fark ederken, vücudu bizimkiler hariç tüm gözlerden korudu.

İnsanların ölüm anında idrar ve dışkı yapmaları alışılmadık bir durum olmasa da, bazen bu vücudun dehşete verdiği bir tepkiydi. "Uyuşturucu kullanıp kullanmadığına dair bir fikrin var mı?" Marino sordu.

"Böyle düşünmek için bir nedenim yok," dedim. "Ama hiçbir fikrim yok."

"Örneğin, hiç imkânlarının ötesinde yaşamış gibi görünüyor muydu? Yani, ne kadar kazanıyordu?"

"Yılda yaklaşık yirmi bir bin dolar kazanıyordu. İmkânlarının ötesinde yaşayıp yaşamadığını bilmiyorum. Hala evde yaşıyordu.

Vücut ısısı 94,5'ti ve ortamdaki havayı ölçmek için termometreyi çantamın üstüne koydum. Kollarını ve bacaklarını oynattım ve ölüm katılığı sadece parmakları ve gözleri gibi küçük kaslarda başlamıştı. Çoğunlukla

Danny hâlâ hayattaki gibi sıcak ve esnekti ve ona yaklaştığımda parfümünün kokusunu alabiliyordum ve bu kokuyu sonsuza dek tanıyacağımı biliyordum. Çarşafın tamamen altında olduğundan emin olduktan sonra onu sırt üstü çevirdim ve diğer yaraları aramaya başladığımda daha fazla kan döküldü.

"Çağırımı ne zaman aldın?" Tünelin yakınında yavaşça ilerleyen, sarmaşıklar ve çalılardan oluşan karışık yapıyı ışıyla inceleyen Marino'ya sordum.

"Komşulardan biri bu bölgeden gelen bir silah sesi duymuş ve 911'i akşam saat 7:00'de aramış. Arabanızı ve onu bundan yaklaşık on beş dakika sonra bulduk, yani yaklaşık iki saat öncesinden bahsediyoruz. Bulduklarınızla uyuyor mu?"

"Dışarısı neredeyse buz gibi. Çok sıkı giyinmiş ve yaklaşık dört derece kaybetmiş. Evet, bu işe yarar. Şuradaki çantaları bana vermeye ne dersin? Lucy'nin Suburban'ını kullanması gereken arkadaşına ne olduğunu biliyor muyuz?"

Kahverengi kâğıt torbaları ellerinin üzerine geçirdim ve saldırganla boğuştuğunu varsayarak kurşun kalıntıları, lifler ya da tırnak altındaki et gibi kırılgan delilleri korumak için lastik bantlarla bileklerinden sabitledim.

Ama ben öyle olduğunu düşünmüyordum. Her ne , Danny'nin tam olarak kendisine söyleneni yaptığından şüpheleniyordum.

Marino, "Şu anda arkadaşının kim olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyoruz," dedi. "Kontrol etmesi için ofisinize bir ekip gönderebilirim."

"Bence bu iyi bir fikir. Arkadaşının bir şekilde bununla bağlantılı olup olmadığını bilmiyoruz."

Ben yeniden fotoğraf çekmeye başlarken Marino portatif telsizinden "Yüz," dedi.

"Yüz," diye verdi santral görevlisi.

"Ondördüncü ve Franklin'deki adli tıp ofisi bölgesinde olabilecek herhangi bir birim onbeş."\$

Danny arkadan vurulmuştı, temas olmasa bile yakın mesafeden yaralanmıştı. Marino'ya mermi kovanlarını sormaya başlamıştım ki, çok iyi bildiğim bir ses duydum.

"Olamaz," dedim dayak sesi daha da yükselirken. "Marino, yaklaşmalarına izin verme."

Ama artık çok geçti ve bir haber helikopteri belirip alçaktan dönmeye başladığında kafamızı kaldırıp baktık. Projektörü tüneli ve dizlerimin üzerine çöktüğüm, beynimin ve ellerimin kan içinde kaldığı soğuk, sert zemini taradı. Yapraklar ve toprak savrulurken ve çıplak ağaçlar sallanırken gözlerimi kör edici parıltıdan korudum. Marino el fenerini öfkeyle gökyüzüne doğru sallarken ne bağırdığını duyamadım, ben de elimden geldiğince cesedi kendiminkiyle korudum.

Danny'nin kafasını plastik bir torbaya koyup üzerini bir çarşafı , Kanal 7 ekibi cahil oldukları ya da umursamadıkları için, belki de her ikisi birden, olay yerini tahrip etti. Helikopterin yolcu kapısı çıkarılmıştı ve kameraman, saat on bir haberleri için ışık beni çivilerken gecenin içinde asılı kaldı. Sonra kanatlar gürültülü bir şekilde geri çekilmeye başladı.

"Orospu çocuğu!" Marino arkalarından yumruğunu sallayarak bağıırıyordu. "Kıçınızı havaya uçurmalıyım!"

Bölüm 10

ORAYA BİR ARABA GÖNDERİLDİ, cesedi bir torbaya koydum ve ayağa kalktığımda bayıldığımı hissettim. Bir an için yüzüm soğuduğu ve göremediğim için kendimi sabitlemek zorunda kaldım.

"Ekip onu taşıyabilir," dedim Marino'ya. "Biri şu lanet olası televizyon kameralarını buradan çıkaramaz mı?"

Ortaya çıkmamızı beklerken parlak ışıkları karanlık sokakta uydular gibi süzülüyordu. Bana bir bakış attı çünkü ikimiz de muhabirlere ya da bizi kaydetmek için kullandıkları şeylere kimsenin bir şey yapamayacağını biliyorduk. Olay yerine müdahale etmedikleri sürece istediklerini yapabilirlerdi, özellikle de durduramayacağımız ya da yakalayamayacağımız helikopterlerin içindeyseler.

"Onu kendin mi taşıyacaksın?" diye sordu bana.

"Hayır. Bir ekip zaten orada," dedim. "Ve onu oraya geri götürmek için yardıma ihtiyacımız var. Onlara hemen gelmelerini söyle."

El fenerlerimiz çöpleri, yaprakları ve çamurlu suyla dolu çukurları yalamaya devam ederken telsizle konuşmaya başladı.

Sonra Marino bana dedi ki, "Birkaç adamımı bir süre burada tutacağım. Suçlu mermi kovanlarını toplamadıysa, buralarda bir yerde olmalı." Tepeye doğru baktı. "Sorun şu ki, bu annelerden bazıları uzun bir yoldan fırlayabiliyor ve o lanet olası helikopter her yere bir şeyler saçtı."

Birkaç dakika içinde, sağlık görevlileri bir sedyeyle aşağıya iniyordu, ayaklar cam kırıklarını çıtırdatıyor, metal çınlıyordu. Cesedi kaldırına kadar bekledik ve ben de bulunduğu yeri inceledim. Uzun zaman önce bir dağın yamacına kazılmış ve onu taşıyamayacak kadar yumuşak olan bir tünelin siyah açıklığına baktım ve tünelin ağzından içeri girene kadar yaklaştım. Derinlerde bir duvar yükseliyordu ve tuğlaların üzerindeki beyaz badana benim ışığımda parlıyordu. Paslanmış demiryolu çivileri çamurla kaplı çürüyen bağlardan çıkıyordu ve etrafa eski lastikler ve şişeler saçılmıştı.

"Doktor, orada bir şey yok." Marino tam arkamda ilerliyordu. "Kahretsin." Neredeyse ayağı kayıyordu. "Zaten bakmıştık."

Işığım parke taşlarını ve ölü otları keşfederken, "Belli ki buradan kaçmış olamaz," dedim. "Ve kimse burada saklanamaz. Sıradan bir insanın da burayı bilmemesi gerekirdi."

"Gel ." Koluma dokunan Marino'nun sesi nazik ama sertti.

"Burası rastgele seçilmedi. Buradaki pek çok insan buranın nerede olduğunu bile bilmiyor." Işığım daha fazla hareket etti.

"Bu ne çok iyi bilen biriydi." "Doktor," dedi su damlarken,

"bu güvenli değil."

"Danny'nin bildiğinden şüpheliyim. Bu önceden planlanmış ve soğukkanlılıkla yapılmış bir şey." Sesim eski, karanlık duvarlarda yankılandı.

Marino bu kez kolumu tuttu ve ben de ona karşı koymadım.

"Burada yapabileceğin her şeyi yaptın. Hadi gidelim."

Çürüyen demiryolu yatağını geceye kadar takip ederken çamur botlarımı emdi ve onun siyah askeri ayakkabılarına sızdı. Birlikte, Danny'nin cesedi dik yamaçtan aşağı bir çöp gibi yuvarlanırken dökülen kanın etrafından dikkatlice geçerek çöplerle dolu yamaca tırmandık. Cesedin büyük bir kısmı helikopterin şiddetli rüzgârıyla yerinden oynamıştı ve bir gün bir savunma avukatı bunun önemli düşünürse bu önemli olabilirdi. Kameraların ve yanıp sönen flaşların parıltısından yüzümü çevirdim. Marino ve ben yoldan çekildik ve kimseyle konuşmadık.

"Arabamı görmek istiyorum," dedim ona, birim numarası bangır

bangır çalarken. "Yüz," diye cevap verdi, telsizi ağzına yakın

tutarak. "Devam et, bir-on yedi," dedi sevk memuru başka birine.

Birim 117 Marino'ya, "Araziyi önden ve arkadan kontrol ettim, Başkomiserim," dedi. "Tarif ettiğiniz araçtan iz yok."

"10-4." Marino telsizi indirdi ve çok sinirli görünüyordu. "Lucy'nin Suburban'senin ofisinde değil. ," dedi bana. "Bunların hiçbirisi mantıklı değil."

Libby Hill Park'a doğru yürümeye başladık çünkü gerçekten çok uzak değildi ve konuşmak istiyorduk.

Marino bir sigara yakarken, "Bana öyle geliyor ki Danny birilerini olabilir," dedi.

"Kulağa uyuşturucu olabilirmiş gibi geliyor."

"Arabamı teslim ederken bunu yapmazdı," dedim ve sesimin safça çıktığını biliyordum. "Kimseyi almazdı."

Marino bana döndü. "ama," dedi. "Bunu bilmiyorsun."

"Onun sorumsuz, uyuşturucu ya da başka bir şeye bulaşmış olduğunu düşünmek için hiçbir nedenim olmadı."

"Sanırım dedikleri gibi alternatif bir yaşamın içinde olduğu çok açık."

"Bunu hiç bilmiyorum." Bu konuşmadan bıkmıştım.

"iyi olur çünkü üzerinde çok fazla kan var." "Bugünlerde kim olursa olsun bu konuda endişeleniyorum."

"Bakın, demek istediğim, tanıdığınız insanlar hayal kırıklığı yaratan şeyler yaparlar," diye devam etti şehrin ışıkları altımıza yayılırken. "Ve bazen çok iyi tanımadığınız insanlar hiç tanımadıklarınızdan daha kötüdür. I Danny'ye güvendi çünkü onu seviyordun ve iyi bir iş çıkardığını düşünüyordun. Ama perde arkasında her şeye bulaşmış ve sen bunu bilemezdin."

Cevap vermedim. Söyledikleri doğrudu.

"Yakışıklı bir çocuk, hoş bir çocuk. Ve şimdi bu inanılmaz aracı kullanıyor. En iyisi patronun arabasını teslim etmeden önce biraz trollük yapmak istemiş olabilir. Belki de sadece biraz uyuşturucu almak istemiştir." Ben daha çok Danny'nin bir araba kaçırma girişimine kurban gitmiş olmasından endişe ediyordum ve şehir merkezinde ve bu bölgede bu tür olayların çok sık yaşandığına dikkat çektim.

Arabam görüldüğünde Marino, "Belki," dedi. "Ama araban hâlâ burada. Neden birini sokağın aşağısına götürüp vuruyorsun ve arabayı olduğu yerde bırakıyorsun?"

Neden çalmıyorsunuz? Belki de bir gey saldırısından endişe etmeliyiz. Bunu düşündünüz mü? "Mercedes'ime varmıştık ve gazeteciler sanki bu tüm zamanların en büyük suçuymuş gibi daha fazla fotoğraf çekip daha fazla soru sordular. Açık sürücü kapısına doğru ilerlerken ve S-320'min içine bakarken onları görmezden geldik. Kolçakları, kül tablalarını, gösterge panelini ve sele deri döşemeyi taradım ve yerinde olmayan hiçbir şey görmedim. Boğuşma izi görmedim ama yolcu tarafındaki paspas kirliydi. Ayakkabıların bıraktığı belli belirsiz izleri fark ettim.

"Bu şekilde mi bulundu?" Ben sordum. "Peki ya kapının açılması?"

"Kapıyı açtık. Kilitli değildi," dedi Marino. "Kimse içeri girmedi mi?"

"Hayır."

"Bu daha önce yoktu." Paspası işaret ettim. "Ne?"

Marino sordu.

"Şu ayakkabı izlerini ve kiri görüyor musunuz?" Muhabirlerin duymaması için sessizce konuştum. "Orada koltuk olmamalıydı. Ne Danny yolcu koltuğundayken, ne de daha önce Virginia Beach'te tamir edilirken." -Peki ya Lucy?"

"Hayır. Son zamanlarda benimle ata binmedi. En son temizlendiğinden beri binen birini düşünemiyorum."

"Merak etmeyin, her şeyi temizleyeceğiz." Gözlerini benden kaçırdı ve isteksizce ekledi, "Biliyorsun, arabaya el koymak zorunda kalacağız, Doktor." -Anlıyorum." Dedim ve park ettiğimiz tünelin yanındaki caddeye yürümeye başladık.

Marino, "Danny'nin Richmond'a aşına olup olmadığını merak ediyorum," dedi.

"Daha önce de ofisime gelmişti," diye cevap verdim ve ruhum ağırlaştı.
"Aslında, ilk işe alındığında bizimle bir hafta staj yapmıştı. Nerede kaldığını hatırlamıyorum ama sanırım Broad Caddesi'ndeki Comfort Inn'de kalmıştı."

Bir süre sessizce yürüdükten sonra, "Belli ki ofisimin çevresini biliyordu," diye ekledim.

"Evet, ofisiniz buradan sadece on beş blok ötede olduğu için burası da buna dahil."

bir şey geldi. "Bu gece buraya sadece otobüsle eve dönmeden önce bir şeyler yemek için gelmediğini bilmiyoruz. Böyle sıradan bir şey yapmadığını nereden bileceğiz?"

Arabalarımız birkaç kruvazörün ve bir olay yeri minibüsünün yanındaydı ve gazeteciler gitmişti. Steyşin vagonun kapısını açtım ve içeri girdim. Marino elleri cebinde duruyordu, beni çok iyi tanıdığı için yüzünde şüpheli bir ifade vardı.

"Bu gece onu , değil mi?" dedi.

"Hayır." Buna gerek yoktu ve kendimi bu duruma sokmak istemezdim. "Ve eve gitmek istemiyorsun. Bunu söyleyebilirim."

"Yapmamız gereken şeyler var," dedim. "Ne kadar çok beklersek o kadar çok şey kaybedebiliriz."

"Hangi mekanları denemek istersiniz?" diye sordu, çünkü birlikte çalıştığınız birinin öldürülmesinin nasıl bir şey biliyordu. - Bu civarda yemek yiyebileceğiniz birkaç yer var. Örneğin Millie's."

"Hayır. Çok pahalı. Patrick Henry's, Slip ve Shockoe Bottom'daki çoğu mekan da aynı şekilde. Unutmayın, Danny'nin bilmediğimiz yerlerden almadığı sürece çok parası olmayacaktır."

"Hiçbir yerden bir şey alamadığını varsayalım," dedim. " edelim ki benim ofisimden doğrudan ulaşabileceği bir yer istedi, bu yüzden Broad Caddesi'nde kaldı."

"Poe's, Broad'da değil ama Libby Hill Park'a çok yakın. Ve tabii ki Cafe de var" dedi.

"Ben de öyle derdim," diye kabul ettim.

Poe's'a girdiğimizde müdür gecenin son müşterisinin hesabını ödüyordu. Uzun gibi görünen bir süre bekledikten sonra akşam yemeğinin yavaş geçtiğini ve Danny'ye benzeyen kimsenin gelmediğini öğrendik. Arabalarımıza dönerek Broad'dan doğuya, 28. Cadde'deki Hill Cafe'ye doğru devam ettik ve restoranın Mercedes'imın bulunduğu yerden sadece bir sokak ötede olduğunu fark ettiğimde nabzım hızlandı.

Bloody Mary'leri ve acı biberiyle tanınan kafe köşedeydi ve yıllar boyunca polislerin favori mekânı olmuştu. Bu yüzden buraya birçok kez gelmişim, genellikle Marino'yla birlikte. Gerçek bir mahalle barıydı ve bu saatte masalar hâlâ doluydu, havada yoğun bir duman vardı, televizyonda yüksek sesle ESPN'deki eski Howie Long klipleri oynuyordu. Daigo barın arkasında bardakları kurularken Marino'yu gördü ve ona dişlek bir sırıtış attı.

"Bu burada ne işin var?" dedi sanki daha önce hiç gibi. "Olaylar patlak verdiğinde neredeydin?"

"Söyle bakalım," dedi Marino ona, "şehirdeki en iyi biftekli sandviçi yapan mekânda bu gece işler nasıldı?" Diğerlerinin söyleyeceklerini duymaması için daha da yaklaştı.

Daigo sıırım gibi siyah bir kadındı ve sanki beni daha önce bir yerde görmüş gibi bakıyordu. "Az önce her yerden sürünerek geliyorlardı," dedi. "Düşeceğimi sandım. Siz ve arkadaşınız için bir şey getirebilir miyim, Kaptan?"

"Belki," dedi. "Buradaki doktoru tanıyorsun, değil mi?"

Kaşlarını çattı ve sonra gözlerinde tanıma parıltısı belirdi.

"Seni daha önce burada gördüğümü biliyordum. Onunla birlikte. İkiniz evlendiniz mi?" Sanki bu şimdiye kadar söylediği en komik şeymiş gibi güldü.

"Dinle Daigo," diye devam etti Marino, "bugün buraya bir çocuk gelmiş olabilir mi diye merak ediyoruz. Beyaz erkek, ince, uzun siyah saçlı, gerçekten hoş görünümlü. Deri ceket, kot pantolon, kazak ve tenis ayakkabısı giymiş olabilir,

ve parlak kırmızı bir . Yaklaşık yirmi beş yaşında ve üzerinde bir sürü anten olan yeni siyah bir Mercedes-Benz kullanıyor."

Marino elinde bulaşık havlusu gevşek bir şekilde konuşmaya devam ederken gözleri kısıldı ve yüzü asıldı. Polisin geçmişte ona başka tatsız konularla ilgili sorular sorduğunu tahmin ediyordum ve ağzının yapısından, düzgün hayatları mahvettiklerinde hiçbir şey hissetmeyen tembel, kötü insanlara ihtiyacı olmadığını anlayabiliyordum.

"Kimi kastettiğinizi çok iyi biliyorum," dedi.

Sözleri ateşlenmiş bir silah etkisi yarattı. Tüm dikkatimiz ondaydı, ikimiz de irkilmiştik.

"İçeri girdi, sanırım saat beş civarıydı, çünkü henüz erkendi," dedi. "Biliyorsun, burada her zamanki gibi bira içenler vardı. Ama akşam yemeği için henüz çok fazla kişi gelmemişti. Tam şuraya oturdu."

Arka tarafta, beyaz tuğlalı duvarda bir horoz resminin olduğu yerde, asılı bir örümcek bitkisinin altındaki boş masayı işaret etti. Danny'nin en son benim yüzümden bu şehirdeyken yemek yediği masaya bakarken onu zihnimde gördüm. Temiz yüz hatları ve parlak uzun saçlarıyla canlı ve yardımseverdi, sonra çöplerle dolu karanlık bir yamaçta kanlı ve çamurluydu. Göğsüm acıdı ve bir an için başka tarafa bakmak zorunda kaldım. Gözlerimle başka bir şey yapmalıyım.

Kendime geldiğimde Daigo'ya döndüm ve "Adli tabiplikte benim için çalışıyordu. Adı Danny Webster'dı."

Uzun süre bana baktı, ne demek istediğim çok açıktı.

"Uh-oh," dedi alçak bir sesle. "Bu o. Yüce Tanrım, inanamıyorum. Bütün haberlerde vardı, buradaki insanlar bütün gece bunu konuştular çünkü hemen sokağın aşağısında."

"Evet," dedim.

Marino'ya yalvarır gibi baktı. "O sadece bir çocuktu. Kimseyi umursamadan buraya geldi ve tek yaptığı denizci sandviçini yemekti ve sonra biri onu öldürdü!"

Size söylüyorum" -öfkeyle tezgahı sildi- çok fazla acımasızlık var. Çok fazla! Bıktım bundan. Beni anlıyor musunuz? İnsanlar hiçbir şey yokmuş gibi öldürüyorlar."

Yakınlardaki birkaç lokanta sahibi konuşmalarımıza kulak misafiri oldu ama bakışlarını kaçırmadan ya da laf atmadan kendi sohbetlerine devam ettiler. Marino üniforma giyyordu. Belli ki rütbeli biriydi ve bu da insanları kendi işlerine bakmaya teşvik ediyordu. Daigo öfkesini yeterince kusana kadar bekledik ve barın en sessiz köşesinde bir masa bulduk. Sonra bir garsona uğraması için başıyla işaret etti.

"Ne istiyorsun şekerim?" Daigo bana sordu.

Bir daha yemek yiyemeyeceğimi düşündüm ve bitki çayı sipariş ettim, ama o bunu duymak istemedi.

"Bak ne diyeceğim, Şefe Jack Daniel soslu ekmek pudingimden bir kâse getir, merak , viskisi pişmiştir," dedi ve artık doktor oydu. "Ve bir fincan sert kahve. Yüzbaşı?" Marino'ya baktı. "Her zamankinden mi istiyorsun, tatlım? Uh-huh," dedi Marino cevap vermeden önce. "Bir biftekli sandviç, orta pişmiş, ızgara soğan, ekstra patates kızartması. Ve A.I., ketçap, hardal, mayonez seviyor. Tatlı yok. Bu adamı hayatta tutmak istiyoruz."

"Sakıncası var mı?" Marino, sanki bugün onu öldürebilecek bir şeye daha ihtiyacı varmış gibi sigarasını çıkardı.

Daigo da bir sigara yaktı ve bize hatırladıkları hakkında daha fazla şey anlattı, ki bu her şeydi çünkü Hill Cafe insanların yabancıları fark ettiği türden bir bardı.

Danny'nin bir saatten az kaldığını söyledi. Tek başına gelip gitmişti ve kimsenin ona katılmasını beklediği görülmemişti. Saatini sık sık kontrol ettiği için zamana dikkat ediyor gibi görünüyordu ve bir denizci sandviçi ile patates kızartması ve bir Pepsi sipariş etmişti. Danny Webster'ın son yemeği ona beş dolar yirmi sente mal olmuştu. Garsonun adı Cissy'ydi ve ona bir dolar bahşış vermişti.

"Ve bölgede anteninizin yükselmesine neden olan kimseyi görmediniz mi? Bugün herhangi bir noktada?" Marino sordu.

Daigo başını salladı. "Hayır efendim. Bu, sokakta bir yerlerde takılan bir orospu çocuğu olmadığı anlamına gelmez. "Çünkü dışarıdalar. Onları bulmak için uzağa gitmene gerek yok. Ama biri varsa bile ben görmedim. Buraya gelen hiç kimse de dışarıda böyle birinden şikayet etmedi."

Marino, "geldiğince çok sayıda müşterinizi kontrol etmemiz gerekiyor," dedi. "Belki Danny'nin dışarı çıktığı saatlerde bir araba fark edilmiştir."

"Ücret makbuzlarımız var." Saçlarını karıştırdı ve artık vahşi görünüyordu. "Buraya gelenlerin çoğunu tanıyoruz zaten."

Ayrılmak üzereydik ama bilmem gereken bir ayrıntı daha vardı. "Daigo," diye sordum, "giderken yanına bir şey aldı mı?"

Şaşkın görünüyordu ve masadan kalktı. "Bir de ben sorayım."

Marino bir sigara daha söndürdü ve yüzü kıpkırmızı oldu. "Sen iyi misin?" "İyi misin?" dedim.

Yüzünü bir peçeteyle sildi. "Burası bok gibi sıcak."

Daigo geri döndüğünde, "kızartmasını almış," diye duyurdu. "Cissy sandviçini ve salatasını yediğini söylüyor ama patates kızartmasının neredeyse tamamını paketlemiş. Ayrıca kasaya gittiğinde büyük bir paket sakız almış."

"Ne tür?" Ben sordum.

"Dentyne olduğundan oldukça emin. Marino ve ben dışarı çıkarken, beyaz üniforma gömleğinin yakasını gevşetti ve kravatını çıkardı. "Kahretsin, bazı günler keşke A Squad'dan hiç ayrılmaysaydım diyorum," dedi, çünkü dedektiflere komuta ettiği zamanlarda sokak kıyafetleri içindeydi. "Kimin izlediği umurumda değil," diye mırıldandı. "Ölmek üzereyim."

"Lütfen bana ciddi olup söyle," dedim.

"Merak etmeyin, henüz masalarınızdan biri için hazır değilim. Sadece çok yedim."

"Evet, içtin," dedim. "Ve sen de çok fazla sigara içtin. İnsanları benim masalarım hazırlayan şey de bu, lanet olsun. Sakın ölmeyi aklından bile geçirme, insanların ölmesinden bıktım."

Steyşın vagonuma ulaşmıştık ve bana bakıyor, görmesini istemeyeceğim bir şey olup olmadığını araştırıyordu.

"İyi misin?"

"Ne düşünüyorsun? Danny benim için çalıştı." Anahtarla uğraşırken elim titredi. "İyi ve terbiyeli birine benziyordu. Her zaman doğru olanı yapmaya çalışıyor gibiydi. Ondan rica ettiğim için arabamı Virginia Beach'ten buraya getiriyordu ve şimdi kafasının arkasını kaybetmiş durumda.

Nasıl hissettiğimi sanıyorsun?"

"Sanırım bunun bir şekilde senin hatan olduğunu düşünüyorsun." "Belki de öyledir."

Karanlıkta durup birbirimize baktık.

"Hayır, değil," dedi. "Bu tetiği çeken pisliğin suçu. Senin bu olayla hiçbir ilgin yok. Ama ben olsaydım, de aynı şekilde hissederdim."

"Aman Tanrım," dedim birden.

"Ne?" Telaşlanmıştı ve sanki bir şey fark etmişim gibi etrafına bakındı.

"Onun köpek çantası. Ne oldu ona? Mercedes'imın içinde değildi. İçinde görebildiğim hiçbir şey yoktu.

Bir sakız paketi bile yok" dedim.

"Kahretsin, haklısın. Aracınızın park edildiği yerde hiçbir şey görmedim. Cesedin bulunduğu sokakta ya da olay yerinde de bir şey yok."

Kimsenin bakmadığı bir yerdi ve tam yerdeydi, restoranın yanındaki bu sokakta. Marino ve ben yine el fenerlerimizi alıp etrafı kolaçan ettik. Broad Caddesi boyunca baktık, ama 28. Cadde'de

Büyük bir köpek bahçeden havlamaya başladığında küçük beyaz çantayı bulduğumuz yer kaldırımdı. Çantanın bulunduğu yer, Danny'nin arabamı kafeye mümkün olduğunca yakın, binaların ve ağaçların yoğun gölgeler oluşturduğu ve ışıkların az olduğu bir alana park ettiğini gösteriyordu.

"Çantanızda birkaç kalem ya da kurşun kalem var mı?"

Marino, Danny'nin yemeğinin kalıntıları olabileceğinden şüphelendiğimiz şeyin yanına çömeldi.

Bir kalem ve uzun saplı bir tarak buldum ve bunları ona verdim. Bu basit aletleri kullanarak, elini sürmeden çantayı açtı.

İçinde folyoya sarılmış soğuk patates kızartması ve büyük bir paket Dentyne sakızı vardı.

Onları görmek sarsıcıydı ve korkunç bir hikâye anlatıyordu.

Danny kafeden çıkıp arabama doğru yürürken karşı karşıya gelmişti. Belki de Danny kapının kilidini açarken gölgelerin arasından biri çıkmış ve silah çekmişti. Bilmiyorduk ama bir sokak öteye gitmeye zorlanmış ve ölmesi için ormanlık bir tepeye götürülmüş olması muhtemel görünüyordu.

Marino ayağa kalkarken, "Keşke şu lanet köpek kapasaydı," dedi. "Hiçbir yere gitme. Hemen döneceğim."

Sokağı geçip arabasına gitti ve bagajı açtı.

Döndüğünde, polisin kanıt olarak kullandığı büyük kahverengi kağıt torbayı taşıyordu. Ben çantayı açık tutarken, Danny'nin artıklarını içine atmak için tarak ve kalemlerle manevra yaptı.

"Bunu mülk odasına götürmem gerektiğini biliyorum ama orada yiyecek sevmiyorlar. Ayrıca buzdolabı da yok."

Kanıt torbasının üstünü katlayıp kapatırken kâğıtlar çatırdadı.

Yürürken ayaklarımız kaldırımda sürtünme sesleri çıkarıyordu.

"Burası buzdolabından bile daha soğuk," diye devam etti. "Eğer parmak izi bulursak muhtemelen onunkiler olacaktır. Ama yine de laboratuarlara kontrol ettireceğim."

Çantayı bagajına kilitledi, daha önce de birçok kez kanıtları orada sakladığını biliyordum. Marino'nun departman kurallarına uyma konusundaki isteksizliği kıyafetinin ötesine geçmişti.

Arabaların sıralandığı karanlık sokağa baktım. "Her ne olduysa tam burada başladı," dedim.

Marino da etrafına bakınırken sessizdi. Sonra sordu: "Sence senin Benz'in miydi? Sebebin bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdim.

"Soygun olabilir. Zengin bile araba onu zengin gösteriyordu." Yine suçluluk duygusuna kapılmışım.

"Ama yine de tavlama istediği biriyle karşılaşmış olabileceğini düşünüyorum."

"Belki de iyi bir şey yapmamış olsaydı daha kolay olurdu," dedim. "Belki hepimiz için daha kolay olurdu çünkü o zaman öldürüldüğü için onu suçlayabilirdik."

Marino bana bakarken sessizdi. "Eve git ve biraz uyu. Seni takip etmemi ister misin?"

"Teşekkür . İyi olacağım."

Ama aslında değildim. Yol hatırladığımdan daha uzun ve karanlıktı ve yapmaya çalıştığım her şeyde alışılmadık derecede beceriksiz hissediyordum. Gişede camı indirmek ve doğru para üstünü bulmak bile zordu. Sonra attığım jeton çöp kutusunu ıskaladı ve arkamdaki biri korna çaldığında sıçradım. Kendimi o kadar kaybetmişim ki beni sakinleştirecek hiçbir şey düşünemiyordum, viski bile. Neredeyse gece birde mahalleme döndüm ve beni içeri alan güvenlik görevlisi suratsızdı, onun da haberleri duyduğunu ve nerede olduğumu bildiğini tahmin ediyordum. Evimin önüne geldiğimde Lucy'nin Banliyö arabasını park halinde görünce afalladım.

Ayaktaydı ve toparlanmış görünüyordu, toplantı odasındaki kanepeye uzanmıştı. Ateş yanıyordu, bacaklarının üzerinde bir battaniye vardı ve televizyonda Robin Williams Met'te çok komikti.

"Ne oldu?" Yakındaki bir sandalyeye oturdum. "Araban buraya nasıl geldi?"

Gözlük takmıştı ve FBI tarafından yayınlanan bir tür el kitabını okuyordu. "Telesekreteriniz aradı," dedi. "Arabamı kullanan bu adam şehir merkezindeki ofisinize geldi ve asistanınız hiç gelmedi. Adı neydi, Danny mi? Arabamdaki adam aradı ve bir baktım telefon burada çalışıyor. Onu güvenlik kulübesine götürdüm ve onunla orada tanıştım."

"Ama ne oldu?" Tekrar sordum. "Bu kişinin adını bile bilmiyorum. Danny'nin bir tanıdığı olması gerekiyordu. Danny benim arabamı kullanıyordu. Her iki aracı da ofisimin arkasına park etmeleri gerekiyordu." Durdum ve öylece bakakaldım. "Lucy, neler olduğu hakkında bir fikrin var mı? Neden eve bu kadar geç geldiğimi biliyor musun?"

Uzaktan kumandayı eline aldı ve televizyonu kapattı. "Tek bildiğim bir dava için çağrıldığın. Gitmeden hemen önce bana söylediğin buydu."

Ben de ona anlattım. Danny'nin kim olduğunu ve öldüğünü ve arabamı anlattım. Ona her detayı anlattım.

"Lucy, arabayı bırakan bu kişinin kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Sonra da ben söyledim.

"Bilmiyorum." Şimdi oturuyordu. "Rick adında Hispanik bir adam. Bir küpesi vardı, kısa saçlıydı ve yirmi iki, yirmi üç yaşlarında görünüyordu. Çok kibar ve nazik biriydi."

"O şimdi nerede?" Dedim. "Arabayı ondan öylece almadın."

"Oh, hayır. Onu George'un bana tarif ettiği otobüs terminaline götürdüm."

"George?"

"O sırada görevde olan muhafız. Nöbetçi kapısında. Sanırım saat dokuza yakındı."

"O zaman Rick Norfolk'a geri döndü."

"Ne yaptığını bilmiyorum," dedi. "Arabayla giderken bana Danny'nin geleceğinden emin olduğunu söyledi. Muhtemelen hiçbir fikri yoktur."

"Tanrım. Umalım da haberlerde duymamış olsun. Umalım da orada olmasın," dedim.

Lucy'nin bu yabancıyla arabasında yalnız olduğu düşüncesi beni dehşete düşürdü ve zihnimde Danny'nin kafasını gördüm.

Onun kanıyla kayganlaşmış eldivenlerin altında paramparça kemikler hissettim. "Rick şüpheli olarak mı görülüyor?"

Şaşırmıştı.

"Şu anda hemen hemen herkes öyle."

Barda telefonu açtım. Marino da eve yeni gelmişti ve ben bir şey söyleyemeden araya girdi.

"Fişek kovanını bulduk." "Harika,"

dedim, rahatlamıştım. "Nerede buldun?"

"Yoldaysanız ve tünele doğru bakıyorsanız, kanın başladığı patikanın yaklaşık on metre sağındaki çalılıkların arasındaydı."

"Sağ port fırlatıcısı," dedim.

"Öyle olmalıydı, tabii Danny de katil de yokuş aşağı gitmiyorsa. Ve bu şerefsizin niyeti işti. Kırk beşlikle ateş ediyordu. Cephane Winchester."

"Aşırıya kaçmak," dedim.

"Doğru söyledin. Birisi onun öldüğünden emin olmak istemiş."

"Marino," dedim, "Lucy bu gece Danny'nin arkadaşıyla tanıştı."

"Arabasını kullanan adamdan mı bahsediyorsun?" "Evet," dedim ve bildiklerimi anlattım.

"Belki bu şey biraz daha mantıklı geliyordur," dedi. "İkisi yolda ayrıldılar, ama Danny'nin zihninde bunun bir önemi yoktu çünkü

arkadaşına yol tarifi ve bir telefon numarası vermiş."

"Biri Rick kaybolmadan önce kim olduğunu bulmaya çalışabilir mi? Belki otobüsten indiğinde yolunu kesebilir?" Ben sordum.

"Norfolk Polis Departmanını arayacağım, çünkü birilerinin Danny'nin evine gidip ailesine haber vermesi gerekiyor, onlar bunu medyadan duymadan önce."

"Ailesi Chesapeake'de yaşıyor," diyerek kötü haberi verdim ve onlarla da konuşmam gerektiğini biliyordum.

"Kahretsin," dedi Marino.

"Dedektif Roche ile bu konu hakkında konuşmayın ve onu Danny'nin ailesinin yakınında istemiyorum."

"Merak etmeyin. Dr. Mant'ı bulsanız iyi olur."

Annesinin Londra'daki evinin numarasını aradım ama cevap veren olmadı ve acil bir mesaj bıraktım. Yapmam gereken çok fazla arama vardı ve bitkin düşmüştüm. Kanepede Lucy'nin yanına oturdum.

"?" Dedim.

"İlmihale baktım ama onaylanmaya hazır olduğumu sanmıyorum."

"Umarım bir gün olursun."

"Bir türlü bir baş ağrım var" "Hak ediyorsun."

"Kesinlikle haklısın." Şakaklarını ovuşturdu.

"Yaşadığım onca şeyden sonra bunu neden yapıyorsun?" diye sormadan edemedi.

"Nedenini her zaman bilmiyorum. Belki de her zaman çok sıkı biri olmak zorunda olduğum içindir. Birçok menajerle aynı şey. Koşuyoruz, kaldırıyoruz ve her şeyi doğru yapıyoruz. Sonra Cuma gecesi her şeyi berbat ediyoruz."

"En azından bu sefer bunu yapmak için güvenli bir yerdeydin."

"Sen hiç kontrolünü kaybetmez misin?" Gözlerime baktı. "Çünkü hiç görmedim."

"Bunu görmeni hiç istemedim," dedim. "Annenle gördüğün tek şey buydu ve yanında kendini güvende hissedeceğin birine ihtiyacın vardı."

"Ama soruma cevap vermedin." Bakışlarımı tuttu. "Ne? Hiç sarhoş oldum mu?"

Başını salladı.

"gurur duyulacak bir şey değil ve ben yatmaya gidiyorum." Ayağa kalktım. "Birden fazla mı?" Yürürken sesi beni takip etti.

Kapı aralığında durdum ve onunla yüzleştim. "Lucy, uzun ve zorlu hayatım boyunca yapmadığım şey kalmadı. Ve yaptığın hiçbir şey için seni asla yargılamadım. Sadece davranışlarının seni tehlikeye attığını düşündüğümde endişelendim." Yine yetersiz ifadelerle konuştum.

"Şimdi de benim için mi endişeleniyorsun?"

Biraz gülümsedim. "Hayatımın geri kalanında senin için endişeleneceğim."

Odama gittim ve kapıyı kapattım. Browning'imi yatağımın yanına koydum ve bir Benadryl aldım çünkü aksi takdirde kalan birkaç saatte uyuyamayacaktım. Şafak vakti uyandığımda lamba yanıyordu ve Amerikan Barolar Birliği'nin son dergisi hâlâ kucağımdaydı. Kalkıp koridora çıktım ve Lucy'kapısını açık, yatağını da yapılmamış görünce şaşırdım. Toplantı odasında kanepede değildi ve ben de aceleyle evin ön tarafındaki yemek odasına geçtim. Pencereden buzlu tuğla döşemeler ve çimenlerden oluşan boş bir alana baktım ve Suburban'ın bir süredir ortalıkta olmadığı belliydi.

"Lucy," diye mırıldandım sanki beni duyabiliyormuş gibi. "Lanet olsun sana Lucy," dedim.

PERSONEL TOPLANTISINA ON DAKIKA GEÇ KALDIM.

Olağandışıydı ama kimse yorum yapmıyor ya da umursamıyor gibiydi. Danny Webster cinayeti, sanki bir trajedi aniden üzerimize yağacakmış gibi havada ağır bir şekilde duruyordu

Hepsi. Ekibim yavaş hareket ediyor ve afallıyordu, kimse net düşünemiyordu. Bunca yıldan sonra Rose bana kahve getirmişti ve sade içtiğimi unutmuştu.

Yakın zamanda yenilenmiş olan konferans salonu, koyu mavi halısı, uzun yeni masası ve koyu renk panelleriyle çok rahat görünüyordu. Ancak masaların üzerindeki anatomik modeller ve plastik kefeninin altındaki insan iskeleti burada tartışılan acı gerçekleri hatırlatıyordu. Tabii ki pencere yoktu ve sanat eserleri, duvarlardan bize sertçe bakan eski şeflerin portrelerinden oluşuyordu.

Bu sabah iki yanımda şefim, şef yardımcım ve üst kattaki Adli Bilimler Bölümü'nden baş toksikolog oturuyordu. Sol tarafımda oturan Fielding plastik bir kaşıkla sade yoğurt yiyordu, onun yanında ise şef yardımcısı ve bir kadın olan yeni arkadaş oturuyordu.

"Danny Webster'la ilgili korkunç haberleri duyduğunuzu biliyorum," diyerek masanın başından ciddiyetle söze girdim.

Her zaman oturduğum yerde. "Söylemeye gerek yok, böyle anlamsız bir ölümün her birimizi nasıl etkilediğini tarif etmek mümkün değil.

"Dr. Scarpetta," dedi şef yardımcısı, "yeni bir şey var mı?"

"Şu anda bildiklerimiz şunlar," dedim ve bildiklerimi tekrarladım. "Dün gece olay yerinde başının arkasından en az bir kurşun yarası aldığı anlaşıldı," diye sözümü bitirdim.

"Peki ya fişek kovanları?" Fielding sordu.

"Polis bir tanesini sokaktan çok da uzak olmayan bir ormanda buldu."

"Yani Sugar Bottom'da arabanın içinde ya da yakınında vurulmuş." "Arabanın içinde ya da yakınında vurulmuş gibi görünmüyor," dedim.

"Kimin arabasının içinde?" diye sordu tıp fakültesine geç gitmiş ve fazlasıyla ciddi olan adam.

"Arabamın içinde. Mercedes'in."

Ben senaryoyu tekrar anlatana kadar arkadaşın kafası çok karışmış görünüyordu. Sonra oldukça dikkat çekici bir yorum yaptı.

"Amaçlanan kurbanın siz olma ihtimali var mı?"

"Tanrım." Fielding sinirli bir şekilde yoğurt bardağını yere bıraktı. "Böyle bir şey söylememelisin bile."

"Gerçekler her zaman hoş değildir," dedi çok zeki ve bir o kadar da sıkıcı olan adam. "Ben sadece Dr. Scarpetta'nın arabası daha önce defalarca gittiği bir restoranın önüne park edilmişse, belki de birileri onu bekliyordu ve şaşırdı diyorum. Ya da belki biri onu takip ediyordu ve Danny buraya doğru yola çıktığında hava karardığı için içeridekinin o olmadığını bilmiyordu."

Rose'un sütsüz krema ile beyazlatılmış sakarınli kahvesinden bir yudum alırken, "Bu sabahki diğer vakalara geçelim," dedim.

Fielding çağrı kâğıdını önüne aldı ve her zamanki sabırsız kuzeyli ses tonuyla listeyi gözden geçirdi. Danny'nin yanı sıra üç otopsi daha vardı. Biri yangında ölmüştü, diğeri kalp rahatsızlığı olan bir mahkûmdu ve yetmiş yaşında bir kadın defibrilatör ve kalp pili kullanıyordu.

Fielding, "Çoğunlukla kalp sorunları nedeniyle depresyon geçmişi var," diyordu, "ve bu sabah saat üç civarında kocası onun yataktan kalktığını duydu.

Görünüşe göre çalışma odasına girmiş ve kendini göğsünden vurmuş."

Muhtemel görüntüler, gece boyunca miyokard enfarktüsünden ve araba kazalarından ölen diğer zavallı ruhlara aitti.

Kanser kurbanı olduğu belli olan yaşlı bir kadını ve koroner hastalığına yenik düşmüş Hintli bir adamı geri çevirdim. Sonunda sandalyeleri geri ittik ve aşağı indim. Personelim benim alanıma saygılıydı ve neler yaşadığımı sorgulamadı. Ben kapalı kapılara bakarken asansörde kimse konuşmadı ve soyunma odasında önlüklerimizi giyip sessizlik içinde ellerimizi yıkadık. Fielding bana yaklaşıp kulağıma, "Neden onunla ilgilenmeme izin vermiyorsun?" diye konuştuğunda galoşlarımı ve eldivenlerimi giyiyordum. Gözleri ciddiyeyle benimkilere bakıyordu.

"Ben hallederim," dedim. "Ama teşekkür ."

"Dr. Scarpetta, kendinizi bu işe bulaştırmayın, anlıyor musunuz? Geldiği hafta burada değildim. Onunla hiç tanışmadım." "Sorun yok, Jack." Uzaklaştım.

Bu tanıdığım insanlara yaptığım ilk otopsi değildi ve çoğu polis ve hatta diğer doktorlar bunu her zaman anlamıyordu. Eğer vakayı başka biri yaparsa bulguların daha objektif olacağını savunuyorlardı ve tanıklar olduğu sürece bu doğru değildi. Elbette Danny'yi yakından ya da uzun süredir tanımıyordum ama benim için çalışmış ve bir bakıma benim için ölmüştü. Ona elimden gelenin en iyisini yapacaktım.

Genellikle vakalarımı baktığım birinci masanın yanına park edilmiş bir sedyenin üzerindeydi ve bu sabah onu gördüğümde daha da kötü oldum ve sarsıldım. Soğuk ve kaskatı kesilmişti, sanki ben onu terk ettikten sonra gece boyunca içinde insani olan her şey tükenmiş gibiydi. Yüzüne kurumuş kan bulaşmıştı ve dudakları sanki hayat ondan kaçarken konuşmaya çalışmış gibi ayrılmıştı. Gözleri bir ölünün kesik donuk bakışlarıyla bakıyordu ve ben onun kırmızı desteğini gördüm ve yerleri paspasladığını hatırladım. Neşesini ve Ted Eddings'ten ve aniden ölen diğer gençlerden bahsederken yüzünde beliren hüznü ifadeyi hatırladım.

"Jack." Fielding'i işaret ettim.

Neredeyse koşarak yanıma geldi. "Evet, hanımefendi," dedi.

"Teklifini kabul edeceğim." Ameliyat arabasındaki test tüplerini etiketlemeye başladım "Yapabileceğinden eminsen yardımın işime yarayabilir."

"Ne yapmamı istiyorsun?" "Onu

birlikte yapacağız."

"Sorun değil. Kâtiplik yapmamı ister misin?"

"Onu olduğu gibi fotoğraflayalım ama önce masanın üzerini bir çarşafıla örtelim," dedim.

Danny'nin dosya numarası ME-3096'ydı, bu da onun Virginia'nın merkez bölgesinde yeni yılın otuzuncu vakası olduğu anlamına geliyordu. Saatler süren

Soğutma konusunda işbirliği yapmadı ve onu masanın üzerine kaldırdığımızda, kolları ve bacakları sanki yapmak üzere olduğumuz şeyi protesto edencesine yüksek sesle paslanmaz çeliğe çarptı. Kirli ve kanlı giysilerini çıkardık. Kollar kollardan çıkmaya direniyordu ve dar kot pantolonlar inatçıydı. Ellerimi ceplerime daldırdım ve yirmi yedi sent bozuk para, bir dudak nemlendiricisi ve bir anahtarlık buldum.

Giysileri katlayıp tek kullanımlık bir çarşafla örtülü sedyenin üzerine yerleştirirken, "Bu çok tuhaf," dedim.

"Araba anahtarına ne oldu?"

"Şu uzaktan kumandalı olanlardan mıydı?" "Evet."

çıkartırken cırt cırtlar yırtıldı. "Ve belli ki, olay yerinde hiçbir yerde yoktu."

"Onu bulamadık. Kontakta olmadığı için Danny'de olduğunu düşündüm." Kalın atletik çoraplarımı çıkarıyordum.

"Sanırım katil onu almış olabilir ya da kaybolmuş olabilir." Helikopterin daha büyük bir karmaşa yarattığını düşündüm ve duymuştum ki Marino haberlere çıkmıştı. Yumruğunu sallıyor ve tüm dünyanın görmesi için bağırıyordu ve ben de oradaydım.

"Tamam, dövmeleleri var." Fielding panoyu eline aldı.

Danny'nin ayaklarının üstünde bir çift zar dövmesi vardı.

"Yılan gözler," dedi Fielding. "Ah, acımış olmalı."

Apandisit ameliyatından kalma silik bir yara izi ve Danny'nin sol dizinde çocukken geçirdiği bir kazadan kalma olabilecek eski bir yara izi buldum. Sağ dizinde, yakın zamanda geçirdiği artroskopik ameliyatın izleri mordu ve bu bacadaki kaslar minimal atrofi gösteriyordu. Tırnaklarından ve saçından örnekler aldım ve ilk bakışta bir mücadele belirtisi görmedim. Hill Cafe'nin dışında yemek artıklarını bırakırken karşılaştığı kişiye direndiğini varsaymak için bir neden göremedim.

"Hadi onu çevirelim," dedim.

Fielding bacaklarını tutarken ben de ellerimle kollarının altından kavradım. Onu yüzüstü yatırdık ve başının arkasını incelemek için bir mercek ve güçlü bir ışık kullandım. Uzun koyu renk saçları pıhtılaşmış kan ve döküntülerle karışmıştı ve kafa derisini biraz daha yokladım.

"Emin olabilmem için burayı tıraş etmem gerek. Ama görünüşe göre sağ kulağının arkasında bir kurşun yarası var. Filmleri nerede?"

"Hazır olmalılar." Fielding etrafına bakındı.

"Bunu yeniden inşa etmeliyiz."

"Kahretsin." Çok büyük olduğu için daha çok bir çıkışa benzeyen derin bir yıldız yarasını bir arada tutmama yardım etti.

"Bu kesinlikle bir giriş," dedim bir neşter bıçağıyla kafa derisinin o bölgesini dikkatlice tıraş ederken. "Bakın, burada belli belirsiz bir ağız izi var. Çok silik. Tam şurada."

Eldivenli kanlı parmağımla izini sürdüm. "Bu çok yıkıcı. Neredeyse bir tüfek gibi."

"Kırk beş mi?"

"Yarım inçlik bir delik," dedim neredeyse kendi kendime cetvel kullanırken. "Evet, bu kesinlikle kırk beşlikle uyumlu."

Beyne bakmak için kafatası kapağını parçalar halinde çıkarıyordum ki otopsi teknisyeni ortaya çıktı ve filmleri yakındaki bir ışık kutusuna yapıştırdı. Kurşunun parlak beyaz şekli, başın üst kısmından üç inç uzaklıkta, ön sinüse saplanmıştı.

"Tanrım," diye mırıldandım ona bakarken.

"Bu da ne böyle?" İkimiz de yaklaşmak için masadan ayrılırken Fielding sordu.

Deforme olmuş mermi büyüktü ve keskin yaprakları bir pençe gibi geriye kıvrılmıştı. Şef yardımcım, "Hydra-Shok bunu yapmaz," dedi.

. "Hayır, öyle değil. Bu bir tür özel yüksek performanslı cephanedir."

"Belki Starfire ya da Golden Sabre?"

"Bunun gibi, evet," diye cevap verdim ve bu mühimmatı morgda hiç görmemiştim. "Ama Black Talon olduğunu düşünüyorum çünkü kovan PMC ya da Remington değil. Winchester. Ve Winchester piyasadan çekilene kadar Black Talon'u üretti."

"Winchester Silvertip retiyor. "Bu kesinlikle Silvertip değil," diye cevap verdim. "Hiç Black Talon gördün mü?"

"Sadece dergilerde."

"Siyah kaplamalı, pirinç ceketli, çentikli oyuk uçlu, böyle iek açan. Noktalara bakın." Ona filmi gösterdim. "İnanılmaz derecede yıkıcı. Sizi testere gibi delip geçiyor. Kolluk kuvvetleri için harika ama yanlış ellere geçerse tam bir kabus."

"Tanrım," dedi Fielding hayretle. "Lanet olası bir ahtapota benziyor."

Lateks eldivenleri çıkardım ve yerine sıkı dokunmuş kumaştan yapılmış olanları taktım, çünkü Black Talon gibi mühimmat acil serviste ve morgda tehlikeliydi. İğne batmasından daha büyük bir tehditti ve Danny'nin hepatit ya da AIDS olup olmadığını bilmiyordum. Onu öldüren sivri metalle kendimi kesmek istemiyordum, böylece saldırgan bir yerine iki can almış olacaktı.

Fielding bir çift mavi Nitril eldiven giydi, bunlar lateksten daha sağlamdı ama yeterince iyi değildi.

Bunları yazı yazmak için giyebilirsin," dedim. Ama bu o kadar kötü m?"

"Evet," dedim, otopsi testeresini fişe takarken. "Bunları giyip bunu tutarsan kesilirsin."

"Bu bir araba hırsızlığına benzemiyor. Bu çok ciddi birine benziyor."

"İnanın bana," diye sesimi testerenin gürültülü vızılıtsının üzerine yükselttim, "bundan daha ciddi bir şey olamaz."

Kafa derisinin altında yatan şeyin anlattığı hikâye daha da kötüleşti. Kurşun kafatasının temporal, oksipital, parietal ve frontal kemiklerini parçalamıştı. Aslında, kalın petröz çıkıntıyı parçalayarak enerjisini kaybetmemiş olsaydı, bükülmüş pençe dışarı çıkacak ve çok önemli bir kanıt parçasını kaybetmiş olacaktık. Beyne gelince, Kara Pençe'nin ona yaptığı şey korkunçtu. Bakır ve kurşunun neden gaz patlaması ve parçalanma, Danny'yi Danny yapan mucizevi maddenin içinde korkunç bir yol açmıştı. Mermiyi duruladım, sonra zayıf bir Clorox çözeltisiyle iyice temizledim, çünkü vücut sıvıları bulaşıcı olabilir ve metal kanıtları oksitlemesiyle ünlüdür.

Neredeyse öğle vakti, plastik zarflara koyarak iki kat poşetledim ve üst kattaki ateşli silahlar laboratuvarına taşıdım; burada her türden silah etiketlenerek tezgahların üzerine bırakılıyor ya da kahverengi kağıt torbalara sarılıyordu. Alet izleri için incelenmesi gereken bıçaklar, hafif makineli tüfekler ve hatta bir kılıç bile vardı. Richmond'da yeni olan ama alanında iyi tanınan Henry Frost bir bilgisayar ekranına bakıyordu.

"Marino buraya geldi mi?" İçeri girerken ona sordum.

Frost başını kaldırdı, ela gözleri odaklanmıştı, sanki benim hiç bulunmadığımı uzak bir yerden yeni gelmiş gibiydi.

"Yaklaşık iki saat önce." Birkaç tuşa dokundu.

"O zaman sana fişek kovanını verdi." Sandalyesinin yanına geçtim.

"Şu anda üzerinde çalışıyorum," dedi. -Bu dava bir numaralı önceliğimiz."

Frost'un benim yaşlarımda olduğunu ve en az iki kez boşandığını tahmin ediyordum. Orantılı yüz hatları ve kısa siyah saçlarıyla çekici ve atletik biriydi. İnsanların yaşlıları hakkında her zaman iddia ettikleri tipik efsanelere göre maraton koşuyordu, beyaz su raftinginde uzmandı ve yüz adında bir filden sinek vurabilirdi. Kişisel gözlemlerimden bildiğim şey, mesleğini tüm kadınlardan daha çok sevdiği ve silahlardan başka konuşmak istediği bir şey olmadığıydı.

"Kırk beşe mi girdin?" Ona sordum.

"Bunun suçla bağlantılı olduğunu kesin olarak , değil mi?" Bana baktı.

"Hayır," dedim. "olarak bilmiyoruz." Yakınlarda tekerlekli bir sandalye gördüm ve onu kenara çektim. "Fişek kovani, vurulduğunu düşündüğümüz yerden yaklaşık on adım ötede bulundu. Ormanın içinde. Temiz. Yeni gibi görünüyor. Ve bu da bende." Laboratuvar önlüğümün bir cebine elimi attım ve içinde Siyah Talon mermisinin bulunduğu zarfı çıkardım.

"Vay canına," dedi.

"Winchester kırk beş ile uyumlu mu?"

"Yaşayan insan. Her zaman bir ilk vardır." Zarfı açtı ve birden heyecanlandı. "Yerleri ve yivleri ölçüp kırk beşlik olup olmadığını bir dakika içinde söyleyeceğim."

Karşılaştırma mikroskobunun önüne geçti ve mermiyi balmumuyla sahneye sabitlemek için Hava Boşluğu yöntemini kullandı, böylece metal üzerinde zaten olmayan herhangi bir iz bırakmadı.

"Tamam," dedi başını kaldırmadan, "yiv solda ve altı tane yivimiz var." Mikrometre çeneleriyle ölçmeye başladı. "Yer izleri oh-yedi-dört nokta. Yiv izleri bir-beş-üç nokta. Bunu GRC'ye gireceğim," dedi, FBI'ın bilgisayarlı Genel Yiv Özellikleri'ne atıfta bulunarak. "Şimdi kalibreyi belirleyelim," diye soyut bir şekilde yazarken konuştu.

Bilgisayar veri tabanları arasında gezinirken, Frost mermiyi bir ölçüm cihazıyla kontrol etti. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Siyah Talon'un kalibresinin .45 olduğunu buldu ve ardından GRC bu mermiyi ateşleyebilecek on iki ateşli silah markasının listesini verdi. Sig Sauer ve birkaç Colt dışında hepsi askeri tabancalardı.

"Peki ya fişek kovani?" Dedim. "Onun hakkında bir şey biliyor muyuz?"

"Canlı videoya aldım ama henüz çalıştırmadım."

İlk geldiğimde onu bulduğum sandalyeye geri döndü ve modemle DRUGFIRE adlı bir FBI ateşli silah kanıt görüntüleme sistemine bağlı bir iş istasyonunda yazmaya başladı. Bu uygulama

Lucy'nin geliştirdiği CAIN olarak bilinen devasa Suç Analizi Bilgi Ağı'nın amacı ateşli silahlarla ilgili suçları birbirine bağlamaktı.

Kısaca söylemek gerekirse, Danny'yi öldüren silahın daha önce de öldürmüş ya da sakat bırakmış olup olmadığını bilmek istiyordum, özellikle de mühimmatın türü saldırganın acemi olmadığını gösteriyordu.

İş istasyonu basitti; 486 turbo bilgisayar bir video kameraya ve yirmi inçlik bir ekranda gerçek zamanlı ve renkli görüntüler yakalamayı mümkün kılan karşılaştırma mikroskobuna bağlıydı. Frost başka bir menüye girdi ve video ekranı aniden her biri benzersiz izlere sahip diğer .45'lik fişek kovanlarını temsil eden gümüşi disklerden oluşan bir dama tahtasıyla doldu. Benim kovanımla bağlantılı Winchester .45'in makat yüzü sol üst taraftaydı ve Danny'nin kafasına mermiyi ateşleyen silahın makat bloğu, ateşleme iğnesi, ejektör veya herhangi bir metal parçasının bıraktığı her izi görebiliyordum.

"Seninkinde sola doğru büyük bir sürüklenme var." Frost bana ateşleme iğnesinin bıraktığı dairesel çukurdan çıkan bir kuyruğa benzeyen şeyi gösterdi. "Ve burada da solda başka bir iz var." Parmağıyla ekrana dokundu.

"Ejektör mü?" Dedim.

"Hayır, bunun ateşleme iğnesinin geri sekmesinden

kaynaklandığını söyleyebilirim." "Olağandışı mı?"

"şey, sadece bu silaha özgü olduğunu söyleyebilirim," diye cevap verdi bakarken. "Yani istersen bunu çalıştırabiliriz."

Hadi.

Başka bir ekran açtı ve ateşleme iğnesinin yazıcının yumuşak metalinde bıraktığı yarım küre şekli ve kama yüzünün mikroskobik özelliklerinin bükölme yönü ve paralel çizgileri gibi elindeki bilgileri girdi. Danny'nin beyninden çıkardığım mermi hakkında hiçbir şey yazmadık, çünkü ne kadar şüphelenirsek şüphelenelim, Black Talon ile mermi kovanının ilişkili olduğunu kanıtlayamazdık. Bu iki kanıtın incelenmesi gerçekten ilgisizdi, çünkü yiv ve kanallar ile ateşleme iğnesi izleri birbirinden çok farklıydı.

parmak izleri ve ayakkabılar gibi. Tek umudumuz tanıkların anlattığı hikayelerin aynı olması.

Şaşırtıcı bir şekilde, bu vakada öyleydiler. Frost araştırmasını tamamladığında, DRUGFIRE'in Danny'nin kanından on adım ötede bulunan küçük, nikel kaplı silindire uyabilecek birkaç aday olduğunu bize bildirmesi için sadece bir iki dakika beklememiz gerekti.

"Bakalım burada neyimiz varmış." Frost, listenin en üst kısmını ekranına yerleştirirken kendi kendine konuştu. "Bu sizin öndeki adayınız." Parmağını camın üzerinde gezdirdi.

"Tartışma yok. Bu sürünün çok önünde."

"Bir Sig kırk beşlik P220," dedim şaşkınlıkla ona bakarak. "Fişek kovani bir silahla başka bir fişek kovaniyle mı eşleşiyor?"

"Evet. Eğer öyle değilse lanet olsun. Yüce Tanrım."

"Bunu anladığımdan emin olmama izin verin." Gördüklerime inanamıyordum. "Bir ateşli silah laboratuvara teslim edilmediği sürece bu silahın özelliklerini DRUGFIRE'a giremezsiniz. Bir sebepten dolayı polis tarafından."

"İşte böyle yapılır," diye onayladı Frost ekranları yazdırmaya başlarken. "Bilgisayardaki bu Sig kırk beşlik, Danny Webster'ın cesedinin yanında bulunan fişegi ateşleyenle aynı çıkıyor. Şu anda bu kadarını biliyoruz. Yapmam gereken şey, silahı ilk aldığımızda yapılan test atışından gerçek fişek kovanını çıkarmak."

Ayağa kalktı.

DRUGFIRE'da bu tabanca hakkında bilgi veren semboller ve kısaltmalar içeren listeye bakmaya devam ederken yerimden kıpırdamadım. Harcadığı her merminin kovanında geri tepme ve sürüklenme izleri ya da parmak izleri bırakıyordu. Ted Eddings'in Elizabeth Nehri'nin soğuk sularındaki kaskatı bedenini düşündüm. Danny'nin artık hiçbir yere çıkmayan bir tünelin yakınındaki ölüsünü düşündüm.

"Sonra bu silah bir şekilde tekrar sokağa çıktı," dedim.

Frost dosya çekmecelerini açarken dudaklarını büzdü. "Öyle görünüyor. Ama sisteme neden girildiğinin ayrıntılarını gerçekten bilmiyorum." "Silahı bize ilk teslim eden polis departmanının Henrico County olduğunu sanıyorum.

Bir bakalım, CVA5471 nerede? Burada ciddi anlamda yerimiz kalmadı."

"Bu geçen sonbaharda gönderilmiş." Bilgisayar ekranındaki tarihi not ettim. "Yirmi dokuz Eylül."

"Doğru. Formun doldurulduğu tarih bu olmalı." "Polisin silahı neden teslim ettiğini biliyor musunuz?"

"Onları aramanız gerekir," dedi Frost.

"Şimdi Marino'yu çağıralım."

"İyi fikir."

Frost bir dosya klasörü çıkarırken Marino'nun çağrı cihazını aradım. İçinde her yıl Virginia'daki laboratuarlara gelen binlerce fişek kovanı ve av tüfeği fişegini saklamak için kullandığımız şeffaf plastik zarf vardı.

"İşte başlıyoruz," dedi.

"Burada hiç Sig P220 var mı?" Ben de kalktım.

"Bir tane. Diğer kırk beş otomatik yük ile birlikte rafta olmalı."

O, test fişegi kovanını mikroskobun tablasına yerleştirirken, bakış açınıza bağlı olarak ya bir kabus ya da oyuncakçı dükkânı bir odaya girdim.

Duvarlar tabancalar, revolverler, Tec-1 Is ve Tec-9'larla dolu panolarla doluydu. Bu daracık odadaki silahların kaç kişinin ölümüne neden olduğunu düşünmek iç karartıcıydı.

Sig Sauer P220 siyahtı ve Richmond polisinin taşıdığı dokuz milimetrelik silahlara o kadar benziyordu ki, bir bakışta onları ayırt edemezdik

ayrı. Elbette, yakından 45'lik biraz daha büyüktü ve namlu izinin de farklı olabileceğinden şüphelendim.

"Mürekkep pedi nerede?" Frost mikroskobun üzerine eğilmiş, her iki kartuş kutusunu fiziksel olarak yan yana karşılaştırabilmek için sıraya dizerken ona sordum.

"Masamın üst çekmecesinde-," dedi telefon "Arkaya doğru."

Küçük parmak izi mürekkebi kutusunu çıkardım ve ince, yumuşak bir plastik pedin üzerine yerleştirdiğim karlı, temiz bir pamuklu dimi bezi açtım. Frost telefonu açtı.

"Hey, Bud. DRUGFIRE'la ilgili bir şey bulduk," dedi ve Marino'yla konuştuğunu anladım. "Bir şeyler yazabilir misin?"

Marino'ya bildiklerini anlatmaya devam etti. Frost telefonu kapatırken bana şöyle dedi: "Biz konuşurken bile Henrico'yu kontrol edecek."

"Güzel," dedim soyut bir şekilde, tabancanın namlusunu mürekkebe, sonra da beze bastırırken.

"Bunlar kesinlikle ayırt edici," dedim hemen, savaş tabancasının arpacık kanadını, geri tepme kılavuzunu ve sürgünün şeklini açıkça gösteren birkaç kararmış namlu izini incelerken.

"Sence bu tabanca türünü tanımlayabilir miyiz?" sordu ve tekrar mikroskoba bakmaya başladı.

"Temas yarasında teorik olarak ," dedim.

"Bariz sorun, yüksek performanslı mühimmatla doldurulmuş bir foriv-five'ın inanılmaz derecede tahrip edici , kafada değil, iyi bir desen bulma olasılığınızın düşük olmasıdır."

Bu durum Danny'nin davasında da geçerliydi, hatta plastik cerrahi yeteneklerimi kullanarak giriş yarasını elimden geldiğince yeniden oluşturduktan sonra bile. Ama bezi aşağıda morgda yaptığım şema ve fotoğraflarla karşılaştırdığımda, cinayetin Sig P220 ile işlendiğine dair hiçbir tutarsızlık bulamadım.

Silah. Aslında, girişin kenarından çıkıntı yapan bir nişangah işaretiyle eşleşmiş olabileceğimi düşündüm.

Frost, karşılaştırma mikroskobuna bakmaya devam ederken odağı ayarlayarak, "Bu bizim onayımız," dedi.

Koridorda koşan birinin sesiyle ikimiz de döndük. "Görmek ister misin?" diye sordu.

"Evet, biliyorum," dedim bir veteriner daha koşarak geçerken, anahtarlar bir zilden çılınca şingirdiyordu.

"Ne be?" Frost kaşlarını çatarak kalktı ve kapıya doğru yürüdü.

Dışarıda, koridorda sesler daha da yükselmişti ve şimdi insanlar aceleyle geçip gidiyorlardı ama diğer doğru gidiyorlardı. Frost ve ben aynı anda laboratuvarın dışına adım attık, birkaç güvenlik görevlisi hızla geçip istasyonlarına doğru gidiyordu.

Laboratuvar önlüklü bilim adamları kapı aralıklarında durmuş etrafı inceliyordu. Herkes birbirine neler olup bittiğini soruyordu ki aniden yangın alarmı çaldı ve tavandaki kırmızı ışıklar yanıp söndü.

"Bu da ne böyle, yangın tatbikatı mı?" Frost bağırdı.

"Planlanmış bir tane yok." İnsanlar koşarken ellerimi kulaklarıma götürdüm.

"Bu yangın olduğu anlamına mı geliyor?" Şaşırmış görünüyordu.

Tavandaki fiskiye başlıklarına baktım, Fiji[] "Buradan çıkmamız lazım" dedi.

Aşağıya koştum ve kapıları iterek katımdaki koridora henüz çıkmıştım ki tavandan şiddetli beyaz bir fırtına gibi soğuk halon gazı püskürdü. Odalara girip çıkarken sanki etrafım milyonlarca sopayla çılgınca dövülen dev zillerle çevriliymiş gibi bir ses duydum. Fieldin- gitmişti ve kontrol ettiğim diğer tüm ofisler o kadar hızlı boşaltılmıştı ki çekmeceler açık bırakılmış, slayt gösterileri ve mikroskoplar açıktı. Üzerimden serin bulutlar geçti ve bir hava saldırısının ortasında bir kasırganın içinde uçuyormuşum gibi gerçeküstü bir hisse kapıldım. Kütüphaneye, tuvaletlere koştum ve herkesin güvenli bir şekilde dışarı çıktığından emin olduktan sonra koridordan aşağı koştum ve

ön kapıdan çıkarken. Bir an nefesimi tutmak ve kalbimin yavaşlamasına izin vermek için durdum.

Alarm ve tatbikat prosedürü eyaletteki çoğu rutin gibi katı bir şekilde yapılandırılmıştı. Personelimi Franklin Caddesi'nin karşısındaki Monroe Kulesi'nin otoparkının ikinci katında toplanmış bulacağımı biliyordum. Şimdiye kadar, bölüm şefleri ve ajans başkanları hariç tüm Consolidated Lab çalışanları belirlenmiş yerlerinde olmalıydı ve öyle görünüyordu ki, binamdan sorumlu genel hizmetler müdürü hariç, onlardan en son ayrılan bendim. Kolunun altına sıkıştırdığı baretiyle hızlı adımlarla caddeden geçiyordu. Ona seslendiğimde arkasını döndü ve sanki beni hiç tanıımıyormuş gibi gözlerini kıstı.

"Tanrı aşkına oluyor?" Ona kaldırıma geçerken sordum.

"Bu yıl bütçenizde fazladan bir şey talep etmemiş olsanız iyi olur." Her zaman iyi giyimli ve sevimsiz olan yaşlı bir adamdı. Bugün çok öfkeliydi.

İtfaiye araçları birkaç sokak ötede çağırırken binaya baktım ve duman görmedim.

"Ahmağın biri tüm kimyasallar boşaltılana kadar durmayan lanet olası tufan sistemini çalıştırdı." Sanki suçlu benmişim gibi bana ters ters baktı. "Tam da bunu önlemek için lanet şeyi gecikmeye ayarlamıştım."

"Laboratuvarda kimyasal bir yangın ya da patlama olduğunda cehenneme gitmiyordu" diye edemedim, çünkü kararlarının çoğu bu kadar kötüydü. "Böyle bir şey olduğunda otuz saniyelik bir gecikme istemezsiniz."

"Böyle bir şey . Bunun ne mal olacağı hakkında bir fikriniz var mı?"

Masamdaki evrakları ve diğer önemli eşyalarımın uzaklara savrulduğunu ve muhtemelen zarar gördüğünü düşündüm.

"Neden biri sistemi açsın ki?" Ben sordum.

"Bakın, şu anda ben de en az sizin kadar ."

"Ama ofislerimin, morgun ve anatomik bölümün üzerine binlerce galon kimyasal döküldü." Merdivenleri çıktık, hayal kırıklığımı bastırmak giderek zorlaşıyordu.

"Orada olduğunu bile anlamayacaksın." Sözü kabaca geçiştirdi. "Bir buhar gibi kaybolur."

"Birkaç cinayet de dahil olmak üzere otopsi yaptığımız tüm cesetlerin üzerine püskürtüldü. Umalım da bir savunma avukatı bunu mahkemede hiç gündeme getirmesin."

"Bunun için bir şekilde ödeme yapabileceğimizi umsanız iyi olur. O halon tanklarını yeniden doldurmak için birkaç yüz bin dolardan bahsediyoruz. Geceleri uyanık kalmanızı sağlayacak şey bu olmalı."

Otoparkın ikinci katı, beklenmedik bir mola veren yüzlerce devlet çalışanıyla doluydu. Normalde, tatbikatlar ve yanlış alarmlar oyun oynamak için bir davetiyeydi ve hava güzel olduğu sürece insanların keyfi yerindeydi. Ancak o gün kimse rahat değildi. Hava soğuk ve griydi ve insanlar heyecanlı seslerle konuşuyordu. Müdür, yardımcılarında biriyle konuşmak için aniden çekip gitti ve ben de etrafıma bakınmaya başladım. Kolumda bir el hissettiğimde personelimi yeni fark etmiştim.

"Tanrım, sorun nedir?" Ben sıçradığımda Marino sordu. "Sende travma sonrası stres sendromu mu var?"

"Eminim biliyorum," dedim. "Binada mıydın?"

"Hayır, ama çok uzakta değil. Radyoda yangın alarmı verdiğinizi duydum ve bir kontrol edeyim dedim."

Tüm ağır teçhizatıyla birlikte polis kemerini bağıladı, gözleri kalabalığı .

"Bana neler olduğunu anlatır mısın? Sonunda kendiliğinden yanma vakasına mı yakalandın?"

"Tam olarak neler olduğunu bilmiyorum. Ama bana söylenen, birisinin yanlış alarm verdiğ i ve bunun da tüm binadaki su baskını sistemini harekete geçirdiğ i. Neden buradasınız?"

"Fielding'i şurada görüyorum." Marino başını salladı. "Ve Rose. Hepsi bir arada. Bok gibi soğuk görünüyorsun."

"Az önce buralarda mıydın?" Sordum, çünkü kaçamak cevaplar verdiğiinde bir şeyler döndüğünü anlıyordum.

"Lanet alarının sesini Broad Caddesi boyunca duyabiliyordum," dedi.

Sanki bir işaretmiş gibi, caddenin karşısındaki korkunç çınlamalar aniden durdu. Otopark duvarına yaklaştım ve hepimizin binaya dönmesine izin verildiğinde ne bulacağım konusunda daha fazla endişelendiğim için duvarın üstünden baktım. İtfaiye araçları park yerlerinde gürültüyle çalışıyordu ve koruyucu giysili itfaiyeciler birkaç farklı kapıdan içeri giriyordu.

"olduğunu gördüğümde," diye ekledi, "burada olacağını tahmin ettim. Ben de seni kontrol edeyim dedim."

"Doğru anladın," dedim, tırnaklarım mosmor olmuştu. "Bu Henrico davası hakkında bir şey biliyor musun, Danny'yi öldüren Sig P220 ile ateşlenmiş görünen kırk beş fişeklik dava?" Soğuk beton duvara yaslanıp şehre bakmaya devam ederken sordum.

"Bir şeyi bu kadar çabuk bulacağımı nereden çıkardın?"

"Çünkü herkes senden korkuyor."

"Evet, kesinlikle olmalılar."

Marino bana yaklaştı. Duvara yaslandı, ama yüzü diğer tarafa dönüktü, çünkü sırtının insanlara dönük olmasından hoşlanmazdı ve bunun görgü kurallarıyla bir ilgisi yoktu.

Kemerini tekrar düzeltti ve kollarını göğsünde kavuşturdu, gözlerimi kaçırdı ve kızgın olduğunu anlayabiliyordum.

"On bir Aralık'ta," dedi, "Henrico 64 ve Mechanicsville Paralı Yolu'nda bir trafik durdurması yaptı. Henrico memuru araca yaklaştığında, şahıs araçtan inip kaçtı ve memur da yaya olarak peşinden gitti. Bu olay geceydi." Sigarasını çıkardı. "Yaya takip ilçe sınırını geçerek şehre girdi ve sonunda Whitcomb Court'ta son buldu." Çakmağını ateşledi. "Kimse ne olduğundan emin değil ama tüm bunlar olurken bir noktada polis memuru silahını kaybetti."

Birkaç yıl önce Henrico İlçe Polis Departmanı'nın dokuz milimetrelik tabancalardan Sig Sauer P220 .45 kalibrelik tabancalara geçtiğini hatırlamam biraz zaman aldı.

"Söz konusu tabanca bu mu?" Tedirginlikle sordum.

"Evet." Dumanı içine çekti. "Görüyorsunuz, Henrico'nun bir politikası var. Her Sig, böyle bir şey olması durumunda DRUGFIRE'a girilir."

"Bunu bilmiyordum."

"Doğru. Polisler de herkes gibi silahlarını kaybeder ve çaldırır. yüzden, suç işlemek için kullanılmaları ihtimaline karşı, gittikten sonra onları takip etmek kötü bir şey değil."

"O halde Danny'yi öldüren silah Henrico memurunun kaybettiği silahtır," diye emin olmak istedim.

"görünüyor." -"Yaklaşık bir ay önce projelerde kayboldu," diye devam ettim. "Ve şimdi cinayet için kullanıldı. Danny üzerinde kullanıldı."

Marino bana doğru döndü ve külünü savurdu. "En azından Hill Cafe'nin önündeki arabada sen yoktun."

Söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu.

"Şehrin o bölgesi Whitcomb Court ve diğer kötü mahallelerden pek de uzak sayılmaz," dedi. "Yani sonuçta bir araba hırsızlığından bahsediyor olabiliriz."

"Hayır." Yine de bunu kabul edemezdim. "Arabam alınmadı."

"Sincabın fikrini değiştirmesine neden olacak bir şey olmuş olabilir," dedi.

Cevap vermedim.

"Her şey olabilirdi. Bir komşu ışığı yakar. Bir yerde siren sesi duyulur. Birinin hırsız alarmı yanlışlıkla çalmıştır. Belki Danny'yi vurduktan sonra korktu ve başladığı işi bitiremedi."

"Onu vurmak zorunda değildi." Aşağıdaki caddeden yavaşça geçen trafiğı izledim. "Kafenin önünden Mercedes'imi çalabilirdi. Neden onu arabayla götürüp tepeden aşağı ormana doğru yürütsün ki?" Sesim daha da sertleşti.

"Neden bütün bunları almayacağın bir araba için yapasın ki?" "Olur böyle şeyler," dedi yine.

"Bilmiyorum." "Virginia Beach'teki çekiciye ne dersin?" dedim. "Onlarla görüşen oldu mu?"

"Danny arabanızı saat üç buçuk civarında aldı, size hazır olacağını söyledikleri saat de buydu."

"Ne demek bana söyledikleri zaman?" "Sen aradığında sana söyledikleri zaman."

Ona baktım ve "Hiç aramadım." dedim. Bir kül attı. "Aradığını söylediler."

"Hayır." Başımı salladım. "Danny aradı. Bu onun işiydi. Onlarla ve ofisimin telesekreter servisiyle o ilgilendi."

"Dr. Scarpetta olduğunu iddia eden biri aradı. Belki Lucy'dir?"

"Ben olduğunu söyleyeceğinden ciddi olarak şüpheliyim. Arayan kişi bir kadın mıydı?"

Tereddüt etti. "Güzel soru. Ama aramadığından emin olmak Lucy'ye sorsanız iyi olur."

İtfaiyeciler binadan çıkıyordu ve yakında ofislerimize dönmemize izin verileceğini biliyordum. Günün geri kalanını her şeyi kontrol ederek, spekülasyon yaparak ve başka vaka gelmemesini umarak şikayet ederek geçirecektik.

Marino daha sonra, "Beni gerçekten yiyip bitiren şey kol-hayır ," dedi.

"Frost bir saat içinde laboratuvarına dönmüş olur," dedim ama Marino'nun umurunda değil gibiydi.

"Onu arayacağım. Tüm bu karmaşa içinde oraya gitmeyeceğim."

Benden ayrılmak istemediğini ve aklının bu davadan başka şeylerde olduğunu söyleyebilirdim, "Seni rahatsız eden bir şey var," dedim.

"Evet, Doktor. Bir şey her zaman ."

"Bu sefer ne var?"

Yine Marlboro paketini çıkardı ve aklıma, bir zamanlar onun kadar kötü olduğu için şimdi oksijen tüpü sürekli yoldaşı olan annem geldi.

"Bana öyle bakma," diye uyardı çakmağını tekrar ararken. "Kendini öldürmeni istemiyorum. Ve bugün gerçekten deniyor gibi görünüyorsun."

"Hepimiz öleceğiz."

"Dikkat," diye bağırdı bir itfaiye aracının anons sistemi. "Burası Richmond İtfaiye Departmanı. Acil durum sona ermiştir."

Binaya yeniden girebilirsiniz," diye seslendi mekanik yayın, sarsıcı tekrarlayan bip sesleri ve monoton tonlarıyla. "Dikkat.. "Acil durum sona ermiştir. Binaya tekrar girebilirsiniz."

"Mc." Marino kargaşaya aldırmadan devam etti, "Pancar içerken, acılı ve ekşi kremalı nachos yerken, sniokino içerken, eksik Black shot'larını yudumlarken ve maçı izlerken nalları dikmek istiyorum."

"Hazır başlamışken seks de yapabilirsin." Gülümsemedim, çünkü onun sağlık riskleriyle ilgili hiçbir şeyi eğlenceli bulmuyordum.

"Doris beni seks konusunda iyileştirdi." Marino, hayatının büyük bölümünde evli olduğu kadından bahsederken de ciddiydi.

"Ondan en son ne zaman haber aldın?" diye sordum, çünkü muhtemelen ruh halini onun açıkladığını fark ettim.

Binalar ve evler gölgelerle kaplıydı ve herhangi biri içlerinde görünmeden bekleyebilirdi.

Karşıya, yeni arabama ve onun ötesinde köpeğin beklediği küçük bahçeye baktım. Şu anda sessizdi ve ne yapabileceğini görmek için kaldırımda birkaç metre kuzeye doğru yürüdüm. Ama bahçesine yaklaşıp kadar gibi görünmüyordu. Sonra ensemdeki tüyleri diken diken eden o alçak, şeytani hırıltıyı duydum. Arabamın kapısını açtığımda, arka ayaklarının üzerine kalkmış, havlıyor ve çitleri sallıyordu.

"Sadece kendi bölgeni , değil mi evlat?" Dedim. "Keşke bana dün gece ne gördüğünü anlatabilseydin."

Üst kattaki bir pencere aniden yukarı kayarken küçük eve baktım. "Bozo, kapa çeneni!" diye bağırdı karmakarışık saçlı şişman bir adam.

"Kapa çeneni, seni aptal it!" Pencere çarparak kapandı.

"Pekâlâ Bozo," dedim köpeğe, ne yazık ki onun için gerçek adı Outlaw değildi. "Artık seni yalnız bırakıyorum." Son bir kez etrafıma bakındım ve arabama bindim.

Daigo'nun restoranından polisin eski arabamı bulduğu Franklin'deki restore edilmiş alana kadar olan yol, belirtilen hızda gidilirse üç dakikadan az sürüyordu. Sugar Bottom'a giden tepeden geri döndüm, çünkü oraya gitmek, özellikle de bir Mercedes', söz konusu bile olamazdı. Bu düşünce başka bir düşünceye yol açtı.

Saldırganın, buradaki gibi geniş çapta duyurulan bir Mahalle İzleme programı olan restore edilmiş bir bölgede neden yaya kalmayı tercih ettiğini merak ettim. Church Hill kendi bültenini yayınlıyordu ve bölge sakinleri pencerelerinden dışarı bakıyor ve özellikle de silah sesleri duyulduktan sonra polisi aramaktan çekinmiyorlardı. Tesadüfen arabama dönüp güvenli bir mesafeden uzaklaşmak daha güvenli olabilirdi.

Ancak katil bunu yapmadı ve acaba bu bölgenin simgelerini biliyor ama kültürünü bilmiyor muydu, çünkü gerçekten buralı değildi. Acaba kendi arabası yakınlarda park halinde olduğu ve benimki de ilgisini çekmediği için mi arabamı almamıştı? Paraya ya da kaçmak için ona ihtiyacı yoktu.

Danny tesadüfen değil de takip edilmiş olsaydı bu teori mantıklı olurdu. Danny yemek saldırgan park etmiş, sonra yürüyerek kafeye dönmüş ve köpek havlarken karanlıkta Mercedes'in yanında beklemiş olabilir.

Çağrı cihazım yan tarafımda titrediğinde Franklin'deki binamın önünden geçiyordum. Onu çıkardım ve görebilmek için ışığını yaktım. Henüz ne telsizim ne de telefonum vardı ve hızlı bir kararla OCME'nin arka otoparkına döndüm. Yan kapıdan içeri girerek güvenlik kodumuzu girdim, morga yürüdüm ve asansöre binerek üst kata çıktım. O günkü yanlış alarmın izleri kaybolmuştu ama Rose'un havada asılı duran ölüm belgeleri ürkütücü bir görüntü oluştuyordu. Masamın arkasında otururken Marino'nun sayfasını geri getirdim.

"Hangi cehennemdesin sen?" dedi .

"Ofisteyim," dedim, gözümü saate dikerek.

"Bence şu anda olman gereken son yer orası. Eminim yalnızsındır. Yemek yedin mi?"

"Ne demek istiyorsun, şu anda olmam gereken son yer burası mı?"

"Buluşalım ve açıklayayım."

Şehir merkezinde ve özel bir yer olan Linden Row Inn'e gitmeye karar verdik. Marino nehrin öbür yakasında oturduğu için acele etmedim ama o çabuk davrandı. Oraya vardığımda, salondaki şöminenin önünde bir masada oturuyordu. Görevde olmadığı için bira içiyordu. Barmen siyah papyonlu, yaşlıca bir adamdı ve Pachelbel çalarken büyük bir kova buz taşıyordu.

"Ne oldu?" Otururken Marino'ya söyledim. "Şimdi ne oldu?"

Siyah bir golf tişörtü giymişti ve göbeği örme kumaşı zorluyor ve kot pantolonunun bel bandının üzerinden yuvarlak bir şekilde akıyordu. Kül tablası çoktan sigara izmaritleriyle dolmuştu ve içtiği biranın ne ilk ne de son birası olduğundan şüpheleniyordum.

"Bu öğleden sonraki yanlış alarmınızın hikâyesini dinlemek ister misiniz, yoksa biri sizi daha önce mi yakaladı?" Fincanı dudaklarına götürdü.

"Kimse bana pek bir şey söylemedi. Gerçi radyoaktivite korkusuyla ilgili bir söylenti duydum," dedim barmen elinde meyve ve peynirle belirlediğinde.
"Limonlu Pellegrino lütfen," diye sipariş verdim.

Marino, "Görünüşe göre bu bir söylentiden daha fazlası," dedi.

"Ne?" Kaşlarımı çattım. "Ve neden binamın içinde neler olup bittiği hakkında benden daha fazla biliyorsun?"

"Çünkü bu radyoaktif durum bir şehir cinayeti davasındaki kanıtlarla ilgili." Birasından bir yudum daha aldı. "Danny Webster'ın cinayeti, tam olarak."

Az önce söylediklerini kavramam için bana bir an verdi ama sınırlarım esneyecek gibi değildi.

"Danny'nin cesedinin radyoaktif olduğunu mu ima ediyorsun?" Sanki deliymiş gibi .

"Hayır. Ama arabanızın içinden süpürdüğümüz kalıntılar öyle görünüyor. Ve size söylüyorum, işlemi yapan adamlar korkudan altlarına sıçtılar ve ben de bundan memnun değilim çünkü ben de aracınızın içini karıştırdım.

Bazı insanların örümcekler ve yılanlarla olduğu gibi benim de büyük bir sorunum var. Tıpkı Vietnam'da Agent Orange'a maruz kalan ve şimdi kanserden ölen adamlar gibi."

Yüzümdeki ifade artık inanılmazdı.

"Siyah Mercedes'imın ön yolcu koltuğundan mı bahsediyorsunuz?"

Evet, olsam bir daha kullanmazdım.

Bu bokun uzun bir süre boyunca seni etkilemeyeceğini nereden biliyorsun?"

"Artık o arabayı ben kullanmayacağım," dedim. "Merak etme. Ama vakumların radyoaktif olduğunu sana kim söyledi?"

"Şu SEM şeyini yöneten bayan."

"Taramalı elektron mikroskobu."

"Evet. Uranyum aldı ve bu da Geiger sayacını çalıştırdı. Bana söylenene göre bu daha önce hiç olmamış."

"olmadığına eminim."

"Ardından, bildiğiniz gibi hemen koridorun sonunda bulunan güvenlik görevlileri paniğe kapıldı," diye devam etti. "Ve bu güvenlik görevlisi binayı boşaltma kararı alıyor. Tek sorun, küçük kırmızı kutunun camını kırıp kolunu , aynı zamanda tufan sistemini de alıştıracığını unutması."

"Bildiğim kadarıyla," dedim, "hiç kullanılmadı. Birinin nasıl unutabileceğini anlayabiliyorum. Aslında, ölümünün soygun, eşcinsel dövüşü ya da uyuşturucuyla motive edilmiş rastgele bir suç olmadığını düşünebilir. Bence katili onu belki bir saat kadar bekledi, sonra Yirmi Sekizinci Cadde'deki manolya ağacının yanındaki karanlık gölgelerde arabama dönerken onunla yüzleşti.

şurada yaşayan köpeği biliyor musun? Daigo'ya göre Danny Hill Cafe'deyken havlamış."

Marino bir an sessizlik içinde bana baktı. "İşte ben bunu söylüyordum. Bu gece oraya gittin."

"Evet, yaptım."

kaçırırken çene kasları gerildi. "Ben de tam olarak bunu ." "Daigo köpeğin durmadan havladığını hatırlıyor."

Hiçbir şey söylemedi.

"Daha önce ve köpek, mülküne yaklaşmadığınız sürece havlamıyor. Sonra çılgına dönüyor. Ne dediğimi anlıyor musun?"

Gözleri tekrar bana döndü. "Bir köpek böyle davranırken kim bir saat boyunca orada takılır ki? Hadi, Doktor."

"Sıradan bir katil değil," diye cevap verdim içkim ortaya çıkarken. "Demek istediğim de bu."

Barmen bize servis yapana kadar bekledim ve masamızdan kalktıktan sonra "Sanırım Danny profesyonel bir vurgun yapmış olabilir" dedim.

"Tamam." Birasını boşalttı. "Neden? O çocuk ne biliyordu ki? Uyuşturucu ya da bir tür organize suçla ilgisi yoksa tabii."

"Onun ilgilendiği şey Tidewater'dı," dedim. "Orada yaşıyordu. Oradaki ofisimde çalışıyordu. Eddings davasına en azından periferik olarak karışmıştı ve Eddings'i öldüren kişinin çok sofistike olduğunu biliyoruz. O da önceden planlanmış ve dikkatlice planlanmıştı."

Marino düşünceli bir şekilde yüzünü ovuşturuyordu. "Yani bir bağlantı olduğuna ikna oldun."

"Bence kimse böyle bir şey olduğunu bilmemizi istemedi. Bence bunun arkasında kim varsa, kötü giden bir araba hırsızlığı ya da başka bir sokak suçu gibi görüneceğini varsaydı."

"Evet, ve herkes hala böyle düşünüyor."

"Herkes değil." Gözlerini tuttum. "Kesinlikle, herkes değil."

"Ve Danny'nin amaçlanan kurban olduğuna ikna oldunuz, bunun profesyonel bir suikast olduğunu söylüyorsunuz."

"Ben de olabilirdim. Beni korkutmak için o yapmış olabilir," dedim. "Asla bilemeyebiliriz."

"Eddings'in toksinini aldınız mı?" Bir tur daha işaret etti.

"Bugünün geçtiğini biliyorsun. Umarım yarın bir şeyler öğrenirim. Bana Chesapeake'de neler olduğunu anlat."

Omuz silkti. "Hiçbir yok."

"Nasıl olur da bir ipucun olmaz?" Sabırsızlıkla söyledim.

"Üç yüz memurları olmalı. Ted Eddings'in ölümü üzerinde çalışan kimse yok mu?"

"Üç bin memurları olsa da fark etmez. Tek ihtiyacınız olan bir birimin çuvallanmış olması ve bu örnekte o birimin cinayet masası olması. Yani bu aşamayacağımız bir barikat çünkü Dedektif Roche hâlâ davayla ilgileniyor."

"Anlamıyorum," dedim.

"Evet, o da hâlâ senin peşinde."

Zamanımı harcamaya değmeyeceği için dinlemedim.

"olsam arkamı kollardım." Gözlerime baktı.

"Ben olsam hafife almazdım." Durakladı. "Polislerin nasıl konuştuğunu bilirsin, bu yüzden bazı şeyler duyuyorum. Roche'a asıldığın ve şefinin valinin seni kovmasını sağlamaya çalışacağına dair bir söylenti yayılıyor."

"İnsanlar istedikleri konuda dedikodu yapabilirler," dedim sabırsızlıkla.

"Sorunun bir kısmı da ona ve ne kadar genç olduğuna bakmaları ve Bazı insanlar senin çekici olabileceğini hayal etmekte zorlanmıyor." Tereddüt etti ve Roche'u küçümsediğini ve onu sakatlamak istediğini anlayabiliyordum. "Sana söylemekten nefret ediyorum," dedi Marino, "ama yakışıklı olmasaydı çok daha iyi durumda olurdun."

"Taciz insanların nasıl görüldüğüyle ilgili değildir, Marino. Ama onun bir davası yok ve bu konuda endişelenmiyorum."

"Mesele ki, seni incitmek istiyor Doktor ve şimdiden çok uğraşiyor. Öyle ya da böyle seni mahvedecek, eğer yapabilirse."

"İsteyen diğer insanlarla birlikte sırada bekleyebilir"

"Virginia Beach'teki çekiciyi arayan ve sen olduğunu söyleyen kişi bir erkekti." Bana baktı. "Bil diye söylüyorum."

"Danny böyle bir şey yapmazdı," diyebildim sadece.

"Ben öyle düşünmezdim. Ama belki Roche düşünür," diye yanıtladı

Marino. "Yarın ne yapıyorsun?"

İç çekti. "Sana anlatacak zamanım yok."

"Charlottesville'e bir yolculuk yapmamız gerekebilir."

"Ne için?" Kaşlarını çatı. "Bana Lucy'nin hâlâ tuhaf davrandığını söyleme."

"Bu yüzden gitmemiz gerekmiyor. Ama belki onu görürüz," dedim.

ERTESİ SABAH KANITLARI TOPLADIM. VE benim ilk Durak, adli tıp uzmanı Betsy Eckles'ı bir kare lastik kauçuğunu püskürtme yöntemiyle kaplarken bulduğum Taramalı Elektron Mikroskobu laboratuvarıydı. Sırtını bana dönmüş bir şekilde oturuyordu ve numuneyi bir platforma monte edişini izledim; numune daha sonra atomik altın parçacıklarıyla kaplanabilmesi için camdan bir vakum odasına girecekti. Lastiğin ortasındaki kesiği fark ettim ve tanıdık geldiğini düşündüm ama emin olamadım.

"Günaydın," dedim.

Basınç göstergeleri, kadrانlar ve video ekranlarında çizgiler yerine piksellerle görüntü oluşturan dijital mikroskoplardan oluşan göz korkutucu konsolundan arkasını döndü. Uzun laboratuvar önlüğünün içinde kırışmış ve zayıflamış olan kadın, bu Perşembe her zamankinden daha telaşlı görünüyordu.

"Oh, günaydın Dr. Scarpetta" dedi delinmiş kauçuk örneğini hazneye yerleştirirken.

"Yarılmış lastikler mi?" Ben sordum.

"Ateşli Silahlar benden numuneyi kaplamamı istedi. Hemen yapılması gerektiğini söylediler. Nedenini sormayın."

Bu durumdan hiç de memnun değildi, çünkü bu genellikle ciddi bir suç olarak görülmeyen bir olaya verilen alışılmadık bir tepkiydi. Laboratuvarlar aya kadar yedeklenmişken bugün bunun neden öncelikli olduğunu anlamıyordum ama burada olma nedenim bu değildi.

"Sizinle uranyum hakkında konuşmaya geldim," dedim.

" İlk kez bir şeyle karşılaşıyorum."

Plastik bir zarfı açıyordu. "Yirmi iki yıldan bahsediyoruz." "Hangi uranyum izotopuyla karşı karşıya olduğumuzu bilmemiz gerekiyor," dedim.

Katılıyorum ve bu konu daha önce hiç gündeme gelmediği için bunu nerede yapacağımı bilmiyorum. Ama burada yapamam."

Çift yapışkan bant kullanarak, kir benzeyen şeyleri bir saklama şişesine girecek bir saplama üzerine monte etmeye başladı. Her gün vakumlama yapıyordu.

ve asla .

"Radyoaktif numune şimdi nerede?" Ben sordum.

"Tam bıraktığım yerde. O odayı henüz açmadım ve açmak istediğimi de sanmıyorum."

"Neyimiz var görebilir

miyim?" "Elbette."

Başka bir dijital dürbüne geçti, monitörü açtı ve farklı boyut ve şekillerde yıldızlarla dağılmış siyah bir evrenle doldu. Bazıları çok parlak bir beyazken diğerleri loştu ve hepsi çıplak gözle görülemezdi.

"Üç bine kadar yakınlaştırıyorum," dedi kadranları çevirirken. "Daha yüksek mi istiyorsun?"

"Sanırım bu görecektir," diye cevap verdim.

Bir gözlemevinin içinden bir sahne olabilecek şeye baktık. Metal küreler, daha küçük uydular ve yıldızlarla çevrili üç boyutlu gezegenlere benziyordu.

"Arabandan çıkan şey buydu," diye bana haber verdi.

"Parlak parçacıklar uranyumdur. Daha mat olanlar ise toprakta bulunan demir oksittir. Ayrıca bugünlerde hemen hemen her şeyde kullanılan alüminyum da var. Ve silikon ya da kum.

"Birinin ayakkabısının altında olabilecekler için çok tipik," dedim. "Uranyum hariç."

"Ve dikkat çekmek istediğim bir şey daha var," diye devam etti. "Uranyumun iki şekli var. Uranyumun eritildiği bir süreçten kaynaklanan loblu veya küresel. Ama burada." Eliyle işaret etti. "Keskin kenarlı düzensiz şekillerimiz var, yani bunlar bir makine içeren bir süreçten geliyor." -CP&L nükleer santralleri için uranyum kullanacaktı." Virginia'nın tamamına ve Kuzey Carolina'nın bazı bölgelerine elektrik sağlayan Commonwealth Power & Light'a atıfta bulundum.

"Evet, ."

"Buralarda yapabileceğin başka bir iş var mı?" Ben sordum.

Bir dakika düşündü. "Buralarda maden ya da işleme tesisi yok. UVA'da bir reaktör var ama sanırım o daha çok eğitim amaçlı."

Danny'yi her kim öldürdüyse arabamın içine kadar izini sürdüğü küçük radyoaktif madde fırtınasına bakmaya devam ettim. Vahşi pençeleriyle Kara Pençe mermisini ve Sandbridge'de aldığım garip telefon görüşmesini, ardından birinin duvarıma tırmanmasını düşündüm. Eddings'in bir şekilde ortak bağlantı olduğuna inanıyordum ve bunun nedeni de Yeni Siyonistlere olan ilgisiydi.

"Bakın," dedim Eckles'a, "bir Geiger sayacının bozulmuş olması radyoaktivitenin zararlı olduğu anlamına gelmez. Ve aslında uranyum zararlı değildir."

"Sorun şu ki, bir şey için bir emsalimiz yok" dedi.

Sabırla açıkladım, "Çok basit. Bu materyal bir cinayet soruşturmasının kanıtı. Ben bu davanın adli tabibiyim ve bu dava Yüzbaşı Marino'nun yetki alanında.

Yapmanız gereken şey bu süpürgeyi Marino ve bana teslim etmek. Onu UVA'ya götüreceğiz ve oradaki nükleer fizikçinin hangi izotop olduğunu belirlemesini sağlayacağız."

Elbette bu, Adli Bilim Bürosu müdürü ve benim doğrudan patronum olan sağlık komiserinin de dahil olduğu bir telefon konferansı olmadan gerçekleştirilemezdi. Olası bir çıkar çatışmasından endişe ediyorlardı çünkü uranyum benim arabamda bulunmuştu ve tabii ki Danny benim için çalışıyordu. Davada şüpheli olmadığımı belirttiğimde, yatıştırıldılar ve sonunda radyoaktif numuneyi ellerinden aldıkları için rahatladılar.

SEM laboratuvarına döndüm ve ben pamuklu eldivenlerimi giyerken Eckles o korkunç odayı açtı. Yapışkan bandı sapından dikkatlice çıkardım ve plastik bir torbanın içine koyup ağzını kapattım ve etiketledim. Ayrılmadan önce

katında, Frost'un bir karşılaştırma mikroskobunun önünde oturduğu ve bir sahnenin üzerinde eski bir askeri süngüyü incelediği Ateşli Silahlar'a uğradım. Ona altınla kaplattığı delinmiş kauçuk hakkında sorular sordum, çünkü içimde bir his vardı.

Bıçağı hareket ettirirken odağı ayarlayarak, "Lastik kesme davanızda olası bir şüphelimiz var," dedi.

"Bu süngü mü?" Daha sormadan cevabı biliyordum.

"Bu doğru. Daha bu sabah teslim edildi." "Kim tarafından?" Şüphelerim arttıkça söyledim.

Yakındaki bir masanın üzerinde duran katlanmış bir kâğıt torbaya baktı. Dosya numarasını, tarihini ve soyadı "Roche "u gördüm.

. "Chesapeake," diye yanıtladı Frost.

"geldiği hakkında bir şey biliyor musun?" Kendimi öfkeli hissettim.

"Bir arabanın bagajı. Bana söylenen tek şey bu. Görünüşe göre, bir sebepten dolayı üzerinde cehennem ateşi varmış."

Toksikolojiye çıktım çünkü bu kesinlikle yapmam gereken son bir turdu. Ama ruh halim kötüydü ve nihayet evde, burnumun Norfolk morgunda bana söylediklerini doğrulayabilecek birini bulduğumda neşelenmedim. Dr. Rathbone saçları hâlâ simsiyah olan iri yarı, yaşlı bir adamdı. Onu masasında laboratuvar raporlarını imzalarken buldum.

"Az önce seni aradım." Başını kaldırıp bana baktı. "Yeni yılınız nasıl geçti?" "Yeni ve farklıydı. Peki ya sen?"

"Utah'ta bir oğlum var, o yüzden oradaydık. Yemin ederim bir iş bulabilsem taşınacağım ama sanırım Mormonlar benim mesleğimi pek kullanmıyor."

"Sanırım ticaretiniz her yerde iyi," dedim. "Ve sanırım Eddings davasında sonuç aldınız," diye ekledim süngüyü düşünürken.

"Kan örneğindeki siyanür konsantrasyonu litrede beş miligramdır ve bildiğiniz gibi ölümcüldür." Adını yazarak imzalamaya devam etti.

"Peki ya nargilenin emme valfi ve tüpleri vs.?" "Sonuçsuz."

Şaşırmamıştım ve bunun bir önemi de yoktu çünkü Eddings'in siyanür gazıyla zehirlendiğine dair artık hiçbir şüphe kalmamıştı, ölüm şekli de kesin olarak bir cinayetti.

Chesapeake'deki savcıyı tanıyordum ve polisi doğru olanı yapmaya teşvik edebilmesi için onu arayacak kadar uzun bir süre ofisime uğradım.

"Bunun için beni aramak zorunda kalmamalısın," dedi.

"Haklısın, yapmamalıyım."

"Bunu bir daha düşünme." Sesi kızgın geliyordu.

"Ne kadar aptallar. FBI bu işe hiç karıştı mı?" "Chesapeake'in onların yardımına ihtiyacı yok."

"Oh güzel. Sanırım her zaman dalış ölümlerinde siyanür gazı zehirlenmesi üzerinde çalışıyorlar. Size geri döneceğim."

Telefonu kapattıktan sonra ceketimi ve çantamı aldım ve güzel bir güne doğru yürüdüm. Marino'nun arabası Franklin Caddesi'nin kenarına park edilmişti ve içinde oturuyordu, motoru çalışıyordu ve camı açıktı. Ona doğru yöneldiğimde kapısını açtı ve bagajı boşalttı.

"Nerede?" diye sordu.

Bir zarf uzattım ve şok olmuş gibi baktı. "Hepsi bu kadar mı?" diye haykırdı, gözleri kocaman açılmıştı.

"En azından şu metal boya kutularından birine koyarsınız diye düşünmüştüm."

"Saçmalama," dedim. "Uranyumu çıplak elinle tutabilirsin ve bu sana zarar vermez."

Zarfı bagajın içine kapattım.

"O zaman Geiger sayacı nasıl patladı?" diye tartışmaya devam etti ben içeri tırmanırken. "Patladı çünkü bu lanet şey radyoaktif, değil mi?"

"Şüphesiz, uranyum radyoaktiftir, ancak tek başına çok değil, çünkü çok yavaş bir hızda bozunuyor. Ayrıca, bagajınızdaki örnek son derece küçük."

"Bak, bana göre biraz radyoaktif olmak biraz hamile olmak ya da biraz ölü olmak gibidir. Ve eğer bu konuda endişelenmiyorsan Benz'ini nasıl sattın?"

" yüzden satmadım."

"Işınlanmak istemiyorum, eğer senin için her şey aynıysa," dedi sinirli bir şekilde. "Işınlanmayacaksın."

Ama "Beni ve arabamı uranyuma maruz bıraktığınıza inanamıyorum" diye çıktı.

"Marino," diye tekrar denedim, "hastalarımın çoğu morga tüberküloz, hepatit, menenjit, AIDS gibi çok korkunç hastalıklarla geliyor. Ve sen onların otopsilerinde hazır bulundun ve benim için her zaman güvende oldun."

Eyaletler arası yolda hızla ilerliyor, trafiğe girip çıkıyordu.

"Seni asla olarak tehlikeye atmayacağımı şimdiye kadar anlamış olman gerekirdi," diye ekledim.

"Kasıtlı olarak doğru. Belki de bilmediğiniz bir şeyin ," dedi. "En son ne zaman radyoaktif bir vakanız oldu?"

"İlk " diye açıkladım, "çantanın kendisi radyoaktif değil, sadece onunla ilişkili bazı mikroskobik kalıntılar radyoaktif. İkincisi, radyoaktivite hakkında bilgim var. X-ışınlarını, MRI'ları ve kanser tedavisinde kullanılan kobalt, iyot ve teknesyum gibi izotopları biliyorum. Doktorlar radyasyon hastalığı da dahil olmak üzere pek çok şeyi öğrenirler. Lütfen yavaşlar ve bir şerit seçer misiniz?"

Gaza bastıkça artan bir endişeyle ona baktım. Başının üstünde boncuk boncuk ter vardı ve şakaklarından aşağı yuvarlanıyordu, yüzü karanlıktı

Kırmızı. Çene kaslarını sıkarak sertçe kavradı, nefes almakta zorlanıyordu.

"Kenara çek," dedim.

Cevap vermedi.

"Marino, kenara çek. Şimdi," diye karşı koyamayacağını bildiğim bir ses tonuyla tekrarladım.

64'ün bu bölümünde banket geniş ve asfalttı, tek kelime etmeden arabadan indim ve onun tarafına doğru yürüdüm. Başparmağımla inmesini işaret ettim, o da indi. Üniformasının arkası sıırıslılandı ve atletinin dış hatlarını görebiliyordum.

"Sanırım grip oluyorum," dedi. Koltuğu ve aynaları ayarladım.

., benim neyim var bilmiyorum." Yüzünü bir mendille sildi.

"Panik atak geçiriyorsun," dedim. "Derin nefes al ve sakinleşmeye çalış. Eğil ve ayak parmaklarına dokun. Gevşe, rahatla."

Omuz kemerini göğsüne doğru çekerek, "Seni şehir arabası kullanırken gören olursa, kırım raporu ederim," dedi.

"Şu anda şehir hiçbir şey kullanmadığınız için size minnettar olmalı," dedim. "Şu anda herhangi bir makine kullanmamalısın. Aslında, muhtemelen bir psikiyatristin ofisinde oturuyor olmalısın." Ona baktım ve utandığını hissettim.

"Sorun ne bilmiyorum," diye mırıldandı, gözlerini pencereden dışarı dikerek. "Doris için hâlâ üzgün müsün?"

"Gitmeden önce onunla yaptığımız son büyük kavgayı sana hiç anlattım mı bilmiyorum." Tekrar yüzünü sildi. "Bir bahçe satışından aldığı şu lanet tabaklar hakkındaydı. Yani, uzun zamandır yeni tabaklar almayı düşünüyordu, değil mi? Bir gece işten eve geldim ve yemek masasının üzerinde kocaman bir turuncu tabak takımı gördüm." Bana baktı.

"Fiesta Ware'i hiç duydun mu?"

"Hayal meyal."

"Bu özel serinin sırlarında bir Geiger sayacını harekete geçireceğini öğrendiğim bir şey vardı."

" Bir Geiger sayacını için fazla radyoaktivite gerekmez." Bu noktaya tekrar değindim.

"Şey, piyasadan mallar hakkında hikayeler yazılmıştı," diye devam etti. "Doris dinlemedi. Aşırı tepki verdiğimi düşünüyordu."

"Ve muhtemelen öyleydin."

"Bakın, insanlar her türlü şeye karşı fobiktir. Benimki radyasyon. Seninle röntgen odasında olmaktan bile ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun ve mikrodalgayı mutfağı terk ediyorum. Bu yüzden tüm bulaşıkları topladım ve ona yerini söylemeden çöpe attım."

Sessizleşti ve yüzünü tekrar sildi. Birkaç kez boğazını temizledi. Sonra dedi ki,

"Bir ay sonra gitti."

"Dinle," diye yumuşattım sesimi, "ben de o tabaklardan yemek istemezdim. Daha iyi bildiğim halde. Korkuyu anlıyorum ve korku her zaman mantıklı değildir"

"Evet, Doktor, belki benim durumumda öyledir." Penceresini bir aralık açtı. "Ölmekten korkuyorum. Her sabah kalkıp bunu düşünüyorum, eğer bilmek istiyorsan. Her gün felç geçireceğimi ya da kanser olduğumun söyleneceğini düşünüyorum. Yatağa girmeye korkuyorum çünkü uykumda öleceğimden korkuyorum."

Durakladı ve büyük bir güçlkle ekledi, "Molly'nin benimle görüşmeyi kesmesinin gerçek nedeni de bu, eğer bilmek istiyorsan."

"Bu pek de nazik bir sebep değildi." Az önce söylediğı şey beni incitti.

"Şey, o daha da rahatsız oldu, o benden çok daha genç. Bugünlerde hissettiklerimin kısmı da kendimi zorlayacak bir şey yapmak istememem."

"O zaman seks yapmaktan korkuyorsun."

"Kahretsin," dedi, "neden onu bayrak gibi sallamıyorsun?" "Marino, ben bir doktorum. Tek yapmak istediğim yardım etmek, eğer ." "Molly kendisini reddedilmiş hissettirdiğimi söyledi," diye devam etti.

"Muhtemelen öyledir. Ne zamandır bu sorunu yaşıyorsun?"

"Bilmiyorum, Şükran Günü."

"Bir şey mi oldu?"

Yine tereddüt etti. "İlaçlarımı almadığımı biliyorsun."

"Hangi ilaç? Adrenerjik blokör mü yoksa finasterid mi? Ve hayır, bilmiyordum."

"İkisi de."

"Neden böyle aptalca bir şey yapasın ki?"

"Çünkü ben kullanırken hiçbir şey yolunda gitmiyor," diye kaçırdı. "Molly ile çıkmaya başladığımda bıraktım."

Sonra Şükran Günü'nde bir kontrolden geçtikten sonra tekrar başladım ve tansiyonum gerçekten yükselmişti ve prostatım tekrar kötüleşmeye başlamıştı. Bu beni korkuttu."

"Hiçbir kadın uğruna ölmeye değmez," dedim. "Ve tüm bunlar depresyonla ilgili, bu arada sen bunun için mükemmel bir adaysın."

"Evet, yapamadığın zaman iç karartıcı oluyor. Anlamıyorsunuz."

"Elbette anlıyorum. Vücudunuz sizi yarı yolda bıraktığında, yaşlandığınızda ve hayatınızda değişim gibi başka stres faktörleri olduğunda moral bozucu oluyor. Ve son birkaç yılda çok fazla değişiklik yaşadınız."

"Hayır, iç karartıcı olan," dedi ve sesi giderek yükseliyordu, "onu kaldıramadığın zaman. Bazen de kaldırırsın ama aşağı inmez. Ve tuvalete gitmeniz gerektiğini hissettiğinizde işeyemezsiniz ve diğer zamanlarda canınız istemediğinde gidersiniz. Bir de şu sorun var."

Neredeyse kızın olacak kadar genç bir kız arkadaşın varken havanda olmamak." Bana dik dik bakıyordu, boynundaki damarlar belirginleşmişti. "Evet, depresyondayım. Çok haklısın!"

"Lütfen bana kızma."

Uzaklara baktı, zor nefes alıyordu. -1 kardiyoloğunuzdan ve üroloğunuzdan randevu almanızı istiyorum," dedim.

"Uh-uh. Asla olmaz." Başını iki yana salladı. "Bu lanet olası yeni sağlık beni bir kadın üroloğa atadı. Oraya gidip tüm bu saçmalıkları bir kadına anlatamam."

"Neden olmasın? Az önce bana söyledin."

Sessizliğe gömüldü, pencereden dışarı bakıyordu. Yan aynaya baktı ve "Bu arada, Richmond'dan beri arkamızda altın rengi bir Lexus'un içinde bir drone var" dedi.

Dikiz aynasına baktım. Araba daha yeni bir modeldi ve kullanan kişi telefonla konuşuyordu.

"Sence takip ediliyor muyuz?" Ben sordum.

"Biliyorsam ne olayım, ama onun lanet telefon faturasını ödemek istemezdim."

Charlottesville'e yaklaşmıştık ve bıraktığımız yumuşak manzara, yaprak dökmeyen ağaçlar arasında kış grisi olan batı tepelerine dönüşmüştü. Hava daha soğuktu ve otoyol kuru olmasına rağmen daha fazla kar vardı. Marino'ya telsizi kapatıp kapatamayacağımızı sordum çünkü polis konuşmalarını duymaktan bıkmıştım ve 29'u kuzeye, Virginia Üniversitesi'ne doğru sürdürdüm.

Manzara bir süre için, ormanlardan yol kenarlarına yayılan ağaçların arasına serpiştirilmiş kayalık yüzlerden ibaretti. Sonra kampüsün dış sınırlarına ulaştık ve sokaklar pizza ve deniz ürünleri satan yerler, marketler ve benzin istasyonlarıyla doldu. Üniversite hâlâ Noel tatilindeydi ama yeğenim bu gerçeği görmezden gelen dünyadaki tek insan değildi. Scott Stadyumu'ndan Maury Caddesi'ne döndüm; öğrenciler banklara tünemiş, sırt çantaları ya da ellerinde işle dolu gibi görünen çantalarıyla bisikletle geçiyorlardı. Çok sayıda araba vardı.

"Burada hiç maça gittin mi?" Marino . "Gittiğimi söyleyemem."

"Bu yasalara aykırı olmalı. Buraya gelen bir yeğenin var ve sen Hoos'u hiç görmedin mi? Kasabaya geldiğinizde ne yaptınız? Yani, sen ve Lucy ne yaptınız?"

Aslında çok az şey yapmıştık. Birlikte geçirdiğimiz zaman genellikle kampüste uzun yürüyüşler yaparak ya da Çimenlik'teki odasında konuşarak geçiyordu. Elbette The Ivy ve Boar's Head gibi restoranlarda birçok akşam yemeği yedik ve profesörleriyle tanıştım ve hatta derslerine girdim. Ama çok az sayıda olan arkadaşlarını görmedim. Onlarla tanıştığı yerler gibi onlar da benimle paylaştığı şeyler değildi.

Marino'nun hâlâ konuştuğunu fark ettim.

"Onu oynarken gördüğüm zamanı asla unutmayacağım," diyordu. "Özür dilerim," dedim.

"Yedi fit boyunda olduğunu hayal edebiliyor musun? Artık Richmond'da yaşadığını biliyorsun."

"Bakalım." Önünden geçtiğimiz binaları inceledim. "Mühendislik Fakültesi'ni istiyoruz, tam burada başlıyor. Ama Makine, Havacılık ve Uzay ve Nükleer Mühendisliğine ihtiyacımız var."

Beyaz süslemeli tuğla bir bina yavaşladım ve sonra tabelayı gördüm. Park yeri bulmak zor değildi ama Dr. Alfred Matthews zordu.

Benimle on bir buçukta ofisinde buluşacağına söz vermişti ama görünüşe göre unutmuştu.

Hâlâ bagajında ne olduğunu merak eden Marino, "O zaman hangi cehennemde?" diye sordu.

"Reaktör tesisi." Arabaya geri bindim. "Oh harika."

Aslında Yüksek Enerji Fiziği Laboratuvarı olarak adlandırılıyordu ve bir gözlemeviyle de paylaşılan bir dağın tepesindeydi. Üniversitenin nükleer

Reaktör tuğladan yapılmış büyük bir siloydu. Etrafı çitlerle çevrili bir ormanlık alandı ve Marino yine fobik davranmaya başlamıştı.

"Gel . Bunu ilginç bulacaksın." Kapımı açtım. "Bu hiç ilgimi çekmiyor."

"Tamam. O zaman sen burada kal, ben içeri gireceğim."

"Benimle tartışamazsın," diye cevap verdi.

Numuneyi bagajdan aldım ve tesisin IL ana girişinde bir zil çaldım ve biri kilidi açtı.

İçeride küçük bir lobi vardı ve burada camın arkasındaki genç adama Dr. Matthews'u aradığımı söyledim. Bir liste kontrol edildi ve sınırlı bir şekilde tanıdığım fizik bölümü başkanının şu anda reaktör havuzunun yanında olduğu bildirildi. Genç adam daha sonra bir ziyaretçi kartı ve bir radyasyon detektörü çıkarırken bir ev telefonu aldı. Bunları ceketime taktım ve reaktörün açık olduğunu gösteren kırmızı ışıklı bir tabelanın altındaki ağır çelik kapıdan geçerken bana eşlik etmek üzere yerinden ayrıldı.

Oda penceresizdi, duvarları yüksek fayanslarla kaplıydı ve gördüğüm her nesne parlak sarı bir radyoaktif etiketle işaretlenmişti. Işıklandırılmış havuzun bir ucunda, Cerenkov radyasyonu suyun fantastik bir mavi renkte parlamasına neden olurken, kararsız atomlar yirmi metre aşağıdaki yakıt düzeneğinde kendiliğinden parçalanıyordu.

Dr. Matthews, konuşmalarını dinlerken anladığım kadarıyla, tüp bebek tedavisinde kullanılan mikropipetleri sterilize etmek için otoklav yerine kobalt kullanan bir öğrenciyle görüşüyordu.

Nükleer fizikçi yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle bana, "Yarın geleceğini sanıyordum," dedi.

"Hayır, bugündü. Ama beni ettiğiniz için teşekkür ederim. Numune yanımda." Zarfı havaya kaldırdım.

"Tamam George," dedi genç adama. " olacak mısın?" "Evet, efendim. Teşekkürler."

"," dedi Matthews bana. "Şimdi onu oraya götürüp başlayacağız. Burada ne kadar olduğunu biliyor musun?"

"Tam olarak bilmiyorum."

"Yeterli paramız varsa, siz beklerken de yapabiliriz."

Ağır bir kapının ardından sola döndük ve ellerimizin ve ayaklarımızın radyasyonunu izleyen uzun bir kutunun önünde durduk. Parlak yeşil renklerin arasından geçtik ve makine atölyeleri, forkliftler ve sevk edilmeyi bekleyen düşük seviyeli nükleer atıkların bulunduğu büyük siyah varillerden oluşan bir bodrum katında yer alan nötron radyografi laboratuvarına giden merdivenlere yöneldik.

Neredeyse her köşede acil durum ekipmanları ve bir kafesin içine kilitlenmiş bir kontrol odası vardı. Tüm bunlardan en uzak olanı ise düşük arka planlı sayım odasıydı. Kalın penceresiz betondan inşa edilmiş olan bu oda elli galonluk sıvı nitrojen bidonları, germanyum dedektörler, amplifikatörler ve kurşundan yapılmış tuğlalarla doluydu.

Örneğimi tanımlama süreci şaşırtıcı derecede basitti. Matthews, laboratuvar önlüğü ve eldiven dışında özel bir koruma giymeden, yapışkan bant parçasını bir tüpün içine yerleştirdi ve daha sonra germanyum kristalini içeren iki fit uzunluğundaki alüminyum kabın içine yerleştirdi. Son olarak, numuneyi arka plan radyasyonundan korumak için her tarafına kurşun tuğlalar dizdi.

İşlemi etkinleştirmek için basit bir bilgisayar komutu gerekiyordu ve kutunun üzerindeki bir sayaç radyoaktiviteyi ölçmeye başladı, böylece hangi izotopa sahip olduğumuzu söyleyebiliyordu. Taramalı elektron mikroskopları ve gaz kromatografları gibi esrarengiz aletlere alışkın olduğum için bunları görmek oldukça garipti. Öte yandan bu dedektör, sıvı nitrojenle soğutulmuş oldukça biçimsiz bir kurşun evdi ve akıllı düşünme yeteneğine sahip görünmüyordu.

"Şimdi, şu kanıt makbuzunu imzalarsanız," dedim, "yoluma gideceğim." "Bir ya da iki saat sürebilir. Bunu söylemek zor," diye cevap verdi.

Formu imzaladı ve ben de bir kopyasını ona

verdim. "Lucy'yi kontrol ettikten sonra

uğrarım."

", bir şey emin olmak için size eşlik edeceğim. O ?" diye sordu, dedektörlerden şikâyet etmeden geçerken. "Hiç MIT'ye gitti mi?"

"Geçen sonbahar orada staj yaptım," dedim. "Robotik alanında. Biliyorsun, buraya geri döndü. En az bir aylığına."

"Bilmiyordum. Bu harika bir şey. Ne çalışıyorsun?"

"Sanal gerçeklik, sanırım öyle dedi."

Matthews bir an için şaşkın şaşkın baktı. "Bunu buradayken almamış ?"

"Bunun daha gelişmiş olmasını bekliyorum."

"Sanırım öyle olmalı." Gülümsedi. "Keşke her sınıfta ondan en az bir tane olsaydı."

Lucy muhtemelen UVA'da fizik okumayanlar arasında eğlence olsun diye nükleer tasarım dersi alan tek kişiydi. Dışarı çıktım, Marino arabaya yaslanmış sigara içiyordu "Peki şimdi ne olacak?" Dedi ve hala asık suratlı görünüyordu.

." yeğenime sürpriz yapıp onu öğle yemeğine götürmeyi

düşündüm. Bize katılmaktan memnuniyet duyarsınız."

"Caddenin aşağısındaki Exxon istasyonuna uğrayacağım ve ankesörlü telefonu kullanacağım," dedi. "Yapmam gereken bazı aramalar var."

BENİ ROTUNDA'YA GÖTÜRDÜ, GÜNEŞ IŞIĞINDA PARILDAYAN BEYAZ

ve Thomas Jefferson'ın tasarladığı en sevdiğim bina. Federal pavyonların Çimenlik olarak bilinen iki sıra ayrıcalıklı konutu oluşturduğu eski ağaçların altındaki eski tuğla sütunlu yürüyüş yollarını takip ettim.

Burada yaşamak akademik başarı için bir ödüldü, ancak bazıları tarafından şüpheli bir onur olarak görülebilirdi.

Duşlar ve tuvaletler arka taraftaki başka bir binada bulunuyordu, seyrek döşenmiş odalar pek de konforlu sayılmazdı. Yine de Lucy'nin şikâyet ettiğini hiç duymamıştım, çünkü UVA'daki hayatını gerçekten sevmiştii.

Batı Çimenliği'nde, İtalya'da oyulmuş Carrara mermerinden Korint sütun başlıkları olan Pavilion III'te kalıyordu. Oda I I'in dışındaki ahşap panjurlar çekiliydi, sabah gazetesi hâlâ paspasın üzerindeydi ve ben şaşkınlıkla henüz kalkıp kalkmadığını merak ettim. Kapıya birkaç kez vurdum ve birinin kıpırdadığını duydum.

"Kim o?" diye yeğenimin sesi. "Benim," dedim.

Bir duraklama oldu, sonra şaşırarak "Kay Teyze?" diye sordu.

"Kapıyı açacak mısın?" Sesindeki memnuniyetsizlik yüzünden keyfim hızla .

"Bir dakika bekle. Geliyorum." Kapı kilitlendi ve açıldı. "Merhaba," dedi beni içeri alırken.

"Umarım seni ." Ona gazeteyi uzattım.

"Oh, T.C. bunu anlıyor," dedi, gerçekten bu odaya ait olan kastederek. "Almanya'ya gitmeden önce iptal etmeyi unutmuş. Okumaya bir türlü fırsat bulamıyorum."

Geçen yıl yeğenimi ziyaret ettiğim yerden çok da farklı olmayan bir daireye girdim. Yatak, lavabo ve kalabalık kitaplıklardan oluşan küçük bir yerdi. Çam zeminler çıplaktı ve beyaz badanalı duvarlarda Anthony Hopkins'in tek bir posterı dışında sanat eseri yoktu. Lucy'nin teknik meşguliyetleri masaları, çalışma masasını ve hatta birkaç sandalyeyi ele geçirmişti. Faks makinesi ve küçük bir robota benzeyen şey gibi diğer ekipmanlar yerde soğuk bir şekilde duruyordu.

Ek telefon hatları döşenmişti ve bunlar yeşil ışıklarla yanıp sönen modemlere bağlıydı. Ancak yeğenimin burada yalnız yaşadığı izlenimine kapılmadım, çünkü lavabonun üzerinde iki diş fırçası ve takmadığı kontakt lensler için solüsyon vardı. İkiz yatağın her iki tarafı da yapılmamıştı ve üstünde de tanımadığım bir evrak çantası vardı.

"İşte." Sandalyenin üzerindeki yazıcıyı kaldırdı ve beni ateşe yaklaştırdı. "Her şey dağınık olduğu için üzgünüm." Parlak turuncu bir UVA sweatshirt'ü ve kot pantolon giymişti ve saçları ıslaktı. "Biraz su ısıtabilirim," dedi ve dikkati çok dağınıktı.

"Çay teklif ediyorsanız, kabul ediyorum," dedim.

Bir tencereye su doldurup fişe takarken onu yakından izledim. Yakınlarda, şifonyerin üstünde FBI kimlikleri, bir tabanca ve araba anahtarları vardı. Dosya klasörlerini ve notlarla karalanmış kağıt parçalarını ve dolabın içinde asılı duran yabancı giysileri gördüm. -Bana T.C.'den bahset, dedim.

Lucy bir poşet çay açtı. "Bir Almanca uzmanı. Önümüzdeki altı haftayı Münih'te geçirecek. O yüzden burada kalabileceğimi söyledi."

"Çok nazikti. Eşyalarını toplamana yardım etmemi ya da en azından senin eşyaların için yer açmamı ister misin?"

"Şu anda hiçbir iş yapmana gerek yok." Pencereye

doğru baktım, birinin sesini duydum. "Çayını hâlâ

sade mi içiyorsun?" Lucy söyledi.

Ateş çıtırdadı, tüten odunlar yer değiştirdi ve kapı açılıp başka bir kadın içeri girdiğinde şaşırmadım. Ama ben Janet'ı beklemiyordum, o da beni beklemiyordu.

"Dr. Scarpetta," dedi şaşkınlıkla Lucy'ye bakarken. "Uğramanız büyük incelik."

Elinde duş malzemeleri , beyzbol şapkasını neredeyse omuzlarına kadar uzanan ıslak saçlarının üzerine çekmişti. Eşofman ve tenis ayakkabısı giymişti, güzel ve sağlıklıydı ve Lucy gibi, yine bir üniversite kampüsünde olduğu için daha da genç görünüyordu.

Lucy bana bir fincan çay uzatırken, "Lütfen bize katılın," dedi.

"Koşmaya çıkmıştık." Janet gülümsedi. "Saçın için üzgünüm. Sizi buraya getiren nedir?" diye sordu yere otururken.

"Bir dava için yardıma ihtiyacım var," dedim sadece. "Sen de mi bu sanal gerçeklik kursunu alıyorsun?" İkisinin de yüzünü inceledim.

"Doğru," dedi Janet. "Lucy ve ben burada . Bildiğiniz ya da bilmediğiniz gibi, geçen yılın sonlarında Washington Saha Ofisi'ne transfer edildim."

"Lucy bahsetmişti."

"Beyaz yaka suçlarına atandım," diye devam etti.

"Özellikle de 10C'nin ihlaliyle ilgili olabilecek herhangi bir şey." "Hangisi?"

Ben sordum.

Yanımda oturan Lucy cevap verdi: "İletişimin engellenmesi yasası. Ülkede bu davalarla ilgilenebilecek uzmanlara tek grup biziz."

"O zaman Büro ikinizi de bu grup yüzünden buraya eğitime gönderdi." Anlamaya çalıştım. "Ama sanırım sanal gerçekliğin hackerların büyük veri tabanlarına girmesiyle ne ilgisi olabileceğini anlamıyorum," diye ekledim.

Janet çıkarıp saçlarını tararken sessizdi ve gözlerini ateşe dikmişti. Çok rahatsız olduğu belliydi ve bunun ne kadarının tatil sırasında Aspen'de olanlarla ilgili olduğunu merak ettim. Yeğenim ocağa doğru ilerledi ve bana dönük oturdu.

"Buraya ders için gelmedik Kay Teyze," dedi sessiz bir ciddiyetle. "Diğer herkese görünmesi gerekiyor. Şimdi sana bunu söylememem gerekirken söyleyeceğim ama artık yalan söylemek için çok geç."

"Bana söylemek zorunda değilsin," dedim. "Anlıyorum."

"Hayır." Gözleri çok yoğundu. "Neler olduğunu anlamanı istiyorum. Kısaca özetlemek gerekirse, geçen sonbaharda Commonwealth Power and Light bir bilgisayar korsanının bilgisayar sistemlerine girmeye başlamasıyla sorunlar yaşamaya başladı. Bu girişimler sık sık, bazen günde dört ya da beş kez oluyordu. Ancak müşteri fatura bilgilerine erişip yazdırdıktan sonra bir denetim günlüğünde iz bırakana kadar bu kişinin kimliğini tespit etmekte başarılı olunamadı. Bizi aradılar ve uzaktan failin UVA'ya kadar izini sürmeyi başardık."

"O zaman her kimse yakalayamadınız," dedim.

"Hayır." Janet konuştu. "Yüksek lisans öğrencisiyle görüştük.

I. Ama kesinlikle hacker o değil. Bundan emin olmak için sebeplerimiz var."

"Mesele şu ki," dedi Lucy, "o zamandan beri buradaki öğrencilerden birkaç kimlik daha çalındı ve fail aynı zamanda üniversite bilgisayarları ve Pittsburgh'daki bir bilgisayarla CP&L'ye de erişmeye çalışıyordu."

"Öyle miydi?" Ben sordum.

Janet, "Aslında son zamanlarda oldukça sessiz, bu da zorlaştırıyor," dedi. "Çoğunlukla üniversite bilgisayarında onu takip ediyoruz."

"Doğru," dedi Lucy. "CP&L'nin bilgisayarında onu neredeyse bir haftadır takip edemiyoruz. Sanırım tatil nedeniyle."

"Biri bunu neden yapıyor olabilir?" diye sordum. "Bir teorin var mı?"

"Janet basitçe şöyle dedi: Belki de Virginia ve Carolinas'ta ışıkları açık kapatabilmek içindir. Kim bilir?"

Lucy, "Ama bunu yapan kişinin kampüste olduğuna ve internet ve Telnet adı verilen başka bir bağlantı aracılığıyla içeri girdiğine inanıyoruz," dedi ve kendinden emin bir şekilde ekledi, "Onu yakalayacağız."

"Bu gizliliğin nedenini sorabilir miyim?" Yeğenime söyledim. "Bana konuşamayacağın bir dava üzerinde çalıştığını söyleyemez miydin?"

Yanıt vermeden önce tereddüt etti, "Burada öğretim üyesisin Kay Teyze."

Bu doğruydı ve ben bunu düşünmemiştim bile. Patoloji ve adli tıp alanında sadece misafir profesör olmama rağmen Lucy'nin haklı olduğuna karar verdim ve bunu benden başka bir nedenle sakladığı için onu suçlamadığımı düşündüm. Bağımsız olmak istiyordu, özellikle de lisans eğitimi boyunca benimle akraba olduğunun çok iyi bilindiği bu yerde.

Ona baktım. "Geçen gece Richmond'dan bu yüzden mi aniden ayrıldın?"

"Çağrı aldım."

"Benim tarafımdan," dedi Janet. "Aspen'den uçuyordum, r  tar yaptım vesaire. Lucy beni havaalanından aldı ve buraya geri geldik."

"Peki tatillerde başka hırsızlık girişimleri oldu mu?"

"Bazıları. Sistem sürekli olarak izleniyor," dedi Lucy. "Bu konuda hiçbir şekilde yalnız değiliz. Uygulamalı dedektiflik yapabilmemiz için bize burada gizli bir görev verildi."

"Neden benimle Rotunda'ya kadar y r m yorsun?" Ben kalktım, onlar da kalktı. "Marino arabayla dönmüş olmalı." Janet'e sarıldım ve saçları limon gibi kokuyordu. "Kendine iyi bak ve beni daha sık görmeye gel," dedim ona. "Seni ailemden biri olarak görüyorum. Tanrı biliyor ya, bununla ilgilenmek için biraz yardım almamın zamanı gelmişti." Kolumu Lucy'ye doladı ımda gülümsedim.

Dışarıda güneşin altında,    leden sonra sadece kazak giyilebilecek kadar sıcaaktı ve daha uzun kalabilmeyi diledim. Lucy kısa y r y   m z boyunca oyalanmadı ve birilerinin bizi birlikte görmesinden endişe duyduğunu anlayabiliyordum.

"Tıpkı eski günlerdeki gibi," dedim incindi imi gizlemek için hafıf e. "Nasıl yani?" diye sordu.

"Benimle görülme konusundaki kararsızlı ın."

"Bu doğru değil. Eskiden bununla gurur duyardım."

"Ve  imdi değilsin," dedim ironiyle.

"Belki de benimle birlikte görünmekten gurur duymanı isterim."

dedi. "Her zaman tam olmak yerine. Demek istediğim buydu."

"Seninle gurur duyuyorum ve her zaman da duydum, bazen seni bodruma kilitlemek isteyecek kadar olduğun zamanlarda bile."

"Sanırım buna  ocuk istismarı deniyor."

"Hayır, jüri sizin davanızda teyze istismarına oy verir.

Güven bana," dedim. "Janet'la iyi anlaşıyor olmanıza da sevindim. Onun Aspen'den dönmesine ve ikinizin birlikte olmasına sevindim."

Yeğenim durdu ve güneşin altında gözlerini kısarak bana baktı.

"Ona söylediklerin için teşekkür ederim. Özellikle şu anda bunun anlamı çok büyük."

"Ben gerçeği söyledim, hepsi bu," dedim. "Belki bir gün ailesi de konuşur."

Marino'nun arabasını görüyorduk her zamanki gibi arabanın içinde oturmuş, oflayıp pufluyordu.

Lucy onun kapısına doğru yürüdü. "Hey Pete," dedi, "arabayı yıkaman gerek."

"Hayır, istemiyorum," diye homurdanarak sigarayı hemen fırlattı ve dışarı çıktı.

Etrafına bakındı ve kendini tutamadığı için pantolonunu yukarı sıyırıp arabasını incelediği görüntüsü çok fazlaydı. Lucy ve ben güldük, o da gülümsememeye çalıştı. Gerçekte, onunla dalga geçmemizden gizliden gizliye hoşlanıyordu. Biraz daha şakalaştık ve sonra Lucy yanıımızdan renkli camlı, son model altın rengi bir Lexus geçerken yanıımızdan ayrıldı. Daha önce yolda gördüğümüzün aynısıydı, sürücüsü parıltıyla yok olmuştu.

"Bu durum sinirlerimi bozmaya başladı." Marino'nun gözleri arabayı takip etti.

"Belki de plakayı araştırmalısın," diye bariz bir şekilde ifade ettim.

"Oh, zaten yaptım." Arabayı çalıştırdı ve geri geri başladı. -DMV düştü."

DMV, Motorlu Taşıtlar Dairesi'nin bilgisayarıydı ve görünüşe göre çok çalışmıyordu. Reaktör tesisine geri döndük ve oraya vardığımızda Marino yine içeri girmeyi reddetti. Ben de onu otoparkta bıraktım ve bu kez camın arkasındaki kontrol odasındaki genç adam bana refakatsiz girebileceğimi söyledi.

"Bodrum katında," dedi gözleri bilgisayar ekranındayken.

Matthews'u yine düşük arka planlı sayım odasında, siyah beyaz bir spektrum gösteren bir bilgisayar ekranının önünde otururken buldum.

Yanında olduğumu fark ettiğinde, "Merhaba," dedi.

"Görünüşe göre şansın yaver gitmiş," dedim. "Yine de ne gördüğümde emin değilim. Ve çok erken davranmış olabilirim."

"Hayır, hayır, çok erken değilsiniz. Buradaki dikey çizgiler tespit edilen önemli gama ışınlarının enerjilerini göstermektedir. Bir çizgi bir enerjiye eşittir. Ama burada gördüğümüz çizgilerin çoğu arka plan radyasyonu için." Bana ekranda gösterdi. "Biliyorsun, kurşun tuğlalar bile bunların hepsinden kurtulamıyor."

Onun yanına oturdum.

"Sanırım size göstermeye çalıştığım şey, Dr. Scarpetta, getirdiğiniz örnek bozunduğunda yüksek enerjili gama ışınları yaymıyor. Bu enerji spektrumuna bakarsanız -ekrana bakıyordu- spektrumdaki bu karakteristik gama ışını uranyum iki otuz beşe ait gibi görünüyor." Camdaki bir çiviye dokundu.

"Tamam," dedim. "Peki bu ne anlama geliyor?"

"Bu iyi bir şey." Bana doğru baktı. "Nükleer reaktörlerde kullanılan gibi," dedim.

"Aynen öyle. Yakıt peletleri ya da çubukları yapmak için kullandığımız şey bu. Ama muhtemelen bildiğiniz gibi, uranyumun yalnızca yüzde üçü iki-otuz beştir. Geri kalanı tükenmiş durumda."

"Doğru. Geri kalanı uranyum iki otuz sekiz," dedim.

"Ve elimizdeki de bu."

"Eğer yüksek enerjili gama ışınları yaymıyorsa," dedim.

Bunu bu enerji spektrumundan nasıl anlayabilirsin?"

"Çünkü germanyum kristalinin tespit ettiği şey uranyum iki-otuz-beş. Ve yüzdesi çok düşük olduğu için, bu da elimizdeki numunenin tükenmiş uranyum olması gerektiğini gösteriyor."

"Bir reaktörün kullanılmış yakıtı olamaz," diye yüksek sesle düşündüm.

"Hayır, olamaz," dedi. "Örneğinize karışmış hiçbir fisyon malzemesi yok. Stronsiyum, sezyum, iyot, baryum yok. Bunları SEM ile zaten görürdünüz."

"Böyle bir izotop çıkmadı," diye kabul ettim. "Sadece uranyum ve birinin ayakkabısının altındaki bekleyebileceğiniz diğer temel olmayan elementler çıktı."

Matthews notlar alırken ben de korkutucu olabilecek kardiyogramın iniş ve çıkışlarına baktım.

"Tüm çıktısını almak ister misiniz?" diye sordu.

"Lütfen. Tüketilmiş uranyum ne için kullanılır?"

"Genelde değersizdir." Birkaç tuşa bastı.

"Eğer bir nükleer santralden gelmediyse, nereden geldi?" "Büyük ihtimalle izotopik ayrıştırma yapan bir tesisten."

"Oak Ridge, Tennessee gibi," diye önerdim.

"Artık bunu yapmıyorlar. Ama onlarca yıldır yaptıkları kesin ve uranyum metali depoları olmalı. Şimdi Portsmouth, Ohio ve Paducah, Kentucky'de de tesisler var."

"Dr. Matthews," dedim. "Görünüşe göre birisi ayakkabılarının altına seyretilmiş uranyum metali ve bunu bir arabanın içine kadar takip etmiş. Nasıl ya da neden olduğuna dair mantıklı bir açıklama yapabilir misiniz?"

"Hayır." Yüz ifadesi boştu. "Yapabileceğimi sanmıyorum."

Taramalı elektron mikroskobunun bana gösterdiği pürüzlü ve küresel şekilleri düşündüm ve tekrar denedim.

"Neden biri uranyumu 2.388'de eritsin ki? Neden bir makineyle şekillendirsinler ki?"

Yine de bir fikri varmış gibi görünmüyordu.

"Seyretilmiş uranyum bir şey için kullanılıyor mu?" Sonra ben sordum.

"Genel olarak, büyük sanayi uranyum metali kullanmaz," diye yanıtladı. "Nükleer enerji santrallerinde bile, çünkü onlarda yakıt çubukları ya da peletleri seramik olan uranyum oksittir."

"O zaman belki de tükenmiş uranyum metalinin teoride ne için kullanılabileceğini sormalıyım," diye tekrarladım.

"Bir zamanlar Savunma Bakanlığı tarafından tankların zırh kaplamasında kullanılması konuşuluyordu. Mermi ya da diğer mermi türlerinin yapımında kullanılabileceği de öne sürülmüştü. Bir bakalım. Sanırım iyi olduğunu bildiğimiz diğer tek şey radyoaktif maddeleri korumak."

"Ne tür bir radyoaktif madde?" Böbreküsti bezlerim söyledim. "Örneğin kullanılmış yakıt düzenekleri?"

"Eğer bu ülkedeki nükleer atıklardan nasıl kurtulacağımızı bilseydik, fikir bu olurdu," dedi alaycı bir şekilde. "Gördüğünüz gibi, örneğin Nevada'daki Yucca Dağı'nın binlerce metre altına gömülmek üzere çıkarabilirsek, U-238 nakliye için gereken fiçileri kaplamak için kullanılabilir."

"Başka deyişle," dedim, "eğer kullanılmış parçalar bir nükleer santralden çıkarılacaksa, bir şeyin içine konulmaları gerekecek ve tükenmiş uranyum kurşundan daha iyi bir kalkan."

Tam olarak kastettiğinin bu olduğunu söyledi ve numunemi bana geri , çünkü bu bir kanıttı ve bir gün mahkemeye çıkabilirdi. Bu yüzden, Marino'nun onu bagajına geri koyduğumda nasıl hissedeceğini bilsem de onu burada bırakamazdım. Onu güneş gözlükleriyle dolaşırken buldum.

"Şimdi ne olacak?" dedi.

"Lütfen bagajı açın."

Arabanın içine uzandı ve şöyle dedi. "Size şu anda söylüyorum, bu benim bölgemdeki ya da merkezdeki hiçbir kanıt dolabına girmeyecek. Ben istesem bile kimse işbirliği yapmayacak."

"Depolanması gerekiyor," dedim basitçe. "Burada on iki paket bira var." "Bu yüzden daha sonra bunun için durmak zorunda kalmak istemedim."

"Bir gün başın belaya girecek." şehre ait polis arabasının bagajını kapattım.

"Peki, uranyumu ofisinizde saklamaya ne dersiniz?" dedi. "Olur."

Bindim. "Bunu yapabilirim."

"Ee, nasıldı?" diye sordu motoru çalıştırırken.

Ona geldiğince bilimsel ayrıntıları atlayarak bir  zet sundum.

"Birinin nükleer atıkları Benz'inize kadar takip ettiğini mi söylüyorsunuz?" sordu şaşkınlıkla.

"Görünüşe göre  yle. Uğrayıp Lucy ile tekrar konuşmam gerekiyor."

"Neden? Onun bununla ne ilgisi var?"

Dağdan aşağı inerken, " yle olduğunu sanmıyorum," dedim. "Benim oldukça çılgın bir fıkrim var."

Böyle şeylerden nefret ediyorum."

Bu kez Marino'yla birlikte kapılarına geri döndüğümde Janet endişeli görünüyordu. "Her şey yolunda mı?" diye sordu bizi içeri alırken.

"Sanırım yardımınıza ihtiyacım var," dedim. "Bunu bir kenara yaz. Demek istediğim ikimizin de ihtiyacı var."

Lucy yataкта oturuyordu, kucağında bir not defteri açıktı.

Marino'ya baktı. "Ateş edin. Ama danışmanlık için ücret alıyoruz." O ateşin yanına oturdu, ben de ona yakın bir sandalyeye geçtim.

"CP&L'nin bilgisayarına giren bu kişi," dedim. "Müşteri faturalandırması dışında başka nelere girdiğini biliyor muyuz?" -"Her şeyi bildiğimizi söyleyemem," diye yanıtladı Lucy. "Ama faturalandırma kesin ve müşteri bilgileri de genel olarak."

"Ne demek istiyorsun?" Marino sordu.

"Yani müşterilerle ilgili bilgiler arasında fatura adresleri, telefon numaraları, özel hizmetler, enerji kullanım ortalaması ve bazı müşterilerin hisse senedi paylaşım programının bir parçası olması yer alıyor-" . "Stok paylaşımı hakkında konuşalım," diyerek onu durdurdum. "Ben de bu programa dahilim. Her ay çekimin bir kısmı CP&L'de hisse senedi satın alıyor ve bu nedenle şirket banka hesabım ve sosyal güvenlik numaram da dahil olmak üzere benim hakkımda bazı finansal bilgilere sahip." Durdum ve düşündüm. "Bu tür şeyler bu hacker için önemli olabilir mi?"

"Teorik olarak olabilir," dedi Lucy. "Çünkü CP&L'ninki gibi devasa bir veritabanının tek bir yerde bulunmayacağını unutmamalısınız. Kendilerine giden ağ geçitleri olan başka sistemleri de var, bu da hacker'ın Pittsburgh'daki ana bilgisayara olan ilgisini açıklayabilir."

Lucy'nin bilgisayar konuşmaları karşısında her zaman sabırsızlanan Marino, "Belki sana bir şeyler açıklıyordur," dedi. "Ama bana hiçbir şey açıklamıyor."

"Geçitleri haritadaki ana koridorlar gibi düşünürseniz, örneğin 1-95 gibi," dedi sabırla, "o zaman birinden diğerine geçerseniz, teorik olarak küresel ağda gezinmeye başlayabilirsiniz. Hemen hemen istediğiniz her şeye girebilirsiniz."

"Ne gibi?" diye sordu. "Bana kendimle ilişkilendirebileceğim bir örnek ver."

Not defterini kucağına koydu ve omuz silkti. "Pittsburgh bilgisayarına girseydim, bir sonraki durağım AT&T olurdu."

"O bilgisayar telefon sistemine açılan bir kapı mı?" Ben sordum.

"Bu onlardan biri. Jan ve benim üzerinde çalıştığımız şüphelerden biri de bu; bu hacker elektrik ve telefon zamanını çalmanın yollarını bulmaya çalışıyor."

Janet, "Tabii ki şu anda bu sadece bir teori," dedi. "Şimdiye kadar, bilgisayar korsanının amacının ne olduğunu bize söyleyebilecek hiçbir şey ortaya çıkmadı. Ancak FBI'ın bakış açısına göre, izinsiz girişler yasalara aykırı. Önemli olan da bu."

"Hangi CP&L müşteri kayıtlarına erişildiğini biliyor musunuz?" diye sordum.

"Bu kişinin tüm müşterilere erişimi olduğunu biliyoruz," diye yanıtladı Lucy. "Ve milyonlardan bahsediyoruz. Ancak daha ayrıntılı olarak incelendiğini bildiğimiz bireysel kayıtlara gelince, bunlar çok azdı. Ve onlar da elimizde."

"Onları görüp göremeyeceğimi merak ediyorum," dedim. Lucy ve Janet durakladılar.

"Ne için?" Marino bana bakmaya devam ederken sordu. "Nereye varmaya çalışıyorsun, Doktor?"

"Uranyumun nükleer enerji santrallerine yakıt sağladığını ve CP&L'nin Virginia'da iki ve Delaware'de bir nükleer enerji santrali olduğunu söylüyorum. Ana bilgisayarlarına giriliyor. Ted Eddings radyoaktivite ile ilgili soruları için ofisimi aradı. Evindeki bilgisayarında Kuzey Kore ile ilgili her türlü dosya ve nükleer reaktörde silah kalitesinde plütonyum üretmeye çalıştıklarına dair şüpheleri vardı."

Lucy, "Sandbridge'de herhangi bir şeyi araştırmaya başladığımız anda bir haydutla karşılaşyoruz," diye ekledi. "Sonra biri lastiklerimizi kesti ve Dedektif Roche sizi tehdit etti. Şimdi de Danny Webster Richmond'a geliyor ve ölüyor ve görünüşe göre onu öldüren kişi arabanıza uranyum yerleştirmiş." Bana baktı. "Bana neyi görmen gerektiğini söyle."

Tam bir müşteri listesi istemedim, çünkü bu, ofisim ve ben de dahil olmak üzere neredeyse Virginia'yı kapsayacaktı.

Ancak, 'Lussed'de bulunan ayrıntılı fatura kayıtlarıyla ilgileniyordum ve bana gösterilenler ilginç ama kısaydı. Beş isimden biri hariç hepsini tanıdım.

"Joshua Hayes'in kim olduğunu bilen var mı? Suffolk'ta bir posta kutusu var," dedim.

"Şu ana tek bildiğimiz," dedi Janet, "onun bir çiftçi olduğu."

"," diye devam ettim. "CP&L'de yönetici olan Brett West var. Unvanını hatırlayamıyorum." Çıktıya baktım.

"Operasyonlardan Sorumlu Genel Müdür Yardımcısı," dedi Janet.

"Size yakın tuğla konaklardan birinde yaşıyor, Doktor," dedi Marino. "Windsor Farms'da."

"Eskiden öyleydi. Fatura adresini incellerseniz," Janet, "geçen Ekim'den itibaren değiştiğini görürsünüz. Williamsburg'a taşınmış gibi görünüyor."

Kayıtları internette yasadışı olarak dolaşan her kimse onun tarafından incelenmiş olan iki CP&L yöneticisi daha vardı. Biri CEO, diğeri de başkandı. Ancak beni asıl korkutan beşinci elektronik kurbanın kimliğiydi.

"Kaptan Green." Şaşkınlıkla Marino'ya baktım.

Yüzü belirsizdi. "Kimden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Eddings'in cesedini sudan çıkardığımda Aktif Olmayan Gemi Tersanesi'ndeydi," dedim. "Donanma Araştırma Hizmetleri'nde çalışıyor."

"Seni anlıyorum." Marino'nun yüzü karardı ve Lucy ile Janet'ın IOC davası gözlerinin önünde dramatik bir şekilde değişti.

Janet, "İçeri giren bu kişinin, ihlal ettiği şirketin en üst düzey yetkililerini merak etmesi şaşırtıcı olmayabilir, ancak NIS'in buna nasıl uyduğunu anlamıyorum," dedi.

"Nasıl olabileceğini bilmek istediğimden emin değilim," dedim.

"Ama Lucy'nin ağ geçitleriyle ilgili söyledikleri , belki de bu bilgisayar korsanının son durağı bazı insanların telefon kayıtlarıdır."

"Neden?" Marino sordu.

"Kimi aradıklarını görmek için." Durakladım. "Örneğin bir muhabirin ilgisini çekebilecek bir bilgi."

Sandalyeden kalktım, korku sinirlerimi karıncalandırırken etrafta dolaşmaya başladım. Eddings'in teknesinde zehirlendiğini, Kara Pençeler'i ve uranyumu düşündüm ve Joel Hand'in çiftliğinin Tidewater'da bir yerlerde olduğunu hatırladım.

Marino'ya "Eddings'in evinde bulduğunuz İncil'in sahibi olan Dwain Shapiro adındaki kişi," dedim. "İddiaya göre bir araba hırsızlığında ölmüş. Bu konuda başka bir bilgimiz var mı?"

"Şu anda yok."

"Danny'nin ölümü de aynı türden bir şey olarak imzalanabilirdi," dedim.

"Ya da sizinki . Özellikle de arabanın tipi yüzünden. Eğer bu bir suikastsa, belki de saldırgan Dr. Scarpetta'nın erkek olmadığını bilmiyordu," dedi Janet. "Belki de saldırgan kendini beğenmiş biriymiş ve sadece senin arabayı kullanacağını biliyordu."

O devam ederken ocağın yanında durdum.

"Ya da belki katil Danny'nin sen olmadığını çok geç olana kadar anlamadı. O zaman Danny'nin icabına bakılması gerekiyordu."

"Neden ben?" Dedim. "Sebebi ne olabilir?"

"Belli ki senin bir şeyler bildiğini düşünüyorlar." diye cevap veren Lucy oldu.

"Onlar mı?"

"Belki de Yeni Siyonistler. Ted Eddings'i öldürmeleriyle aynı sebepten," dedi. "Onun bir şeyler bildiğini ya da bir şeyleri açığa çıkaracağını düşünüyorlardı."

Endişelerim daha da alevlenirken yeğenime ve Janet'e baktım.

"Tanrı aşkına," dedim onlara içimden, "Benton'la ya da başka biriyle konuşana kadar bu konuda başka bir şey yapmayın, lanet olsun! Sizin de bir şeyler bildiğinizi düşünmelerini istemiyorum."

Ama en azından Lucy'nin beni dinlemeyeceğini biliyordum. Kapıyı kapattığım anda yeni bir güçle klavyesinin başına geçecekti.

"Janet?" Güvenli davranmaları için tek umudum olan kişinin bakışlarını üzerimde tuttum. "Hacker'ınız büyük ihtimalle öldürülen insanlarla bağlantılı."

"Dr. Scarpetta," dedi, "anlıyorum."

Marino ve ben UVA'dan ayrıldık ve gün içinde iki kez gördüğümüz altın rengi Lexus Richmond'a kadar arkamızdaydı. Marino gözlerini sürekli aynalardan ayırmadan sürüyordu. Terliyordu ve sinirliydi çünkü DMV bilgisayarını henüz açılmamıştı ve aradığı plaka numarasının geri gelmesi çok uzun sürüyordu. Arkamızdaki arabada oturan kişi genç ve beyazdı. Koyu renk gözlük ve şapka takıyordu.

"Kim olduğunu bilmen onun umurunda değil," dedim. "Umurunda olsaydı bu kadar belli etmezdi Marino. Bu sadece bir başka gözdağı verme girişimi."

"Evet, bakalım kim kimi korkutuyor," dedi .

Dikiz aynasına tekrar baktı, daha da yavaşladı ve araba daha da yaklaştı. Aniden sert bir şekilde frene bastı. Lexus'un frenleri gıcırdayarak patlarken, kornalar çalmaya başladı ve araba Marino'nun Ford'unun arka tarafına çarptı.

"Uh-oh," dedi. "Görünüşe göre birisi bir polise arkadan çarpmış."

Ben şaşkınlıkla bakarken o dışarı çıktı ve kılıfını usulca açtı. Tabancamı çıkarıp paltomun cebine koydum ve ne olacağı hakkında hiçbir fikrim olmadığı için benim de inmem gerektiğine karar verdim. Marino Lexus'un şoför kapısının yanında durmuş, elindeki telsizle konuşurken arkasındaki trafiği izliyordu.

"Ellerini her zaman görebileceğim bir yerde tut," diye sürücüye yüksek ve otoriter bir sesle tekrar emretti.

"şimdi bana ehliyetini vermeni istiyorum. Yavaşça."

Arabanın diğer tarafında, yolcu kapısının yanındaydım ve Marino ehliyeti ve üzerindeki fotoğrafı görmeden önce suçlunun kim olduğunu biliyordum.

"Vay, vay, Dedektif Roche," diye sesini trafiğin yükseltti Marino. "Sizinle karşılaşmamız ne hoş.

Ya da tam tersi." Ses tonu sertleşti. "Arabadan çık. şimdi.

Üzerinde ateşli silah var mı?"

"Koltukların arasında. Göz önünde," dedi soğuk bir şekilde.

Sonra Roche yavaşça arabadan indi. Yorgunluk pantolonu, kot ceketi, botları ve büyük siyah dalış saati içinde uzun boylu ve inceydi. Marino onu geri çevirdi ve ellerini tutmasını tekrar emretti. Roche'un güneş gözlükleri bana sabitlenmiş, ağzı bir karış açıkken olduğum yerde durdum.

"Söyle bakalım Dedektif Cock-Roche," dedi Marino, "bugün kimin için kapkaç yapıyorsun? Taşınabilir telefonunuzdan konuştuğunuz Yüzbaşı Green olabilir mi?"

Telefon mu? Bugün nereye gittiğimizi, ne yaptığımızı ve seni aynalarımızda bizi ne kadar korkuttuğunu mu söylüyorsun? Yoksa sadece aptal bir pislik olduğun için mi belli ediyorsun?"

Roche hiçbir şey söylemedi, yüzü sertleşmişti.

"Danny'ye de böyle mi yaptın? Çekiciyi aradın ve doktor olduğunu söyleyip arabayı ne zaman alacağını öğrenmek istedin. Sonra da bilgiyi aşağıya aktardın, ama o gece arabayı kullanan doktor değildi. Ve şimdi bir çocuk kafasının yarısını kaybetti çünkü talihin bir askeri doktorun erkek olmadığını bilmiyordu ya da Danny'yi adli tabip sandı."

Roche aynı alaycı gülümsemeyle, "Hiçbir şey kanıtlayamazsın," dedi.

"Cep telefonu faturalarınızı ele geçirdiğimde ne kadarını kanıtlayabileceğimi göreceğiz." Marino Roche'un onun büyük varlığını hissedebilmesi için daha da yaklaştı, karnı neredeyse ona dokunuyordu.

"Ve bir şey bulduğumda, araba kullanma cezasından çok daha fazlası için gerekecek. En azından seni önce cinayete suç ortağı olmaktan içeri tıkacağım. Bu da sana yaklaşık elli yıl kazandırır.

"Bu arada" -Marino kalın parmağını yüzüne doğru uzattı- "seni bir daha bir mil yakınımda bile görmesem iyi olur. Doktorun yanına yaklaşmanı da tavsiye etmem. Onu sinirlendiği zaman hiç görmedin."

Marino telsizini kaldırdı ve olay yerine bir memur gönderme durumunu kontrol etmek için tekrar yayına girdi ve talebi tekrar yayınlanırken 64'te bir kruvazör belirdi. Arkamızdaki bankete yanaştı ve Richmond Polis Departmanından üniformalı bir kadın çavuş indi. Elini ihtiyatlı bir şekilde silahına götürerek bize doğru yürüdü.

"Kaptan, iyi günler." Kemerindeki telsizin sesini ayarladı. "Sorun ne gibi görünüyor?"

Marino, "Evet, Çavuş Schroeder, göre bu kişi günün büyük bir bölümünde beni takip ediyormuş," dedi.

"Ve ne yazık ki, aracımın önünde koşan beyaz bir köpek nedeniyle frene basmak zorunda kaldığımda, bana arkadan çarptı.

"Bu aynı beyaz köpek miydi?" diye sordu çavuş gülümsemeden.

"Sorun aynı gibi görünüyordu."

En eski polis şakası olsa gerek, tek arabalık kazalarda her yerde bulunan beyaz bir köpek her zaman suçluymuş gibi görünüyordu. Araçların önüne atlıyor ve sonra bir sonraki kötü sürücünün önüne atlayıp yine suçlanana kadar ortadan kayboluyordu.

Marino en ciddi polis tonuyla, "Aracında en az bir ateşli silah var," diye ekledi. "Onu içeri almadan önce iyice aranmasını istiyorum."

"Pekâlâ efendim, kollarınızı ve bacaklarınızı açmanız gerekiyor." Roche, "Ben bir polisim," diye tersledi.

"Evet, efendim, bu yüzden ne yaptığımı tam olarak biliyor olmalısınız," dedi Çavuş Schroeder kesin bir ifadeyle.

Adamın üstünü aradı ve sol iç bacağına bir tabanca kılıfı buldu. Marino, "Ne kadar tatlı," dedi.

"Efendim," dedi çavuş, başka bir sivil ekip yanaştığında biraz daha yüksek sesle, "tabancanızı ayak bileğinizdeki kılıftan çıkarmanızı ve aracınızın içine yerleştirmenizi istemek zorundayım."

, lacivert ve pirinç giysileriyle göz kamaştıran ve olay yerinde bulunmaktan pek de heyecan duymayan bir komiser yardımcısı dışarı çıktı.

Ama ne kadar küçük olursa olsun, bir başkomiser herhangi bir polis meselesine karıştığında onu aramak prosedür gereği idi. Roche siyah naylon kılıfından bir Colt .380 çıkarırken sessizce izledi. Silahı Lexus'un içine kilitledi ve ben hasarlı Ford'un içinde beklerken kendisi sorgulanmak üzere devriye arabasının arkasına bindirilirken öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

"Şimdi ne olacak?" Döndüğünde Marino'ya sordum.

"Çok yakından takip etmekle suçlanacak ve Virginia Üniformalı Celbi ile serbest bırakılacak." Kemerini bağladı ve memnun görünüyordu.

"Bu ." -Evet. Mahkeme hariç. İyi haber şu ki, onun gününü mahvettim.

Daha iyi haber şu ki, şimdi Mecklenburg'a gönderebilecek ve orada ne kadar tatlı de bir sürü arkadaşı olacak bir şeyi araştırmamız gerekiyor."

"Bize vurmadan önce o olduğunu biliyor muydun?"

diye sordum. "Hayır. Hiçbir fikrim yoktu." Tekrar

trafiğe çıktık. "Peki sorgulandığında ne dedi?" "Ne

bekliyorsan onu. Aniden durdum."

"Evet, yaptın."

"Ve yasalara göre bunu yapmakta bir sakınca yok."

"Peki ya bizi takip etmesi? Bir açıklaması var mı?" "Bütün

gün dışarıdaydı, ayak işlerini yapıyor ve etrafı geziyordu.

Neden bilmiyor."

"Anlıyorum. Eğer ayak işlerine gidecekseniz, yanınızda en az iki silah getirmeniz gerekir."

"Bana bir arabayı nasıl alabildiğini söylemek ister misin?" Marino bana baktı. "Muhtemelen benim kazandığımın yarısını bile kazanmıyordur ve sahip olduğu Lexus muhtemelen elli bine yakın bir paraya mal olmuştur."

"Taşıdığı Colt da ucuz değil," dedim. "Bir yerlerden

para alıyor."

"İspiyoncular her zaman

yapar." "Onun sadece bu

olduğunu mu

düşünüyorsun?"

"Evet, . Bence muhtemelen Green için boktan işler yapıyordu."

Telsiz aniden bir alarm sesiyle bizi böldü ve ardından korktuğumuzdan daha da kötü cevaplar aldık.

"Tüm birimlerin dikkatine, az önce eyalet polisinden aşağıdaki bilgileri içeren bir telgraf aldık. "Old Point'teki nükleer enerji santrali teröristler tarafından ele geçirilmiştir. Ateş açıldı ve ölümler var."

Mesaj ettikçe nutkum tutuldu.

"Emniyet Müdürü, departmanın acil durum planı A'ya geçmesini emretti. Bir sonraki duyuruya kadar tüm gündüz vardiyası birimleri görev yerlerinde kalacaktır. Gelişmeler takip edilecektir. Tüm birim amirleri derhal polis akademisindeki komuta merkezine rapor verecektir."

Marino gaz pedalını yere çarparken, "Hayatta olmaz," dedi. "Senin ofisine gidiyoruz."

Bölüm 11

OLD POINT NÜKLEER SANTRALİNİN İŞGALİ

Olay hızlı ve korkunç bir şekilde gerçekleşti ve Marino kasabadan hızla geçerken biz de şaşkınlık içinde haberleri dinledik. Olay yerindeki neredeyse histerik bir muhabir normalde olduğundan birkaç oktav daha yüksek bir sesle konuşurken sesimizi çıkarmadık.

"Old Point nükleer enerji santrali teröristler tarafından ele geçirildi," diye tekrarladı. "Bu olay yaklaşık kırk beş dakika önce CP&L çalışanı kılığına girmiş en az yirmi kişiyi taşıyan bir otobüsün ana yönetim binasına saldırmasıyla meydana geldi. En az üç sivilin öldüğüne inanılıyor." Sesi titriyordu ve tepemizdeki helikopterlerin sesini duyabiliyorduk. "Her yerde polis araçlarını ve itfaiye araçlarını görüyorum ama yaklaşıyorlar. Aman Tanrım, bu korkunç..."

Marino binamın yanındaki sokağın kenarına park etti.

Aynı bilgileri tekrar tekrar dinlediğimiz için bir süre hareket edemedik. Gerçek gibi görünmüyordu, çünkü Old Point'ten yüz milden daha az bir mesafede, burada, Richmond'da öğleden sonra aydınlıktı. Trafik normaldi ve insanlar hiçbir şey olmamış gibi kaldırımlarda yürüyorlardı. Gözlerim odaklanmadan bakıyor, düşüncelerim yapmam gerekenlerin listesinde uçuşuyordu.

", Doktor." Marino motoru . "Hadi içeri girelim. Telefonu kullanıp teğmenlerimden birine ulaşmalıyım. Richmond'da ışıkların sönmesi ya da daha kötüsü ihtimaline karşı her şeyi harekete geçirmeliyim."

Yapmam gereken kendi seferberliğim vardı ve işe herkesi konferans salonunda toplayarak başladım ve burada eyalet çapında acil durum ilan ettim.

Odadaki herkese, "Her bölge afet planının kendi düşen kısmını uygulamak için hazır ve nazır olmalıdır," diye duyurdum. "Nükleer bir felaket tüm bölgeleri etkileyebilir.

Açıkçası, Tidewater en çok tehlike altında olan ve en az korunan yer. Dr. Fielding," dedim şef yardımcıma, "sizi Tidewater'ın başına getirmek ve ben orada olmadığımında sizi şef vekili yapmak istiyorum."

"gelenin en iyisini yapacağım," dedi cesurca, her ne kadar akli başında hiç kimse ona verdiğim görevi istemese de.

"Bu süreçte nerede olacağımı her zaman bilemeyeceğim," dedim diğer endişeli yüzlere. "Burada işler her zamanki gibi devam ediyor, ancak cesetlerin buraya getirilmesini istiyorum.

Old Point'te vurularak öldürülenlerden başlayarak söylüyorum, herhangi bir ceset."

"Peki ya diğer Tidewater vakaları?" Fielding bilmek istiyordu.

. "Rutin vakalar her zamanki gibi yapılıyor. Yerine kalıcı birini bulana kadar başka bir otopsi teknisyenimiz varmış."

"Burada istediğiniz cesetlerin kirlenmiş olma ihtimali var mı?" diye sordu yöneticim ve her zaman endişeli biriydi.

"Şu ana kadar vurulan kurbanlar hakkında konuşuyoruz," dedim.

"Ve da." "Hayır."

"Peki ya sonrası?" diye devam etti.

"Hafif kirlenme bir sorun teşkil etmez," dedim. "Sadece cesetleri fırçalayıp sabunlu sudan ve kıyafetlerden kurtuluyoruz.

Akut radyasyon maruziyeti başka bir konudur, özellikle de cesetler kötü bir şekilde yanmışsa, Çernobil'de olduğu gibi enkaz içlerinde yanmışsa. Bu cesetlerin özel bir soğutmalı kamyonla muhafaza edilmesi ve radyasyona maruz kalan tüm personelin kurşun astarlı giysiler giymesi gerekecektir."

"Yakacağımız cesetler mi?"

"Bunu tavsiye ederim. Bu da buraya, Richmond'a gelmeleri için bir başka neden. Anatomi bölümündeki krematoryumu kullanabiliriz. Marino kafasını konferans odasına soktu.

"Doktor?" Beni işaret etti.

Kalktım ve salonda konuştuk.

"Benton bizi hemen Quantico'da istiyor,"

dedi. "Ama şimdi olmayacak," dedim.

Tekrar konferans odasına baktım. Kapı aralığından Fielding'in bir şeyler çalıştığını, diğer doktorlardan birinin ise gergin ve mutsuz görüldüğünü görebiliyordum.

"gece çantan var mı?" Marino devam etti, burada her zaman bir tane bulundurduğumu biliyordu, "bu gerçekten gerekli mi?" Şikayet ettim.

"Öyle olmasaydı sana söylerdim."

"Bu toplantıyı bitirmem için bana sadece on beş dakika verin."

Elimden geldiğince kafa karışıklığını ve korkuyu yatıştırmaya çalıştım ve diğer doktorlara Quantico'ya çağrıldığımı için günlerce burada olamayabileceğimi söyledim. Ama çağrı cihazımı takacaktım. Sonra Marino ve ben arabamı alıp

Roche'un çarptığı tamponun onarımı için gerekli ayarlamaları çoktan yapmıştı. Radyoyu arak 95. yolda kuzeye doğru hızla ilerledik ve artık hikâyeyi o kadar çok dinlemiştik ki en az muhabirler kadar iyi biliyorduk.

Son iki saat içinde Old Point'te başka kimse ölmemişti, en azından kimsenin bildiği kadarıyla ölmemişti ve teröristler düzinelerce insanın gitmesine izin vermişti. Haberlere bu şanslı kişilerin ikişer üçer ayrılmasına izin verilmişti.

Acil sağlık personeli, eyalet polisi ve FBI muayene ve sorgulama için onları durduruyordu.

Quantico'ya neredeyse saat beşte vardık ve kamuflajlı denizciler gecenin hızla yaklaşmasına şiddetle karşı koyuyorlardı. Kamyonların içinde ve poligondaki kum torbalarının arkasında toplanmışlardı ve yol kenarında toplanmış bir grup askerin yanından geçerken genç yüzleri içimi acıttı. Bir virajı döndüğümde, uzun kahverengi tuğla binalar aniden ağaçların üzerinde yükseldi. Kompleks askeri bir görünüme sahip değildi, hatta çatılarındaki antenler olmasa bir üniversite bile olabilirdi. Buraya giden bir yol, lastik öğütücülerin yanlış yöne gidenlere dışlarını gösterdiği bir giriş kapısının ortasında duruyordu.

Silahlı bir güvenlik görevlisi kulübesinden çıktı ve yabancı olmadığımız için gülümseyerek geçmemize izin verdi. Jefferson adındaki en yüksek binanın karşısındaki büyük otoparka park ettik, burası temelde Akademi'nin kendi kendine yeten şehir merkeziydi. İçeride postane, kapalı poligon, yemekhane ve kantin vardı; üst katlarda ise korunan tanıklar ve casuslar için güvenlik süitleri de dahil olmak üzere yatakhane odaları bulunuyordu.

Haki ve lacivert giysili yeni ajanlar silah temizleme odasında silahları bileyiyorlardı. Hayatım boyunca çözücülerin kokusunu almış gibiydim ve ne zaman istesem basınçlı havanın namlulardan ve diğer parçalardan geçtiğini zihnimde duyabiliyordum. Geçmişim bu yerle iç içe geçmişti.

Duygulanmadığım bir köşe neredeyse yoktu, çünkü burada aşık olmuştum ve en korkunç vakalarımı bu binaya getirmiştım. Sınıflarında ders vermiş, danışmanlık yapmış ve istemeden de olsa onlara yeğenimi vermiştim.

Asansöre bindiğimizde Marino, "Neyin içine girmek üzere olduğumuzu Tanrı bilir," dedi.

FBI şapkalı yeni ajanlar kapanan çelik kapıların ardında kaybolurken, "Her seferinde bir santim alacağız," dedim, Başka bir çağda Hoover'ın bomba sığınağı olarak tasarlanmış olan alt kat için düğmeye bastı. Dünyadaki adıyla profil çıkarma birimi, yerin altmış metre altındaydı ve içinde bulunan dehşetten kurtulmak için ne bir pencere ne de başka bir rahatlama vardı, açıkçası Wesley'nin her buna nasıl katlanabildiğini hiç , çünkü ne zaman bir günden fazla süren konsültasyonlara katılsam çılgına dönüyordum.

Yürümek ya da arabamı kullanmak zorundaydım. zorundaydım.

Asansör durduğunda Marino, "Her seferinde bir santim," diye tekrarladı. "Bu senaryoya yardımcı olacak ne bir santim ne de bir mil var. Bir gün geç kaldık ve bir dolar eksik kaldık. Maç bittikten sonra parçaları bir araya getirmeye başladık."

"Daha bitmedi," dedim.

Resepsiyon görevlisinin yanından geçip bir koridorun birim şefinin ofisine çıktığı köşeye yürüdük.

"Evet, umalım da her şey bir patlamayla son bulmasın. Kahretsin, keşke daha önce anlasaydık." Adımları uzun ve öfkeliydi.

"Marino, bunu bilemezdik. Bunun bir yolu yok."

"Bence bir şeyleri daha önce çözmeliydik. Sandbridge'de olduğu gibi, o garip telefon görüşmesi ve ardından diğer her şey."

"Tanrı aşkına," dedim. "Ne yani? Bir telefon görüşmesi teröristlerin bir nükleer santrali ele geçirmek üzere olduğunu mu haber vermeliydi?"

Wesley'nin sekreteri yeniydi ve adını hatırlayamıyordum. "İyi günler," dedim ona. "İçeride mi?"

"Ona kim olduğunuzu söyleyebilir miyim?" diye sordu gülümseyerek.

Ona söyledik ve onu ararken sabırlı davrandık. Uzun süre konuşmadılar. Bize dönüp baktığında, "İçeri girebilirsiniz" dedi.

Wesley masasının arkasındaydı ve biz içeri girdiğimizde ayağa kalktı. Gri balıksırtı takım elbisesi siyah-gri kravatıyla tipik olarak meşgul ve kasvetliydi.

"Konferans odasına gidebiliriz," dedi.

"Neden?" Marino bir sandalye çekti. "Başka gelenler de var mı?" "Aslında var," diye yanıtladı.

Olduğum yerde durdum ve ona gözlerimi kibarca olduğundan daha fazla açmadım.

"Bak ne diyeceğim," diye yeniden düşündü. "Burada kalabiliriz. ." Kapıya doğru yürüdü. "Emily, başka bir sandalye bulabilir misin?"

O bir tane getirirken biz yerleştik ve Wesley düşüncelerini tek bir yerde tutmakta ve karar vermekte . Bunaldığı zaman nasıl olduğunu biliyordum. Ne zaman korktuğunu biliyordum.

"Neler olup bittiğini biliyorsunuz," dedi sanki biz

biliyormuşuz gibi. "Herkesin ne yaptığını

biliyoruz," diye cevap verdim.

"Aynı haberi radyoda belki yüz kez duyduk."

"Peki en baştan başlamaya ne dersiniz," dedi Marino. -CP&L'nin Suffolk'ta bir bölge ofisi var," diye başladı Wesley.

"Bu öğleden sonra az yirmi kişi bir otobüsle Old Point fabrikasının sahte kontrol odasında sözde bir hizmet için oradan ayrıldı. Otuzlu yaşlardan kırklı yaşların başlarına kadar beyaz erkeklerdi ve çalışan gibi davranıyorlardı ki öyle olmadıkları açıktı.

Ve kontrol odasının bulunduğu ana binaya girmeyi başardılar."

"Silahlıydılar," dedim.

"Evet. Ana binadaki x-ray makinelerinden ve diğerk dedektörlerden geçme zamanı geldiğinde yarı otomatik silahlarını çıkardılar. Bildiğiniz gibi, insanlar öldürüldü - en az üç CP&L çalışanı olduğunu düşünüyoruz, bunların arasında bugün tesadüfen saha ziyaretinde bulunan ve yanlış zamanda güvenlikten geçen bir nükleer fizikçi de var."

"Talepleri neler?" Wesley'nin ne kadarını ve ne kadar zamandır bildiğini merak ederek sordum. "Ne istediklerini söylediler mi?"

Gözlerime baktı. "Bizi en çok endişelendiren de bu. Ne istediklerini bilmiyoruz."

Marino, "Ama insanların gitmesine izin veriyorlar," dedi.

"Biliyorum. Ve bu beni de endişelendiriyor," dedi Wesley.

"Teröristler genellikle bunu yapmazlar." Telefonu çaldı.

"Bu farklı." Ahizeyi kaldırdı. "Evet," dedi. "Güzel. İçeri gönderin."

Tümgeneral Lynwood Sessions ofise girip her birimizle tek tek tokalaştığında üzerinde görev yaptığı donanmanın üniforması vardı. Zenciydi, belki kırk beş yaşındaydı ve yabana atılmayacak bir yakışıklılığı vardı. Resmî olarak bir sandalyeye oturup yanına kalın bir evrak çantası koyarken ceketini çıkarmadı ya da bir düğmesini bile gevşetmedi.

Wesley, "General, geldiğiniz için teşekkür ederim," diye söze başladı.

"Keşke daha mutlu bir nedeni olsaydı," dedi bir dosya klasörü ve bloknot çıkarmak için eğilirken.

"Hepimiz öyle değil miyiz?" dedi Wesley. "Bu Richmond'dan Yüzbaşı Pete Marino ve Dr. Kay Scarpetta, Virginia'nın baş adli tabibi." Bana baktı ve bakışlarımı tuttu. "Bizimle birlikte çalışıyorlar. Dr. Scarpetta, bu konuda

Aslında, bugün olanlarla ilgili olduğuna inandığımız vakaların adli tabibidir."

General Sessions başını salladı ve yorum yapmadı.

Wesley, Marino ve bana şöyle dedi: "Size acil krizin ötesinde bildiklerimizi anlatmaya çalışayım. Atıl Gemi Tersanesi'ndeki gemilerin bu gemilere sahip olmaması gereken ülkelere satıldığına inanmak için nedenlerimiz var. Buna İran, Irak, Libya, Kuzey Kore ve Cezayir de dahil."

"Ne tür gemiler?" Marino sordu.

"Çoğunlukla denizaltılar. Ayrıca bu tersanenin Rusya gibi yerlerden gemiler satın aldığından ve daha sonra bunları yeniden sattığından şüpheleniyoruz."

"Peki bu bize neden daha önce söylenmedi?" diye sordum.

Wesley tereddüt etti. "Kimsenin elinde kanıt yoktu."

"Ted Eddings öldüğünde Inactive Yard'da dalış yapıyordu," dedim. "Bir denizaltının yakınındaydı."

Kimse cevap vermedi.

Sonra general dedi ki, "O bir muhabirdi. İç Savaş kalıntılarını arıyor olabileceği öne sürülüyor."

"Peki Danny ne yapıyordu?" Kelimelerimi ölçülü kullandım çünkü bundan sıkılmaya . "Richmond'daki tarihi bir tren tünelini mi keşfediyordu?"

"Danny Webster'ın neyin peşinde olduğunu bilmek zor," dedi. "Ama anladığım kadarıyla Chesapeake polisi arabasının bagajında bir kasatura bulmuş ve bu kasatura sizin kesilmiş lastiklerinizdeki alet izleriyle uyuyor."

Uzun süre ona baktım. "Bilgiyi nereden aldığınızı bilmiyorum ama söyledikleriniz doğruysa, Dedektif Roche'un bu kanıtı teslim ettiğinden şüpheleniyorum."

"Sanırım süngüyü teslim etti, evet."

"Bu odadaki hepimize güvenilebileceğine inanıyorum." Gözlerimi onunkilerden ayırmadım. "Eğer bir nükleer felaket olursa, yasalar gereği ölümlerle ilgilenmek zorundayım."

Old Point'te zaten çok fazla ölü var." Durakladım. "General Sessions, şimdi gerçeği söylemek için çok iyi bir zaman."

Adamlar bir an sessiz kaldılar.

Sonra general, "NAVSEA bir süredir o tersane konusunda endişeli" dedi.

"NAVSEA? Bu da ne demek oluyor?" Marino sordu.

"Donanma Deniz Sistemleri Komutanlığı," dedi. "Söz konusu tersane gibi tersanelerin uygun standartlara uymasını sağlamaktan sorumlu kişiler onlar."

"Eddings'in faks makinesine N-V-S-E etiketi programlanmıştı," dedim.

"Onlarla iletişim halinde miydi?"

General Sessions, "Sorular sormuştu," dedi. "Bay Eddings'ten haberdardık. Ama ona istediği cevapları veremedik. Tıpkı bize kim olduğumuzu soran bir faks gönderdiğinizde size cevap veremediğimiz gibi, Dr. Scarpetta."

Yüzü esrarengizdi. "Bunu anlayabileceğinizden eminim."

"Memphis'in dışındaki D-R-M-S nedir?" Sonra ben sordum.

"Sizin gibi Eddings'in de aradığı bir başka faks numarası," dedi. "Defense Reutilization Marketing Service. NAVSEA tarafından onaylanması gereken tüm ihtiyaç fazlası satışlarla onlar ilgileniyor."

"Bu mantıklı geliyor," dedim. "Eddings'in neden bu insanlarla temas halinde olduğunu anlayabiliyorum. Aktif Olmayan Tersane'de neler olduğunu, Donanma'nın standartlarının oldukça şok edici bir şekilde ihlal edildiğini biliyordu.

Ve hikayesini araştırıyordu."

"Bana bu standartlardan biraz daha bahsedin," dedi

Marino. "Tersanenin tam olarak neye gerekiyor?"

"Size bir örnek vereyim. Jacksonville Saratoga'yı ya da başka bir uçak gemisini istiyorsa, NAVSEA gemide yapılan her türlü çalışmanın Donanma standartlarına uygun olduğundan emin olur."

"Ne gibi?"

"Örneğin, kentin limanı onarmak için beş milyon ve her yıl bakım için iki milyon doları olması gerekiyor. Ve limandaki suyun en az 30 feet derinliğinde olması gerekiyor. Öte yandan, geminin demirlediği yerde, NAVSEA'den biri, muhtemelen bir sivil, ayda bir kez ortaya çıkacak ve gemide yapılan işleri denetleyecek."

"Ve bu, Aktif Olmayan Gemi Tersanesi'nde mi oluyordu?" Ben sordum.

"Şu anda bunu yapan sivilden emin değiliz." General doğrudan bana baktı.

Sonra Wesley konuştu: "Sorun da bu zaten.

Her yerde siviller var, bazıları ulusal güvenliği hiçe sayarak her şeyi alıp satan paralı askerler. Bildiğiniz gibi Aktif Olmayan Tersaneyi sivil bir şirket işletiyor. Şehirlere satılan ya da kurtarılacak gemileri denetliyor."

"Peki ya şu anda orada bulunan denizaltı, Exploiter?" diye sordum. "Eddings'in cesedini bulduğumda gördüğüm denizaltı mı?"

"Zulu V sınıfı balistik füze denizaltısı. On torpido kovarı artı iki füze kovarı. 1955'ten 1957'ye kadar üretildi," dedi General Sessions. "Altmışlı yıllardan bu yana ABD'de inşa edilen tüm denizaltılar nükleer güçle çalışıyor."

Marino, "Yani bahsettiğimiz denizaltı eski," dedi.

"Nükleer değil."

General şöyle cevap verdi: "Nükleer güçle çalışıyor olamaz.

Ancak bir füze ya da torpidoya istediğiniz her tür savaş başlığını takabilirsiniz."

"Yakınlardaki 1 numaralı güvercin denizaltısının nükleer silahları ateşlemek üzere yeniden donatılabileceğini mi söylüyorsunuz?" Bu korkutucu hayalet daha da büyürken sordum.

"Dr. Scarpetta," dedi general bana doğru eğilirken, "denizaltının burada, Birleşik Devletler'de güçlendirildiğini varsaymıyoruz. İhtiyaç duyulan tek şey denizaltının hızının tekrar yükseltilmesi ve ona sahip olmaması gereken bir prenslik tarafından durdurulabileceği denize gönderilmesi idi.

Orada çalışma yapılabilir. Ancak Irak ya da Cezayir'in kendi topraklarında yapamayacağı şey, silah kalitesinde plütonyum üretmektir."

"Peki bu gelecek?" Marino sordu.

Bunu bir enerji santralinden elde edemezsiniz. Ve eğer teröristler aksini düşünüyorsa, o zaman sanırım bir avuç cahil karşı karşıyayız demektir."

"Old Point'ten plütonyum elde etmek imkansıza yakın olmasa da son derece zor olacaktır," diye kabul ettim.

Wesley, "Joel Hand gibi bir anarşist ne kadar zor olabileceğini düşünmez," dedi.

"Ve bu mümkün," diye ekledi Sessions. "Bir reaktöre yeni yakıt çubukları yerleştirildikten sonra yaklaşık iki ay boyunca, plütonyum elde edebileceğiniz bir pencere var."

"Çubuklar ne sıklıkla değiştiriliyor?" Marino sordu.

"Old Point her on beş ayda bir bunların üçte birini değiştiriyor. Bu seksen düzenek ya da reaktörleri kapatıp o iki aylık süre zarfında dışarı çıkarırsanız yaklaşık üç atom bombası demek."

"O zaman Hand'in programı bilmesi gerekiyordu," dedim.

"Ah, evet." Aklıma Eddings gibi birinin CP&L yöneticilerinin telefon kayıtlarına yasadışı yollardan erişmiş olabileceği geldi.

"Demek biri rüşvet alıyormuş," dedim.

"Kim olduğunu bildiğimizi düşünüyoruz. Yüksek rütbeli bir memur, gerçekten," dedi Sessions. "CP&L saha ofisinin Hand'in çiftliğinin bitişiğindeki araziye yerleştirilmesi kararında çok söz sahibi olan biri."

"Joshua Hayes'e ait bir çiftlik mi?"

. "Evet." I

"Kahretsin," dedi Marino. "Hand bunu yıllardır planlıyor olmalı ve bir yerlerden yüklü miktarda para aldığı da ."

"İkisine de şüphe yok," diye kabul etti general. "Böyle bir şey yıllarca planlanmış olmalı ve birileri bunun için para ödüyor olmalı."

"Hand gibi bir fanatik için," dedi Wesley, "uğraştığı şeyin ebedi öneme sahip bir din savaşı olduğunu unutmamalısınız. Sabırlı olmayı göze alabilir."

"General Sessions," diye devam , "sözünü ettiğimiz denizaltı uzak bir limana gidiyorsa, NAVSEA bunu biliyor olabilir mi?"

"Kesinlikle."

"Nasıl?" Marino bilmek istedi.

"Bir dizi şey var," dedi. "Örneğin, gemiler Atıl depolandığında, füze ve torpido tüpleri gövdenin dışındaki çelik plakalarla kaplanır.

Şaft geminin içine yerleştirilir ve vidanın üzerine bir plaka kaynaklanarak sabitlenir. Açıkçası, tüm silahlar ve iletişim kaldırıldı."

"Yani bu düzenlemelerin en azından bir kısmının ihlali dışarıdan denetlenebilir," dedim. "Suda teknenin yakınında olsaydınız, tekneye bakarak bunu anlayabilirdiniz."

Bana baktı ve ne demek istediğimi tam olarak anladı.

"Evet, anlayabilirsin."

"Bu denizaltının etrafına dalabilir ve örneğin torpido tüplerinin sızdırmaz olmadığını görebilirsiniz. Hatta vidanın kaynak yapılmadığını bile anlayabilirsiniz."

"Evet," dedi tekrar. "Bunların hepsini anlatabilirsin."

"Ted Eddings'in yaptığı da buydu."

"Korkarım öyle." Konuşan Wesley oldu. "Dalgıçlar kamerasını buldular ve filme baktık, sadece üç poz çekilmiş. Hepsi de Exploiter'ın vidasının bulanık görüntüleri. Yani ölmeden önce uzun süre suda kalmış gibi görünmüyor."

"Peki o denizaltı şimdi nerede?" diye sordum.

D EAT H26i'nin CA KULLANIMI General durakladı. "Onun peşinde olduğumuzu söyleyebilirsiniz."

"O zaman gitti."

"Korkarım nükleer santrale saldırıyla aynı zamanda limandan ayrıldı."

Üç adama baktım. "Eddings'in kendini koruma konusunda neden giderek paranoyaklaştığını kesinlikle bildiğimizi düşünüyorum."

"Biri ona kurmuş olmalı," dedi Marino. "Birini siyanür gazıyla zehirlemeye son dakikada karar veremezsiniz."

Wesley, "Onunki, güvendiği biri tarafından işlenmiş, önceden planlanmış bir cinayetti," dedi. "O gece ne yaptığını kimseye anlatmazdı."

Aklıma Eddings'in faks makinesindeki başka bir etiket geldi. CPT yüzbaşı anlamına gelebilirdi ve ben de onlara Yüzbaşı Green'in adından bahsettim.

"Eddings'in hikâyesi için en azından içeriden bir kaynağı olmalı," Wesley. "Birisi ona bilgi sızdırıyordu ve aynı kişinin ona tuzak kurduğundan ya da en azından yardım ettiğinden şüpheleniyorum." Bana baktı.

"Ve telefon faturalarından biliyoruz ki, son birkaç ay içinde Green ile telefon ve faks yoluyla oldukça fazla iletişim kurmuş, bu da Eddings'in tersane hakkında oldukça zararsız bir profil çıkardığı geçen sonbaharda başlamış gibi ."

"Sonra çok derin kazmaya başladı," dedim.

General Sessions, "Onun merakı aslında bize yardımcı oldu," dedi. "Biz de daha derine inmeye başladık. Bu durumu daha uzun süredir araştırıyoruz."

hayal edebileceğinizden daha fazla."

Durakladı ve biraz gülümsedi. "Aslında Dr. Scarpetta, bazı noktalarda düşündüğünüz kadar yalnız değildiniz."

SEAL olduklarını varsayarak, "Jerod ve Ki Soo'ya teşekkür edeceğinizi içtenlikle umuyorum," dedim.

Ama Wesley cevap verdi, "Ben yaparım, ya da belki bir dahaki sefere HRT'yi ziyaret ettiğinizde kendiniz yapabilirsiniz. "General Sessions," diyerek daha sıradan görünen bir konuya geçtim. "Hizmet dışı bırakılan gemilerde farelerin bir sorun olup olmadığını biliyor musunuz?"

"Fareler her gemide her zaman endişe kaynağıdır," dedi.

"Siyonürün kullanım alanlarından biri de gemilerin gövdelerindeki kemirgenleri yok etmektir," dedim. "Aktif Olmayan Tersane'de bundan bir miktar bulunuyor olabilir."

Daha önce de belirttiğim gibi, Kaptan Green bizim için büyük bir endişe kaynağı." Ne demek istediğimi biliyordu. -"Yeni Siyonistlere karşı mı?" diye sordum.

Wesley onun yerine, "Hayır," diye yanıtladı. "Karşıt olarak değil ama birlikte. Benim tahminim Green'in Yeni Siyonistlerin tersane gibi askeri konularla doğrudan bağlantısı olduğu, Roche'un ise sadece onun olduğu yönünde. Roche taciz eden, gözetleyen ve ispiyonlayan kişi."

"Danny'yi o öldürmedi," dedim.

"Danny, Hill Cafe'nin dışında beklerken dikkat çekmeyecek kadar normal topluma uyum sağlamış psikopat bir kişi tarafından öldürüldü. Bu kişinin profilini otuzlu yaşlarının başından kırklı yaşlarının başına kadar olan, avcılık ve genel olarak silahlar konusunda deneyimli, beyaz bir erkek olarak çıkarıyorum."

" Old Point'i ele geçiren insansız hava araçlarına benziyor," dedi Marino.

"Evet," dedi Wesley. "Danny'yi öldürmek, amaçlanan kurban o olsun ya da olmasın, bir köstebeği vurmak gibi bir av göreviydi. Bunu yapan kişi muhtemelen Sig kırk beşliği de Kara Pençeleri aldığı silah fuarından satın ."

Amiral ona, "Sig'in bir zamanlar bir polise ait olduğunu söylediğinizi sanıyordum," diye hatırlattı.

"Doğru. Sokağa düşüyor ve sonunda ikinci el olarak satılıyor," dedi Wesley.

"Hand'in takipçilerinden birine," dedi Marino. "Maryland'de Shapiro'yu öldüren adamla aynı türden biri."

"Tam olarak aynı türden bir adam."

Amiral bana "Asıl sorum, senin ne bildiğini düşündükleri" diye sordu.

"Bunu çok düşündüm ve aklıma bir şey gelmiyor," diye cevap verdim.

Wesley bana, "Onlar gibi düşünmek zorundasın," dedi.

"Sizin bilip de diğerlerinin düşündükleri şey nedir?"

Aklıma başka bir şey gelmediği için, "Kitabın bende olduğunu düşünebilirler," dedim. "Ve görünüşe göre bu onlar için bir Kızılderili kadar kutsal."

"İçinde başka kimsenin bilmesini istemeyecekleri ne var?" Sessions sordu.

"göre onlar için en tehlikeli ifşaat zaten uyguladıkları plan olacak," diye cevap verdim.

"Tabii ki. Biri onlara verirse bunu gerçekleştiremezler." Wesley bana baktı, gözlerinde binlerce düşünce vardı. "Dr. Mant ne biliyor?"

"Ona sorma şansım olmadı. Telefonlarıma cevap vermiyor ve defalarca mesaj bıraktım."

"Bunun oldukça tuhaf olduğunu düşünmüyor musun?"

"Bunun kesinlikle tuhaf olduğunu düşünüyorum," dedim ona. "Ama olağanüstü bir şey olduğunu sanmıyorum, yoksa haberimiz olurdu. Bence korkuyor."

Wesley generale, "Kendisi Tidewater Bölgesi' sorumlu adli tabiptir," diye açıkladı.

General bana, "O zaman belki de gidip onu görmelisiniz," diye öneride bulundu.

"Koşullar ışığında, şu an pek de uygun bir zaman gibi görünmüyor," dedim.

"Tam tersine," dedi general. "Bence şu an tam da ideal zaman."

"Haklı olabilirsin," diye kabul etti Wesley. "Gerçekten de tek umudumuz bu insanların kafalarının içine girmek. Belki Mant'ın elinde yardımcı olabilecek bilgiler vardır. Belki de bu yüzden saklanıyordur."

General Sessions sandalyesinde kaydı. "Ben oyumu buna veriyorum," dedi. "Bir kere, seninle daha önce de konuştuğumuz gibi, aynı şeyin orada da olmasından endişe etmeliyiz Benton. Yani bu iş zaten bizi bekliyor, değil mi! British Airways'in kısa sürede haber vermesinin bir sakıncası yoksa, başka bir kişinin daha gitmesi büyük bir sorun teşkil etmeyecektir." Alaycı bir tavırla eğleniyor gibiydi. "Eğer öyle yaparlarsa, sanırım Pentagon'u aramam gerekecek.

"Kay," diye açıkladı Wesley bana, Marino kızgın gözlerle bakarken, "Avrupa'da bir Eski Nokta yaşanmadığını bilmiyoruz çünkü Virginia'da olanlar bir gecede olmadı. Başka yerlerdeki büyük şehirler için endişeleniyoruz."

"Yani bana bu Yeni Siyonist meyve halkalarının İngiltere'de olduğunu mu söylüyorsun?" Bunu soran Marino'ydu ve taşmak üzereydi.

Wesley, "Bildiğimiz kadarıyla hayır, ama ne yazık ki onların yerini alacak çok sayıda başkaları var," dedi.

"Benim de bir fikrim var." Marino suçlayıcı bir ifadeyle bana baktı. "Elimizde olası bir nükleer felaket var.

kalman gerektiğini düşünmüyor musun?" "Bu benim tercihim olurdu."

General dikkat çekici bir açıklama yaptı: "Eğer yardım ederseniz, umarım burada kalmanıza gerek kalmaz çünkü yapacak bir şeyiniz olmaz."

"Bunu ben de anlıyorum," dedim. "Hiç kimse önleme konusuna benim kadar inanmıyor."

"Bunu başarabilir misin?" Wesley sordu.

"Ofislerim her ne olsun harekete geçti bile," dedim. "Diğer doktorlar ne yapacaklarını biliyorlar. Elimden gelen her şekilde yardım edeceğimi biliyorsunuz."

Ama Marino yatıştırılacak gibi değildi. "Bu güvenli değil." Gözlerini Wesley'e dikti, "Dışarıda kimin olduğunu ve ne istediklerini bilmeden doktoru havaalanlarından geçirip her yere gönderemezsiniz."

Wesley düşünceli bir tavırla, "Haklısın Pete," dedi. "Ve biz bunu yapmayacağız."

Bölüm 12

O GECE GİYSİYE İHTİYACIM OLDUĞU İÇİN EVE GİTTİM ve Pasaport kasadaydı. Çağrı cihazımın beklerken gergin ellerle toparlandım. Fielding her saat başı beni arayarak gelişmeleri öğreniyor ve endişelerini dile getiriyordu. Bildiğimiz kadarıyla Old Point'teki cesetler silahlı kişilerin bıraktığı yerde duruyordu ve fabrikada kaç işçinin içeride mahsur kaldığına dair hiçbir fikrimiz yoktu.

Sokağıma park etmiş bir polis arabasının gözetiminde huzursuzca uyudum ve çalar saat beni sabahın beşinde uyandırdığında doğruldum. Bir buçuk saat sonra, bölgenin en zengin işadamlarının helikopterlerini ve şirket uçaklarını park ettikleri Henrico County'deki Milyoner Terminali'nde bir Learjet beni bekliyordu. Wesley ve ben birbirimizi selamlarken kibar ama temkinliydik ve birlikte denizaşırı uçmak üzere olduğumuza inanmakta güçlük çekiyordum. Ama benim de Londra'ya gitmem önerilmeden önce onun elçiliği ziyaret etmesi planlanmıştı ve General Sessions geçmişimizi bilmiyordu. Ya da en azından benim elimde olmayan bir durumu bu şekilde görmeyi seçmiştim.

Jet kanatlı bir yarış arabası gibi havalanırken Wesley'e, "Nedenlerine güvendiğimden emin değilim," dedim. "Peki ya bu?" Etrafıma bakındım. "Büro ne zamandan beri Learjet kullanıyor, yoksa bunu da Pentagon mu ayarladı?"

"İhtiyacımız olan her şeyi kullanıyoruz," dedi. "CP&L bu krizi çözmemize yardımcı olmak için sahip olduğu her türlü kaynağı bize sundu." Learjet onlara ait.

Beyaz jet şıktı, dulavratotu ve deniz mavisi yeşili deri koltukları vardı ama gürültülüydü, bu yüzden alçak sesle konuşamıyorduk.

"Onlara ait bir şeyi kullanma konusunda endişelenmene gerek yok mu?" Dedim.

"Bu konuda da bizim kadar mutsuz. Bildiğimiz kadarıyla, bir ya da iki çürük elma dışında CP&L suçsuz. Aslında, CP&L ve çalışanları açıkça en derin mağduriyete uğrayanlardır."

Önündeki kokpite ve takım elbise giymiş, yapılı iki pilota baktı. "Ayrıca, pilotlar HRT'den," diye ekledi. "Ve kalkıştan önce bu şeyin her somununu ve cıvatasını kontrol ettik. Merak etmeyin. Seninle gelmeme gelince -bana baktı- tekrar söylüyorum. Şu anda olan şey operasyonel. Top FIRT'a geçti. Teröristler bizimle iletişim kurmaya başladığında, en azından onları tanımlayabildiğimizde bana ihtiyaç olacak. Ama bunun birkaç gün süreceğini sanmıyorum."

"Bunu nasıl bilebilirsin ki?" Kahve doldurdum. Fincanı

elimden aldı ve parmaklarımız birbirine değdi.

"Biliyorum çünkü meşguller. Bu toplantıları istiyorlar ve günde ancak bu kadar toplantı yapabiliyorlar."

"Reaktörler mi?"

"Elektrik şirketine göre, teröristler santrale saldırdıktan hemen sonra reaktörleri kapatmışlar. Yani ne istediklerini biliyorlar ve işe koyulmuş durumdalar."

"Ve onlardan yirmi tane var."

"Sahte kontrol odasındaki seminer için yaklaşık olarak bu kadar kişi gitti. Ancak şu anda kaç kişinin orada olduğundan emin olamayız."

"Bu tur," dedim, "ne zaman planlanmıştı?"

"Elektrik şirketi, ilk olarak Aralık ayı başında Şubat ayı sonu için planlandığını söyledi."

"Sonra da yukarı taşıldılar." Son zamanlarda olanların ışığında şaşırmamıştım.

"Evet," dedi. "Eddings öldürülmeden birkaç gün önce aniden yeniden planlandı."

"Görünüşe göre çaresizler Benton."

"Muhtemelen daha umursamaz ve hazırlıklı değiller," dedi. "Ve bu bizim için hem daha iyi hem de daha kötü."

"Peki ya rehineler? Deneyimlerinize dayanarak hepsinin gitmesine izin olası mı?"

"bilmiyorum," dedi pencereden dışarı bakarken, yüzü yumuşak yan ışıklar altında asıktı.

"Tanrım," dedim, "eğer yakıtı dışarı çıkarmaya çalışırlarsa, elimizde ulusal bir felaket olabilir. Ve bunu nasıl düşündüklerini anlamıyorum. Bu düzeneklerin her biri muhtemelen birkaç ton ağırlığında ve o kadar radyoaktif ki, yaklaşırsanız anında ölüme neden olabilirler. Peki onları Old Point'ten nasıl uzaklaştıracaklar?"

"Reaktörleri soğutmak amacıyla santralin etrafı suyla çevrili. Ve yakınlarda, James'in üzerinde, onlara ait olduğunu düşündüğümüz bir mavnayı izliyoruz."

Marino'nun bana Yeni Siyonist yerleşkesine büyük sandıklar taşıyan mavnalardan bahsettiğini hatırladım ve "Alabilir miyiz?" diye sordum.

"Hayır. Şu anda mavnaları, denizaltıları, hiçbir şeyi alamayız. Rehineleri kurtarana kadar olmaz." Kahvesini yudumlarken ufuk soluk bir altın rengine dönüyordu.

"O zaman en iyi ihtimalle istediklerini alırlar ve kimseyi öldürmeden çekip giderler," diye düşündüm, ancak bunun gerçekleşebileceğini sanmıyordum.

"Hayır. En iyi senaryo onları orada durdurmamız." Bana baktı. "Virginia nehirlerinde ya da denizde yüksek derecede radyoaktif madde dolu bir mavna istemiyoruz. Ne yapacağız, batırmakla mı tehdit edeceğiz? Ayrıca, tahminimce yanlarında rehineler de götürecekler." Durakladı. "Sonunda hepsini vuracaklar."

O zavallı insanları, nefes aldıkları her an korkunun tüm sinir hücrelerini sarstığını hayal etmekten kendimi alamıyordum. Korkunun fiziksel ve zihinsel tezahürlerini biliyordum ve görüntüler yakıcıydı ve içim sızladı. Kendilerine Yeni Siyonistler diyen bu adamlara karşı bir nefret dalgası hissettim ve yumruklarımı sıktım.

Wesley kolçaklardaki beyaz parmak eklemlerime baktı ve uçmaktan korktuğumu düşündü. "Sadece birkaç dakika kaldı," dedi. "Alçalmaya başlıyoruz."

Kennedy'ye indik ve pistte bizi bir mekik bekliyordu. Mekiği takım elbiseli iki adam daha kullanıyordu ve Wesley'e onlar hakkında soru sormadım çünkü zaten biliyordum.

İçlerinden biri bizi terminalin içinde, Londra'ya bir sonraki Concorde uçuşunda iki koltuk ayırarak Büro ya da belki de Pentagon ile işbirliği yapma nezaketini gösteren British Airways'e götürdü. Kontuarda gizlice kimliklerimizi gösterdik ve yanımıza silah almadığımızı söyledik. Bizi güvende tutmakla görevlendirilen ajan bizimle birlikte salona kadar yürüdü ve onu bir sonraki arayışında yabancı gazete yığınlarını inceliyordu.

Wesley ve ben, süpersonik uçağın yan tarafına bağlı kalın bir hortumdan yakıtla beslenen dev bir beyaz balıkçıl gibi beklediği asfalta bakan geniş pencerelerin önünde koltuklar bulduk. Concorde, gördüğüm herhangi bir ticari araçtan çok bir roketle benziyordu ve yolcularının çoğunun artık ondan ya da herhangi bir şeyden etkilenecek durumda olmadığı anlaşıyordu. Kendilerine hamur işleri ve meyve servisi yapıyorlardı ve bazıları Bloody Mary'leri ve mimozaları karıştırmaya başlamıştı bile.

Wesley ve ben çok az konuştuk ve diğer meşhur casuslar ya da kaçaklar gibi elimizde gazeteler kalabalığı sürekli taradık. Özellikle Orta Doğuluların onun dikkatini çektiğini söyleyebilirdim, ben ise bize benzeyen insanlara karşı daha temkinliydim, çünkü Joel Hand'i o gün mahkemede karşılaştığımda hatırlamış ve onu çekici ve kibar bulmuştum. Şu anda yanımda oturuyor olsaydı ve onu tanımıyor olsaydım, bizden çok onun bu salona ait olduğunu düşünürdüm.

"?" Wesley elindeki kâğıdı indirdi.

"Bilmiyorum." Tedirgindim. "Öyleyse söyle bana. Yalnız mıyız yoksa arkadaşın hâlâ burada mı?"

Gözleri gülümsedi.

"Bunun neresi eğlenceli anlamıyorum."

"Yani Gizli Servis'in yakınlarda olabileceğini düşündünüz. Ya da gizli ajanların."

"Anlıyorum. Sanırım bizi buraya getiren takım elbiseli adam British Airwaysin özel servisinden."

"Soruna şu şekilde cevap vereyim. Eğer yalnız , Kay, sana söylemeyeceğim."

Bir süre daha birbirimize baktık, birlikte hiç yurt dışına çıkmamıştık ve şimdi başlamak için iyi bir zaman gibi görünmüyordu. Neredeyse siyaha çalan koyu mavi bir takım elbise, her zamanki beyaz gömleği ve muhafazakâr kravatını giymişti. Ben de benzer bir ciddiyetle giyinmişim ve ikimiz de gözlüklerimizi takmıştık. Bir hukuk firmasının ortakları gibi görüldüğümüzü düşündüm ve odadaki diğer kadınları fark ettiğimde, ben kimsenin karısı gibi görünmediğimi hatırladım.

London Times'ı katlarken kâğıtlar hışırdaydı ve saatine baktı. "Sanırım bu biziz," dedi ve Uçuş 2 tekrar çağrıldığında ayağa kalktı.

Concorde, koridorun her iki yanında iki koltuk bulunan iki kabinde yüz kişi alıyordu. Dekor sessiz gri halı ve deriden oluşuyordu ve uzay gemisi pencereleri dışarı bakılamayacak kadar küçüktü. Uçuş görevlileri İngilizdi ve tipik olarak kibardılar ve FBI, Donanma ya da Tanrı bilir CIA'den iki yolcu olduğumuzu bilseler bile bunu hiçbir şekilde belirtmediler. Tek endişeleri ne içmek istediğimiz gibi görünüyordu ve ben viski sipariş ettim.

"Biraz erken, değil mi?" Wesley söyledi.

"Londra'da ," dedim ona. "Orada beş saat sonra."

"Teşekkür . Saatimi ayarlayayım," dedi sanki hayatında hiç bir yere gitmemiş gibi kuru bir . "Sanırım bir bira alacağım," dedi görevliye.

"İşte, şimdi uygun zaman dilimindeyiz, içmek daha kolay" dedim ve sesimdeki ısırtığı tutamadım.

Bana döndü ve gözlerimle buluştu. "Sesin kızgın geliyor."

"İşte bu yüzden profildesiniz, çünkü şeyleri anlayabilirsiniz."

Kurnazca baktı, ama koridorun karşısında kimsenin olmadığı bölmenin arkasındaydık ve arkamızda kimin olduğu neredeyse umurumda değildi.

"Makul bir şekilde konuşabilir miyiz?" diye sordu sessizce.

"Her zaman olaydan sonra konuşmak istediğinde makul olmak zor, Benton."

"Ne demek istediğinizi anladığımdan emin değilim. Sanırım bir yerlerde eksik bir geçiş var."

Ben de ona bir tane vermek üzereydim. "Ayrıldığınızı benim dışımda herkes biliyordu," dedim. "Lucy bana söyledi çünkü diğer ajanlardan duymuş. Sadece bir kez olsun ilişkimize dahil edilmek istiyorum."

"Tanrım, keşke bu kadar üzülmesen."

"Benim üzüldüğümün yarısı kadar bile

değil."

"Sana söylemedim çünkü senden etkilenmek istemedim," dedi.

Alçak sesle konuşuyorduk, omuzlarımız birbirine değecek şekilde öne doğru eğilmiştik. Vahim koşullara rağmen, her hareketinin ve bana karşı nasıl hissettirdiğinin farkındaydım. Yün ceketinin ve sürmeyi sevdiği kolonyanın kokusunu alıyordum.

İçkiler geldiğinde, "Evliliğimle ilgili herhangi bir karar seni içermemeli," diye devam etti. "Bunu anlamam gerektiğini biliyorum."

Vücudum bu saatte viskiye alışık değildi ve etkisi hızlı ve güçlüydü. Anında gevşemeye başladım ve jet geriye yaslanıp zonklayarak havada gürlerken kalkış kükremesi sırasında gözlerimi kapattım. O andan itibaren aşağıdaki dünya, eğer pencereden bir şey görebiliyorsam, belirsiz bir ufuktan başka bir şey değildi. Motorların gürültüsü devam ediyordu.

yüksek sesle, yoğun bir şekilde konuşurken birbirimize çok yakın oturmaya devam etmemizi gerekli kılıyordu.

"Senin hakkında ne hissettiğimi biliyorum," diyordu Wesley. "Bunu uzun zamandır biliyordum."

"Buna hakkınız yok," dedim. "Hiçbir zaman hakkınız olmadı."

"Peki ya sen? Yaptığın şeyi yapmaya hakkın var mıydı, Kay? Yoksa odadaki tek kişi ben miydim?"

"En azından evli değilim, hatta kimseyle birlikte değilim," dedim. "Ama hayır, yapmamalıydım."

O hâlâ bira içiyordu ve ikimiz de uzun bir gurme oyununun ilk aşaması olduğunu düşündüğüm kanepeler ve havyarla ilgilenmiyorduk. Bir süre sessiz kaldık, dergileri ve profesyonel dergileri karıştırırken kabinimizdeki neredeyse herkes aynı şeyi yaptı. Concorde'daki insanların birbirleriyle pek konuşmadıklarını fark ettim ve zengin, ünlü ya da kraliyet mensubu olmanın oldukça sıkıcı olması gerektiğine karar verdim.

"O sanırım bu sorunu çözdük," diye tekrar başladı Wesley, ben kuşkonmazları ayıklarken daha da yaklaşarak.

"Ne sorunu?" Çatalımı bıraktım, çünkü solaktım ve o da yolumun .

"Bilirsin işte. Ne yapmamız ve yapmamamız gerektiği hakkında."

Göğsüme dokundu ve sonra sanki daha önce söylediğimiz her şey Mach 2'de boşa çıkmış gibi kolu orada kaldı.

"Evet," dedim.

"Evet?" Sesi merak doluydu. "Ne demek evet?"

"Evet, az önce söylediğin şey hakkında." Aldığım her nefeste bedenim ona karşı hareket ediyordu. "Bir şeyleri çözme konusunda."

"O zaman biz de öyle yapacağız," diye kabul etti.

"Elbette yapacağız," dedim, az önce ne yapmak üzere anlaştığımızdan tam olarak emin değildim. "Bir şey daha var," diye ekledim. "Eğer boşanırsanız ve birbirimizi görmek istersek, baştan başlarız."

"Kesinlikle. Bu çok mantıklı."

"Bu arada biz iş arkadaşı ve dostuz." "Ben de tam olarak bunu istiyorum," dedi.

Saat altı buçukta, Metropolitan Polisi'nden bir memurun kullandığı Rover'ın arka koltuğunda ikimiz de sessiz bir şekilde Park Lane boyunca ilerledik. Karanlıkta Londra'nın ışıklarının geçip gidişini izledim ve kafam karıştı ve canlı bir şekilde yaşadım. Hyde Park yayılan siyah bir denizdi, dolambaçlı yollar boyunca ışık lekeleri vardı.

Kaldığımız daire Dorchester Oteli'ne çok yakındı ve Pakistanlılar bu gece o büyük eski otelin etrafında toplanarak ziyaretçi başbakanlarını hararetle protesto ettiler. Çok sayıda çevik kuvvet polisi ve köpek vardı ama şoförümüz umursamaz görünüyordu.

Nispeten yeni görünen yüksek bir binanın önünde dururken, "Kapıcı var," dedi. "İçeri girin ve ona kimliğinizi verin. O sizi kalacağınız yere yerleştirecek. Çantalarınız için yardıma ihtiyacınız var mı?"

Wesley kapısını açtı. "Teşekkürler. İdare edebiliriz."

Dışarı çıktık ve küçük bir resepsiyon alanına girdik, burada uyanık yaşlı bir adam cilalı bir masanın arkasından bize sıcak bir şekilde gülümsedi.

"Doğru ya. Ben de seni bekliyordum," dedi.

Ayağa kalktı ve çantalarımızı aldı. "kadar beni takip edin."

Binip beşinci kata çıktık ve bize geniş pencereleri, parlak kumaşları ve Afrika sanatı ile üç yatak odalı bir daire gösterdi. Odam rahat bir şekilde döşenmişti, içinde boğulacak kadar büyük tipik İngiliz küveti ve zincirle sifon çeken tuvaleti vardı. Mobilyalar Viktorya dönemine aitti ve parke zeminler yıpranmış Türk halılarıyla kaplıydı. Pencereye gidip radyatörü kadar açtım. Lambaları kapattım ve dışarıdan hızla geçen arabaları ve rüzgârda hareket eden parktaki karanlık ağaçları seyrettim.

Wesley'nin odası koridorun sonundaydı ve o konuşana kadar içeri girdiğini duymadım.

"Kay?" Kapımın yanında bekledi ve buzun usulca çingırdadığını duydum. "Burada her kim yaşıyorsa çok iyi viski bulunduruyor.

Bana kendimize yardım etmemiz gerektiği söylendi." İçeri girdi ve bardakları pervaza koydu. "Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun?" diye sordum. "Geçmişte buna hiç gerek olmamıştı."

Yanımda durdu ve birlikte dışarı bakarken içtik ve birbirimize yaslandık. Uzun bir süre küçük, sessiz cümlelerle konuştuk ve sonra saçlarıma dokundu, kulağımı ve çenemi öptü. Ben de ona dokundum ve birbirimize olan sevgimiz öpüşmeler ve okşamalarla daha da derinleşti.

"Seni çok özledim," diye fısıldadı giysileri gevşeyip çözülürken.

Seviştik çünkü kendimize engel olamadık. Tek mazeretimiz buydu ve bildiğim hiçbir mahkemede geçerli olmazdı.

Ayrılık çok zor olmuştu, bu yüzden bütün gece birbirimize açtık. Sonra şafak vakti uyandığımda sanki her şey bir rüyaymış gibi onun gitmiş olduğunu görece kadar uzun bir uykuya daldım. Kuş tüyü yorganın altında yatıyordum ve görüntüler zihnimde yavaş ve lirikti. Işıklar göz kapaklarımda dans ediyordu ve sanki yeniden küçük bir kızmışım ve babam o zamanlar anlamadığım bir hastalıktan ölmüyormuş gibi sallanıyormuşum gibi hissediyordum.

Onu hiç unutamamıştım. Sanırım tüm erkeklere olan bağlılığım, onun tarafından terk edilişimi hüznle yeniden yaşatmıştı. Denemeden geçtiğim bir danstı bu ve sonra kendimi en özel hayatımın boş odasında sessizlik içinde buldum. Lucy ile birbirimize ne kadar benzediğimizi fark ettim. İkimiz de gizlice seviyorduk ve acıdan bahsetmiyorduk.

Giyinip koridora çıktım ve Wesley'i oturma odasında kahve içerken bulutlu bir güne bakarken buldum. Takım elbise , kravat takmıştı ve yorgun görünmüyordu.

"Kahve var," dedi. "Sana biraz getireyim mi?"

"Teşekkürler, ben ." Mutfağa girdim. "Uzun zamandır mı ayaktasın?" "Bir süredir."

Kahveyi çok sert yapardı ve onun hakkında bilmediğim pek çok ev detayı olduğunu fark ettim.

İkimizin de aynı şeylerden hoşlandığını bildiğim halde birlikte yemek yapmadık, tatile gitmedik ya da spor yapmadık.

Oturma odasına girdim ve fincanımla tabağımı pencere kenarına koydum çünkü parka bakmak istiyordum.

"?" Gözleri benimkilerde oyalandı. "Ben

iyiyim. Peki ya sen?"

"İyi görünmüyorsun."

"Her zaman söylenecek şeyi biliyorsun."

"Fazla uyumamış gibi görünüyorsun. Demek istediğim buydu.

"Neredeyse hiç uyumadım ve bunun suçlusu sensin."

Gülümsedi. "Bu ve jet lag."

"Sebeup olduğunuz gecikme daha kötü, Özel Ajan Wesley."

Trafik gürültülü bir şekilde akıyor ve İngiliz sirenlerinin tuhaf kakofonisiyle ara ara kesiliyordu. Soğuk ve erken gelen ışıhta insanlar kaldırımlarda hızlı hızlı yürüyor, bazıları da koşu yapıyordu. Wesley sandalyesinden kalktı.

" gitmeliyiz." Boynumun arkasını okşadı ve öptü. "Yiyecek bir şeyler almalıyız. Uzun bir gün olacak."

Kapıyı kapatırken, "Benton, bu şekilde yaşamaktan hoşlanmıyorum," dedim.

Park Lane'i takip ederek Dorchester Oteli'nin önünden geçtik, burada bazı Pakistanlılar hala direnişteydi. Sonra Mount Street'ten Güney Audley'e geçtik.

Richoux adında küçük bir restoranın açık olduğunu gördük. İçeride egzotik Fransız hamur işleri ve sanat eseri olarak sergilenecek kadar güzel çikolata kutuları vardı. İnsanlar iş için giyinmişlerdi ve küçük masalarda gazete okuyorlardı. Taze portakal suyu içtim ve acıktım. Filipinli garsonumuz şaşkıncı çünkü ben domuz pastırması, mantarlı ve domatesli yumurta sipariş ederken Wesley sadece kızarmış ekmek almıştı.

"Paylaşmak ister misin?" diye sordu, "Hayır, teşekkür ." Gülümsedim.

saat tam onda, Güney Audley'den Grosvenor Meydanı'na doğru devam ettik. 1950'lerin mimarisinin talihsiz bir granit bloğu olan Amerikan Büyükelçiliği, çatısında bronz bir kartal tarafından korunuyordu. Güvenlik son derece sıkıydı, her yerde kasvetli muhafızlar vardı. Geçiş kartlarımızı, portlarımızı ve kimliklerimizi gösterdik ve fotoğraflarımız çekildi. Sonunda, FBI'ın Büyük Britanya'daki kıdemli yasal ataşesi ya da elçisiyle buluşacağımız ikinci kata kadar bize eşlik edildi. Chuck Olson'ın köşedeki ofisi vize ve yeşil kart için uzun kuyruklarda bekleyen insanları mükemmel bir şekilde görüyordu. Koyu renk takım elbise giymiş tıknaz bir adamdı, özenle kesilmiş saçları neredeyse Wesley'ninki kadar gümüş rengindeydi.

"oldum," dedi ellerimizi sıkarken. "Lütfen oturun. Kahve isteyen var mı?"

Wesley ve ben bir not defteri ve dosya klasörleri dışında boş olan bir masanın karşısındaki kanepeyi seçtik. Olson'ın başının arkasındaki mantar panoda çocukları tarafından yapıldığını tahmin ettiğim çizimler vardı ve bunların üzerinde büyük bir Adalet Bakanlığı mührü asılıydı. Kitap rafları ve çeşitli takdirnameler dışında ofis, işinden ya da kendinden memnun olmayan meşgul bir insanın basit alanıydı.

"Chuck," diye başladı Wesley, "Dr. Scarpetta'nın danışman adli patoloğumuz olduğunu zaten bildiğinden eminim ve Virginia'da halletmesi gereken kendi durumu olsa da, daha sonra buraya geri çağırılabilir."

"Tanrı korusun," dedi Olson, çünkü İngiltere'de ya da Avrupa'nın herhangi bir yerinde bir nükleer felaket olsaydı, büyük olasılıkla ölümlerle ilgilenmem için getirilirdim.

Wesley, "Acaba ona endişelerimiz hakkında daha net bir fikir verebilir misiniz?" dedi.

Olson bana, "Açık olan bir şey var," dedi. "İngiltere'nin elektriğinin yaklaşık üçte biri nükleer enerji ile üretiliyor. Benzer bir terörist saldırıdan endişe ediyoruz ve aslında aynı kişiler tarafından planlanıp planlanmadığını da bilmiyoruz."

"Ama Yeni Siyonistlerin kökleri Virginia'ya dayanıyor," dedim. "Uluslararası bağlantıları olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Bu işin itici gücü onlar değil," dedi. "Plütonyum isteyenler onlar değil."

"Özellikle kim o zaman?" Dedim.

"Libya."

"Sanırım dünya bunu bir süredir biliyor," diye cevap verdim.

"İşte şimdi oluyor," dedi Wesley. "Old Point'te oluyor." "Şüphesiz sizin de bildiğiniz gibi," diye devam etti Olson, "Kaddafi nükleer çok uzun zamandır silah arıyordu ve her girişiminde engelleniyordu. Görünüşe göre sonunda bir yol buldu. Virginia'da Yeni Siyonistleri buldu ve kesinlikle burada kullanabileceği aşırı gruplar var. Bizde de çok sayıda Arap var."

"Libya olduğunu nereden biliyorsun?" Ben sordum.

Wesley şu cevabı verdi: "Bir kere Joel Hand'in telefon kayıtlarını inceliyoruz ve bu kayıtlarda özellikle Trablus ve Bingazi'yle son iki yıl içinde yapılmış çok sayıda görüşme var."

"Ama Kaddafi'nin burada, Londra'da bir şeyler yapmaya çalıştığını bilmiyorsunuz" dedim.

"Korktuğumuz şey ne kadar savunmasız olacağımız. Londra Avrupa, ABD ve Orta Doğu'ya açılan bir geçiş noktası. Muazzam bir finans merkezi. Libya'nın ABD'den ateş çalması, ABD'nin nihai hedef olduğu anlamına gelmez."

"Ateş mi?" Ben sordum.

"Prometheus efsanesindeki gibi. Ateş bizim plütonyum kodumuzdur."

"Anlıyorum," dedim. "Söyledikleriniz tüyler ürpertici derecede mantıklı. Bana ne yapabileceğimi söyle."

Olson, "Hem şu anda olanlar hem de daha sonra olabilecekler açısından bu olayın zihniyetini keşfetmemiz gerekiyor," dedi. "Bu teröristlerin nasıl düşündüklerini daha iyi anlamamız gerekiyor ve bu da tabii ki Wesley'in işi. Sizinki ise bilgi toplamak. Anladığım kadarıyla burada yararlı olabilecek bir meslektaşınız var."

"Sadece umut edebiliriz," dedim. "Ama onunla konuşmaya niyetliyim."

"Peki ya güvenlik?" Wesley ona sordu. "Yanına birini vermemiz gerekiyor mu?"

Olson sanki gücümü ölçüyormuş gibi tuhaf bir şekilde bana baktı, sanki ben kendim değilmişim de ringe çıkmak üzere olan bir nesneymişim ya da dövüşçüyümüşüm gibi.

"Hayır," dedi. "Siz aksini bilmediğiniz sürece burada kesinlikle güvende olduğunuzu düşünüyorum."

Wesley de bana bakarken, "Emin değilim," dedi. "Belki de onunla birlikte birini göndermeliyiz." "Kesinlikle olmaz. Londra'da olduğumu kimse bilmiyor," dedim.

"Ve Dr. Mant zaten isteksiz, hatta ölümüne korkuyor, bu yüzden yanında başka biri varsa bana kesinlikle açılmayacaktır. O zaman bu yolculuğun amacı ortadan kalkmış olur."

Wesley isteksizce, "Pekala," dedi. "Nerede olduğunuzu bildiğimiz ve uçağımıza yetişmek istiyorsak en geç saat dörtte burada buluşmamız gerektiği sürece."

"kapanırsa seni ararım," dedim. "Burada olacak mısınız?"

Olson, "Eğer değilsek, sekreterim bizi nerede bulacağını bilir," dedi.

Bir fiskiyeden gürültüyle suların aktığı ve bronz bir Lincoln'ün eski ABD başkanlarının portreleriyle kaplı duvarların arasında taht kurduğu lobiye indim.

S. temsilcileri.

Muhafızlar pasaportları ve ziyaretçileri incelerken çok sert davrandılar.

Soğuk bakışlarla geçmeme izin verdiler ve kapıdan çıkarken gözlerinin beni takip ettiğini hissettim. Soğuk ve nemli sabahın sokağında bir taksi çağırdım ve şoföre Belgravia'da Eaton Meydanı'ndan çok da uzak olmayan bir adres verdim.

Yaşlı Bayan Mant, Ebury Mews'de dairelere bölünmüş üç katlı bir kasaba evinde yaşıyordu. Binası alacalı kiremit çatı üzerine kırmızı baca saksılarıyla sıvanmıştı ve pencere kutuları nergisler, çiğdemler ve sarmaşıklarla doluydu. Merdivenlerden ikinci kata çıktım ve kapısını çaldım ama kapıyı açan şef yardımcım değildi. Bana bakan yaşlı kadın da en az benim kadar şaşkın görünüyordu.

"Affedersiniz," dedim ona. "Sanırım bu çoktan satıldı." "Hayır, üzgünüm. Kesinlikle satılık değil," dedi kararlı bir şekilde.

"Philip Mant'ı arıyorum," diye devam ettim. "Açıkça görülüyor ki yanlış ..."

"Oh," dedi. "Philip benim kardeşim." Hoş bir şekilde gülümsedi. "Az önce işe gitmek için çıktı. Az önce onu kaçırdın."

"İş mi?" Dedim.

"Evet, her zaman tam bu saatlerde ayrılır. Trafikten kaçınmak için, bilirsiniz. Gerçi bunun pek mümkün olduğunu sanmıyorum." Birden karşısındaki yabancının farkına vararak duraksadı. "Ona kimin uğradığını söyleyebilir miyim?"

"Dr. Kay Scarpetta," dedim. "Ve onu gerçekten bulmalıyım."

"Elbette." Şaşırmış olduğu kadar memnun da görünüyordu. "Sizden bahsettiğini duydum. Size son derece düşkün ve geldiğinizi duyunca çok sevinecek. Sizi Londra'ya getiren nedir?"

"Burayı ziyaret etme fırsatını asla kaçırmam. Onu nerede bulabileceğimi söyleyebilir misiniz?" Tekrar sordum.

"Tabii ki. Horseferry Yolu'ndaki Westminster Devlet Morgu." Tereddüt etti, kararsızdı. "Size söyleyeceğini düşünmüştüm."

"Evet." Gülümsedim. "Ve onun adına çok memnunum."

Neden bahsettiğimden emin değildim ama o da çok memnun görünüyordu.

"Ona geleceğimi söylemeyin," diye devam ettim. "Ona sürpriz yapmak niyetindeyim."

"Oh, bu harika. Kesinlikle çok heyecanlanacak."

Az önce söylediğine inandığım şeyi düşünürken bir taksiye daha bindim. Mant'ın yaptığı şeyin nedeni ne olursa olsun, kendimi biraz öfkeli hissetmekten alıkoyamıyordum.

Şoför bana "Adli Tıp Mahkemesine mi gidiyorsunuz hanımefendi?" diye sordu. "Hemen şurada." Açık pencereden yakışıklı bir tuğla binayı işaret etti.

"Hayır, ben gerçek morga gidiyorum," dedim.

". İşte burası. Taşınmaktansa yürümek daha iyidir," dedi boğuk bir kahkahayla.

Londra standartlarına göre küçük bir binanın önüne park ederken paramı çıkardım. Granit süslemeli tuğla ve çatı boyunca garip bir parapet, pas rengine boyanmış süslü bir ferforje çitle çevriliydi. Girişteki levhada yazan tarihe göre morg yüz yıldan daha ve o günlerde adli tıp pratiği yapmanın ne kadar acımasız olabileceğini düşündüm. İnsan türü dışında hikayeyi anlatacak çok az tanık olurdu ve insanların daha önceki zamanlarda daha az yalan söyleyip söylemediğini merak ettim.

Morgun resepsiyon bölümü küçüktü ama normal bir iş yerinin lobisi gibi hoş bir şekilde döşenmişti.

Açık bir kapıdan koridora çıktım ve kimseyi görmediğim için o tarafa yöneldim, tam o sırada bir odadan kolları büyük boy kitaplarla dolu bir kadın çıktı.

"Üzgünüm," dedi şaşkınlıkla. "Ama buraya geri gelemezsiniz." "Dr. Mant'ı arıyorum," dedim.

Bol kesim uzun bir elbise ve kazak giymişti ve İskoç aksanıyla konuşuyordu. "Kimin onu görmeye geldiğini söyleyeyim?" dedi kibarca.

Ona kimlik bilgilerimi gösterdim.

"Oh çok iyi, anlıyorum. O zaman sizi bekliyor."

"Sanmıyorum," dedim.

"I sec." Kitapları başka bir koluna geçirdi ve kafası çok karışmıştı.

"Amerika'da benimle birlikte çalışıyordu," dedim. "Ona sürpriz yapmak istiyorum, bu yüzden bana nerede olduğunu söylerseniz onu bulmayı tercih ederim."

"Aman Tanrım, orası şu anda Faul Odası olmalı. Eğer kapıdan geçerseniz." Başıyla etti. "Ve ana morgun solunda soyunma odalarını göreceksiniz.

İhtiyacınız olan her şey orada, sonra başka kapıdan tekrar sola dönün ve onun ötesinde sağa dönün. Anlaşıldı mı?"

Gülümsedi.

"Teşekkür ederim," dedim.

Soyunma odasında patiklerimi, eldivenlerimi ve maskemi giydim ve kokuyu kıyafetlerimden uzak tutmak için etrafıma gevşekçe bir önlük bağladım. Altı paslanmaz çelik masanın ve beyaz buzdolaplarından oluşan bir duvarın parıldadığı karo döşeli bir odadan geçtim.

Doktorlar mavi giyiyordu ve Westminster bu sabah onları meşgul ediyordu. Yanlarından geçerken bana neredeyse hiç bakmadılar. Koridorun sonunda, uzun lastik çizmeler giymiş şef yardımcımı bir taburenin üzerinde durmuş, bir süredir suda olduğundan şüphelendiğim çürümeye yüz tutmuş bir ceset üzerinde çalışırken buldum. Koku korkunçtu ve kapıyı arkamdan kapattım.

"Dr. Mant," dedim.

Arkasını döndü ve bir an için kim olduğumu ya da nerede olduğunu bilmiyor gibiydi. Sonra sadece şok olmuş gibi baktı.

"Dr. Scarpetta? Tanrım, neden ."

Tabureden ağır adımlarla indi, çünkü küçük bir adam değildi. "Çok şaşırdım. Nutkum tutuldu!" Kekeliyordu ve gözleri korkuyla dalgalanıyordu.

"Ben de şaşırdım," dedim ciddiyetle.

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum. Hadi ama. Bu korkunç yüzücü ile burada konuşmaya gerek yok. Dün öğleden sonra Thames Nehri'nde bulduk. Bana bıçaklanmış gibi geldi ama kimliğini bilmiyoruz. Salona gitmeliyiz," diye gergin bir şekilde konuşmaya devam etti.

Philip Mant, gür beyaz saçları ve keskin soluk gözlerinin üzerindeki kalın kaşlarıyla sevilmemesi imkânsız, sevimli, yaşlı bir beyefendi idi. Bana köşedeki duşları gösterdi; burada ayaklarımızı dezenfekte ettik, eldivenlerimizi ve maskelerimizi çıkardık ve önlüklerimizi bir çöp kutusuna doldurduk. Sonra arkadaki otoparka açılan salona geçtik. Londra'daki diğer her şey gibi, bu odadaki bayat dumanın da uzun bir geçmişi vardı.

"Size içecek şeyler ikram edebilir miyim?" diye sordu bir paket Players çıkarırken. "Artık sigara içmediğinizi biliyorum, o yüzden teklif etmeyeceğim."

"Senden alacağım cevaplar dışında hiçbir şeye ihtiyacım

yok," dedim. Bir kibrit çakarken elleri hafifçe titredi.

"Dr. Mant, Tanrı aşkına burada ne işiniz var?" Ben başladım. "Aileden biri öldüğü için Londra'da olmanız gerekiyordu."

"Ben yaptım. Tesadüfen."

"Tesadüfen mi?" Dedim. "Peki bu ne anlama geliyor?"

"Dr. Scarpetta, zaten tamamen ayrılmak niyetindeydim ve sonra annem aniden öldü ve bu da bir zaman seçmeyi kolaylaştırdı."

"O zaman geri dönmeye hiç niyetin yoktu," dedim, sinirlenerek.

"Çok özür dilerim. Ama hayır, dönmedim." Nazikçe bir küle dokundu.

"En azından bana söyleyebilirdiniz, böylece yerinize birini aramaya başlayabilirdim. Sizi birkaç kez aramaya çalıştım."

"Sana söylemedim ve aramadım çünkü bilmelerini istemedim."

"Onlar mı?" Bu kelime havada asılı kalmış gibiydi. "Tam olarak kimi , Dr. Mant?"

Bacak bacak üstüne atmış, göbeği kemerinin üzerinde kabarmış bir halde sigara içerken son derece gerçekçiydi. "Kim oldukları hakkında hiçbir fikrim yok ama bizim kim olduğumuzu bildikleri kesin. Beni endişelendiren de bu. Size her şeyin tam olarak ne zaman başladığını söyleyebilirim.

Ekim'in on üçü ve davayı hatırlıyor ya da hatırlamıyor

olabilirsiniz." Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Otopsiyi Donanma yaptı çünkü ölüm Norfolk'taki tersanelerinde gerçekleşti."

"Kuru havuzda kazara ezilen adam mı?" Hayal meyal hatırladım. "O adam."

"Haklısınız. O Donanma'nın davasıydı, bizim değil," dedim ne söyleyeceğini tahmin etmeye başlarken. "Bunun bizimle ne ilgisi olduğunu söyle bana."

"Kurtarma ekibi bir hata yaptı," diye devam etti. "Cesedi ait olduğu Portsmouth Deniz Hastanesi'ne götürmek yerine ofisime getirdiler ve genç Danny'nin bundan haberi yoktu. Kan almaya, evrak işleriyle uğraşmaya başladı ve bu sırada merhumun kişisel eşyaları arasında çok sıra dışı bir şey buldu."

Mant'ın Danny'den haberi olmadığını fark ettim.

"Kurbanın yanında kanvas bir çanta vardı," diye devam etti. "Ekip onu cesedin üzerine koymuş ve her şeyin üzerini bir çarşafla örtmüştü. Her ne kadar kötü bir yöntem olsa da, sanırım bu gerçekleşmemiş olsaydı hiçbir ipucumuz olmayacaktı."

"Ne hakkında bir ipucu?"

"Görünüşe göre bu adamda bulunan şey, daha sonra bir tarikatla bağlantılı olduğunu öğrendiğim oldukça uğursuz bir İncil'in kopyasıydı. Yeni Siyonistler. Bu kitap kesinlikle korkunç bir şeydi; işkence, cinayet ve bunun gibi şeyleri ayrıntılı olarak anlatıyordu. Bana göre son derece rahatsız ediciydi."

"Adı El Kitabı mıydı?" diye sordum. "Neden

evet?" Gözleri parladı. "Gerçekten de öyleydi."

"Siyah deri bir ciltte miydi?"

"Sanırım öyleydi. Üzerinde garip bir şekilde merhumun adı olmayan bir isim . Shapiro ya da öyle bir şey."

"Dwain Shapiro."

"Elbette," dedi. "O halde bunu zaten biliyorsunuz."

"Kitap hakkında bilgim var ama neden bu kişinin elinde olduğunu bilmiyorum, çünkü kesinlikle adı Dwain Shapiro değildi."

Yüzünü ovmak için durakladı. "Sanırım adı Catlett'ti." "Ama

Dwain Shapiro'nun katili olabilir," dedim. "İncil bu yüzden

onda olabilir."

Mant bilmiyordu. "Morgumuzda bir donanma vakası olduğunu fark ettiğimde," dedi, "Danny'ye cesedi Portsmouth'a naklettirdim. Açıkçası, zavallı adamın eşyaları da onunla birlikte gitmeliydi."

"Ama Danny kitabı sakladı," dedim.

"Korkarım öyle." Öne doğru eğildi ve sigarasını sehpanın üzerindeki kül tablasında söndürdü.

"Bunu neden yapsın ki?"

" Tesadüfen ofisine girdiğimde kitabı gördüm ve ona kitabın neden kendisinde olduğunu sordum. Açıklaması, kitabın başka bir kişinin adı olduğu için, olay yerinde yanlışlıkla alınmadığını merak ettiğiydi. Belki de çanta başka birine aitti." Durakladı. "Gördüğünüz gibi, henüz oldukça yeniydi ve sanırım sadece dürüst bir hata yaptı."

"Bana bir şey söyle," dedim, "o sırada ofisi arayan ya da buraya gelen gazeteciler oldu mu? Örneğin, tersanede ezilerek ölen adam hakkında bilgi almak isteyen olmuş mudur?"

"Evet, Bay Eddings geldi. Bunu hatırlıyorum çünkü her ayrıntıyı öğrenmeye oldukça hevesliydi ve bu beni biraz şaşırtmıştı. Bildiğim kadarıyla,

Bu konuda hiçbir şey yazmadı." "Danny,

Eddings ile konuşmuş olabilir mi?"

Mant düşünceli düşünceli baktı. "Görünüşe göre ikisini biraz konuşurken gördüm. Ama genç Danny ona bir şey söylememesi gerektiğini çok iyi biliyordu."

"Eddings'in Yeni Siyonistler hakkında bir hikaye yazdığını varsayarak Kitabı Eddings'e vermiş olabilir mi?"

"Aslında bilemezdim. Kitabı bir daha hiç görmedim ve Danny'nin onu Donanmaya iade ettiğini düşündüm. Delikanlıyı özledim. Bu arada o nasıl? Dizleri nasıl! Ona Hop-Along derdim, biliyorsun." Güldü.

Ama sorusuna cevap vermedim, hatta gülümsemedim bile. "Bana ondan sonra ne olduğunu anlat. Seni korkutan neydi?"

"Tuhaf şeyler. Takımlar. Takip edildiğimi hissettim.

Morg şefim, hatırlayacağınız üzere, iyi bir açıklama yapmadan aniden işi bıraktı. Bir gün otoparka gittiğimde arabamın ön camında kan vardı. Laboratuarda test ettirdim ve kasap kanı çıktı. Başka bir deyişle bir inekten."

"Sanırım Dedektif Roche ile tanıştınız," dedim. "Ne

yazık ki. Ondan hiç hoşlanmıyorum."

"Sizden hiç bilgi almaya çalıştı mı?"

". Otopsi için değil tabii ki. Bunu kaldıracak midesi yok."

"Ne bilmek istiyordu?"

"Şey, donanma ölümü. Bu konuda soruları vardı."

"Kişisel eşyalarını sordu mu? Cesetle birlikte yanlışlıkla morga gelen el çantasını?"

Mant hatırlamaya çalışıyordu. "Madem bu acınası zorluyorsun, görünüşe göre çantayı sorduğunu hatırlıyorum.

Ve sanırım onu Danny'ye yönlendirdim."

"Danny belli ki ona hiç vermemiş," dedim.

"Ya da en azından Kitap değil, çünkü o zamandan beri ortaya çıktı." Nasıl olduğunu söylemedim çünkü onu üzmemek istemedim.

"Bu lanet Kitap birileri için çok önemli olmalı," diye düşündü.

Tekrar sigara içerken durakladım. Sonra dedim ki, "Neden bana söylemedin? Neden kaçtın ve tek kelime bile etmedin?"

"Açıkçası senin de bu işin içine çekilmeni istemedim. Ve kulağa oldukça fantastik geliyordu." Durakladı ve yüzünden Virginia'dan ayrıldığından beri başka kötü olayların yaşandığını sezdiğini anladım. "Dr. Scarpetta, ben genç bir adam değilim.

Emekli olmadan önce sadece işimi bir süre daha huzur içinde yapmak istiyorum."

Onu daha fazla eleştirmek istemedim çünkü ne yaptığını anlamıştım. Açıkçası onu suçlayamazdım ve muhtemelen kendi hayatını kurtardığı için kaçmış olmasına sevinmişim. İronik bir şekilde, bildiği önemli bir şey yoktu ve eğer öldürülseydi, Danny'nin öldürülmesinin hiçbir nedeni olmadığı gibi, bu da hiçbir nedeni olmayacaktı.

Sonra, dökülen kan kadar parlak kırmızı bir dizlik ve kanlı saçlara yapışan yapraklar ve çöpler gibi görüntüleri geri iterken gerçeği söyledim. Danny'nin parlak gülümsemesini hatırladım ve bir köpeğin gece yarısı havladığı bir tepedeki kafeden taşıdığı küçük beyaz çantayı asla unutmayacaktım. Şimdi tanıdığını anladığım öldürülen Ted Eddings konusunda bana yardım ederken gözlerindeki hüznü ve korkuyu her zaman zihnimde canlandıracaktım. İki genç adam birlikte, istemeden de olsa birbirlerini nihai vahşi ölümlerine bir adım daha yaklaştırmışlardı.

"Yüce Tanrım. Zavallı çocuk." Mant'ın söyleyebildiği tek şey buydu.

Gözlerini bir mendille kapattı ve yanından ayrıldığımda hala ağlıyordu.

WESLEY VE BEN O GECE NEW YORK'A UÇTUK ve erken geldik çünkü kuyruk rüzgârları yüz knot'tan fazlaydı. Gümrükten geçtik ve çantalarımızı aldık, sonra aynı servis bizi kaldırırda karşıladı ve Learjet'in beklediği özel havaalanına geri götürdü.

Hava aniden ısınmış ve yağmur tehdidi oluşturmaya başlamıştı ve biz de şiddetli düşüncelerle aydınlanan devasa siyah gök gürültüsü başlıkları arasında uçuyorduk. Bir kavganın ortasındaymışız gibi görünen bir yerden hızla geçerken fırtına yüksek sesle çatırdıyor ve parlıyordu. Mevcut durum hakkında biraz bilgi almıştım ve Büro'nun polis ve kurtarma ekipleri tarafından kurulan diğerleriyle birlikte bir karakol kurmuş olması hiç de şaşırtıcı değildi.

Lucy'nin sahadan getirildiğini ve güvende Mühendislik Araştırma Tesisi'nde (ERF) yeniden çalışmaya başladığını duyunca rahatlamıştım. Wesley'nin Akademi'ye varana kadar bana söylemediği şey, HRT'nin geri kalanıyla birlikte görevlendirildiği ve Quantico'da uzun süre kalmayacağıydı.

"Söz konusu bile olamaz," dedim ona, sanki izin vermeyen bir anneymişim gibi.

"Korkarım bu konuda söz hakkınız yok," diye cevap verdi.

Cumartesi gecesi ıssız Jefferson lobisinde çantalarımı taşımama yardım ediyordu. Tartışmaya devam ederken kayıt masasındaki genç kadınlara el salladık.

"Tanrı aşkına," diye devam ettim, "o yepyeni. Onu öylece nükleer bir krizin ortasına atamazsınız."

"Onu hiçbir şeyin içine atmayacağız." Cam kapıları iterek açtı. "Tek ihtiyacımız olan onun teknik becerileri.

Keskin nişancı atışı yapmayacak ya da uçaktan atlamayacak." "Şimdi nerede?"

Asansöre bindiğimizde sordum.

"Umarım yatakta."

"Oh." Saatile baktım. "Sanırım gece yarısı olmuş. Yarın olduğunu ve kalkmam gerektiğini sanıyordum."

"Biliyorum. Ben de berbat durumdayım."

Gözlerimiz buluştu ve ben gözlerimi . "Sanırım hiçbir şey olmamış gibi davranmamız gerekiyor," dedim sesimin tonunu sertleştirerek, çünkü aramızda geçenleri hiç konuşmamıştık.

Koridora çıktık ve dijital bir tuş takımına bir kod bastı. Bir kilit açıldı ve o da başka bir cam kapıyı açtı.

" yapmanın ne faydası var?" dedi başka bir kod girip başka bir kapı açtı.

"Bana sadece ne yapmak istediğini söyle," dedim.

İş ya da tehlike beni geceyi burada geçirmeye zorladığında genellikle kaldığım güvenlik süitinin içindeydik. Ben oturma odasındaki büyük pencerenin perdelerini çekerken o da çantalarını yatak odasına taşıdı. Dekor rahat ama sadeydi ve Wesley cevap vermeyince, en azından telefonların izlendiğini bildiğim bu yerde samimi bir şekilde konuşmanın muhtemelen güvenli olmadığını hatırladım. Onu salona kadar takip ettim ve sorumu tekrarladım.

"Sabırlı ol," dedi ve üzgün görünüyordu, belki de sadece yorgundu. "Bak Kay, eve gitmem gerekiyor. Sabah ilk iş Marcia Gradecki ve Senatör Lord'la birlikte havadan bir inceleme yapmamız gerekiyor."

Gradecki Birleşik Devletler başsavcısıydı ve Frank Lord da Yargı Komitesi başkanı ve eski bir dosttu.

"Genel olarak neler olup bittiğini herkesten daha iyi biliyor gibi görüldüğün için senin de istiyorum. Belki onlara bu kaçıkların inandığı İncil'in önemini anlatabilirsin. için adam öldüreceklerini. Onun için ölürler."

İçini çekti ve gözlerini ovuşturdu. "Ve bu lanet olası pislikler reaktörleri havaya uçurmaya karar verirse -Allah korusun- kontamine olmuş ölümlerle nasıl başa çıkacağımızı konuşmamız gerekiyor." Tekrar bana baktı. "Tek yapabileceğimiz denemek," dedi ve mevcut krizden daha fazlasını kastettiğini biliyordum.

"Ben de öyle yapıyorum Benton," dedim ve odama geri döndüm.

Santrali arayıp Lucy'nin odasını aramalarını istedim ve cevap gelmeyince bunun ne anlama geldiğini anladım. ERF' ve orayı arayamazdım çünkü bir futbol sahası büyüklüğündeki o binanın neresinde olabileceğini bilmiyordum. Bu yüzden ceketimi giydim ve Jefferson'dan çıktım çünkü yeğenimi görene kadar dik duramazdım.

ERF'nin Akademi'nin girişindeki kapıdan çok da uzak olmayan bir yerde kendi nöbetçi kapısı vardı ve FBI polislerinin çoğu artık beni oldukça iyi tanıyordu. Görevli nöbetçi ben görüldüğümde şaşırılmış görünüyordu ve ne istediğimi görmek için dışarı çıktı.

"Sanırım yeğenim geç saate kadar çalışıyor," diye açıklamaya başladım. "Evet, hanımefendi. Onu daha önce içeri girerken gördüm."

"Onunla iletişime geçmenin bir yolu var mı?"

"Hmmm." Kaşlarını çatı. "Hangi bölgede olabileceğine bir fikriniz var mı?"

"Belki bilgisayar odası."

Bunu boşuna denedi, sonra bana baktı. "Bu çok önemli." "Evet, öyle," dedim minnettarlıkla.

Telsizini ağzına doğru kaldırdı.

"Kırk iki numaralı birimden

üsse," dedi. "Kırk iki, cevap ver."

"ERF kapısında bana on-yirmi beş mi

vereceksin?" "10-4."

Güvenlik görevlisinin gelmesini bekledik ve ortağı beni binaya sokarken o da kulübeye yerleşti. Bir süre uzun boş koridorlarda dolaştık, yeğenimin makine atölyelerine ve laboratuarlara açılan kilitli kapıları denedik. Yaklaşık on beş dakika böyle devam ettikten sonra şansımız yaver gitti. Bir kapıyı denedi ve kapı Noel Baba'nın bilimsel faaliyet atölyesi gibi geniş bir odaya açıldı.

Bunun merkezinde, bir veri eldiveni ve zeminden geçen uzun kalın siyah kablolarla bağılı başa takılan bir ekran takan Lucy vardı.

Gardiyan bana "İyi olacak mısın?" diye

sordu. "Evet," dedim. "Çok teşekkür

ederim."

Laboratuvar önlüklü ve tulumlu iş arkadaşları bilgisayarlarla, arayüz cihazlarıyla ve büyük video ekranlarıyla meşguldü ve hepsi içeri girdiğimi gördü. Ama Lucy kördü. Aslında bu odada değil, Old Point nükleer santralinde olduğundan şüphelendiğim bir podyum boyunca sanal gerçeklik yürüyüşü yaparken gözlerini kapatan küçük CRT'lerdeydi.

Eldivenin üstündeki bir düğmeye basarken, "Şimdi yakınlaştıracam," diyordu.

Video ekranındaki alan aniden büyüdü ve Lucy olan figür dik ızgaralı merdivenlerde durdu.

"Kahretsin, uzaklaştırıyorum," dedi sabırsızlıkla. "Bunun işe yaramasına imkân yok."

Büyük bir kara kutuyu izleyen genç bir adam, "Söz veriyorum olabilir," dedi. "Ama bu biraz zor."

Durakladı ve başka bir ayarlama yaptı. "Bilmiyorum Jim, bu gerçekten yüksek çözünürlüklü bir veri mi yoksa sorun bende mi?"

"Bence sorun ."

Yeğenim, video ekranında konveyör bantları ve devasa türbinlere benzeyen şeylerin içinde dolaşırken, "Belki de siber hastalığa yakalanıyorumdur," dedi.

"Algoritmaya bir göz atacağım."

"Biliyor musun," dedi sanal merdivenlerden aşağı inerken, "belki de elimizdeki yazılımda ne varsa onun yerine C koduna koymalı ve üç-dört gecikmeden üç yüz dört mikrosaniyeye vb. geçmeliyiz."

"Evet. Aktarım dizileri hatalı," dedi bir başkası. "Zamanlama döngülerini ayarlamalıyız."

"Bu konuyu fazla kurcalamak gibi bir lüksümüz yok," diye bir başka ses daha yükseldi. "Ve Lucy, teyzen burada."

Kısa bir süre durakladı, sonra sanki karşısındakinin ne dediğini duymamış gibi devam etti. "Bak, C kodunu sabahtan önce yapacağım. Dikkatli olmalıyız yoksa Toto merdivenlerde sıkışıp kalacak ya da başarısız olacak. O zaman da tamamen mahvoluruz."

Toto'nun, bir metreyi geçmeyen kutu gibi çelik bir gövdeye monte edilmiş, tek bir video gözü olan tuhaf bir balon kafa olduğu sonucuna varabildim. Bacakları kramponlu, kolları tutamaklıydı ve genel olarak bana küçük bir animasyon tankını anımsattı. Toto bir kenara park etmişti, kaskını çıkarmakta olan efendisinden çok da uzakta değildi.

"Bu eldivenin biyo-denetleyicilerini değiştirmeliyiz," dedi eldiveni dikkatlice çıkarmaya başlarken. "Bir parmağımın ileri, iki parmağımın geri gitmesine alışkınım. Tam tersine değil. Sahadayken böyle bir karışıklığı göze alamam."

"Bu kolay iş," dedi Jim ve kadının yanına gidip eldiveni aldı.

Lucy kapının yanında benimle karşılaştığında çıldırmış gibi görünüyordu.

"İçeri nasıl girdin?" Hiç de arkadaş canlısı değildi.

"Muhafızlardan biri."

"İyi ki seni tanıyorlar."

"Benton bana seni geri getirdiklerini, HRT'nin sana ihtiyacı olduğunu söyledi," dedim.

Meslektaşlarının çalışmaya devam etmesini izledi. "Adamların çoğu zaten orada."

"Old Point'te," dedim.

"Bölgede dalgıçlarımız var, yakınlara keskin nişancılar yerleştirdik, helikopterler bekliyor. Ama en azından bir kişiyi bulamazsak hiçbir şey işe yaramayacak.

içeri."

"Ve belli ki o sen değilsin," dedim, aksini iddia ederse FBI'ı, tüm Büro'yu, hepsini birden öldüreceğimi biliyordum.

"Bir bakıma ben de giriyorum," dedi yeğenim. "Toto'yu çalıştıran ben olacağım. Hey, Jim," diye seslendi. "Hazır başlamışken, pede bir de uç komutu ekleyelim."

"Demek Toto'nun kanatları olacak," dedi biri. İyi olmuş.

Akıllı bir koruyucu meleğe ihtiyacımız olacak."

"Lucy, bu insanların ne kadar tehlikeli olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Söylemeden edemedim.

Bana baktı ve içini çekti. "Yani, ne düşünüyorsun Kay Teyze? Sence ben sadece oyuncaklarla oynayan bir çocuk muyum?"

"Sanırım kendimi çok endişeli hissetmekten alıkoyamıyorum."

"Şu anda hepimiz endişelenmeliyiz," dedi bitkin bir halde.

"Bak, işe geri dönmeliyim." Saatine baktı ve derin nefes verdi. "En azından neler olup bittiğini bilmen için planıma hızlı bir genel bakış ister misin?"

"Lütfen."

"Bununla başlıyor." Yere oturdu, ben de yanına çöktüm, sırtımızı duvara dayadık. "Normalde Toto gibi bir robot telsizle kontrol edilirdi ki bu da bu kadar çok beton ve çeliğin olduğu bir tesiste asla işe yaramaz. Ben de daha iyi olduğunu düşündüğüm bir yöntem buldum. Temel olarak bir makara fiber optik kablo taşıyacak ve hareket ederken bir salyangozun izi gibi arkasında bırakacak."

"Peki nereye taşınacak?" Ben sordum. "Enerji santralinin içinde mi?"

"Şu anda bunu belirlemeye çalışıyoruz," dedi. "Ancak pek çok şey ne olacağına bağlı. Bilgi toplamak gibi gizli işler yapabiliriz. Ya da elimizde açık bir konuşlandırma olabilir, örneğin

Teröristler rehine telefonu istiyor, biz de buna . Toto'nun anında her yere gitmeye hazır olması gerekiyor."

"Merdivenler hariç."

"Merdiven çıkabilir. Bazıları diğerlerinden daha iyi."

"Fiber optik kablo senin gözlerin mi olacak?" Dedim.

"Doğrudan veri eldivenlerime bağlanacak." İki elini de havaya kaldırdı. "Ve sanki içeri giren Toto yerine benmişim gibi hareket . Sanal gerçeklik uzaktan varlık göstermemi sağlayacak, böylece sensörlerinin algıladığı her şeye anında tepki verebileceğim. Ve bu arada, çoğu ona yaptığımız o güzel gri tonunda." Odanın karşısındaki arkadaşını işaret etti. "Akıllı boyası bir şeylere çarpmamasına yardımcı oluyor," diye ekledi sanki ona karşı hisleri olabilirmiş gibi.

"Janet seninle geri geldi mi?" Sonra ben sordum.

"Charlottesville'deki işini bitiriyor." "Bitiriyor mu?"

"CP&L'nin bilgisayarına kimin girdiğini biliyoruz," dedi. "Nükleer fizik alanında yüksek lisans yapan bir kadın asistan. Sürpriz, sürpriz."

"Adı ne?"

"Loren bir şey." Elleriyle yüzünü ovuşturdu.

Tanrım, hiç oturmamalıydım. Bilirsiniz, siber uzayda çok uzun süre kalırsanız gerçekten başınız dönebilir. Son zamanlarda beni neredeyse hasta ediyor. U.- Parmaklarını birkaç kez şıklattı. "McComb. Loren McComb."

"Peki kaç yaşında?" Cleta'nın Eddings'in kız arkadaşının adının Loren olduğunu söylediğini hatırladığımda sordum.

"Yirmili yaşların

sonunda." "?"

"İngiltere. Ama aslında Güney Afrikalı. O siyah."

"Bayan Eddings'e göre bu da onun zayıf karakterini açıklıyor."

"Ha?" Lucy tuhaf bir şekilde bana baktı.

"Peki ya Yeni Siyonistlerle bir bağlantı?" diye sordum. "Görünüşe göre onlarla internet üzerinden bağlantı kurmuş.

Çok militan ve hükümet karşıtı. Benim teorime göre, uzun süre iletişim kurdukça beyni onlar tarafından yıkandı."

"Lucy" dedim, "sanırım Eddings'in kız arkadaşı ve kaynağıydı ve sonunda, muhtemelen Kaptan Green Yeni Siyonistlerin onu öldürmesine yardım etmiş olabilir."

"Neden ona yardım edip sonra da bunu yapsın ki?"

"Başka seçeneği olmadığına inanmış olabilir. Hand'in davasına zarar verebilecek bilgilerle ona yardım etmiş olsaydı, onlara yardım etmeye ikna edilmiş ya da onlar tarafından tehdit edilmiş olabilirdi."

Eddings'in buzdolabındaki Kristal Şampanya'yı düşündüm ve yılbaşı gecesini kız arkadaşıyla geçirmeyi planlayıp planlamadığını merak ettim.

"Onun kendilerine yardım etmesini nasıl istemiş olabilirler?" Lucy soruyordu.

"Muhtemelen hırsız alarminin , hatta belki de kasasının şifresini biliyordu." Son düşüncem en kötüsüydü. "Öldüğü gece teknede onunla birlikte olabilir. Bu nedenle, onu zehirleyen o olmadığını bilmiyoruz. Ne de olsa o bir bilim insanı."

"Lanet olsun."

"Onunla görüştüğünüzü varsayıyorum," dedim.

"Janet'in var. McComb yaklaşık on sekiz ay önce internette dolaşırken bir ilan panosuna asılmış bir notla karşılaştığını iddia ediyor. İddiaya göre bir yapımcı, teröristlerin bir nükleer enerji santralini ele geçirerek Kuzey Kore'deki durumu yeniden yaratmaları ve silah kalitesinde plütonyum elde etmeleri vesaire vesaire ile ilgili bir film üzerinde çalışıyormuş. Bu sözde yapımcının teknik yardıma ihtiyacı vardı ve bunun için para ödemeye hazırdı."

"Bunun kim dair bir ismi var mıydı?" Ben sordum.

"Kendisine her zaman 'Alias,' sanki ünlü olabileceğini ima eder gibi. Büyük bir ısırık aldı ve ilişki başladı. Yüksek lisans asistanlığı nedeniyle erişebildiği lisansüstü makalelerden ona bilgi göndermeye başladı. Bu Alias denen pisliğe Old Point'i ele geçirip Araplara yakıt düzenekleri göndermesi için aklınıza gelebilecek her türlü tarifi verdi."

"Fıçı yapmaya ne dersiniz?"

"Doğru. Oak Ridge'den tonlarca seyreltilmiş uranyum çalın. Yüz yirmi beş tonluk fıçılara dönüştürülmek üzere Irak'a, Cezayir'e ya da herhangi bir yere gönderilmesini sağlayın. Sonra da büyük güne kadar depolanacakları yere geri gönder. Uranyumun bir reaktörün içinde plütonyuma dönüşmesiyle ilgili her şeyi anlattı." Lucy durdu ve bana baktı. "Yaptığı şeyin gerçek olabileceğinin hiç aklına gelmediğini iddia ediyor."

"Peki CP&L'nin bilgisayarına girmeye başladığında bu onun için gerçek miydi?" "Bunu açıklayamıyor ve bir gerekçe de sunmuyor."

"Sebebin kolay olduğunu sanıyorum," dedim. "Eddings bazı kişilerin Arap ülkeleriyle yapmış olabilecekleri telefon görüşmeleriyle ilgileniyordu. Ve listesini Pittsburgh'daki geçit üzerinden elde etti."

"Yeni Siyonistlerin, bir muhabir olan erkek arkadaşına yardım etmesinden hoşlanmayacaklarını fark etmiş olabileceğini düşünmüyor musunuz?"

"Umursadığını sanmıyorum," dedim öfkeyle. "Sanırım iki tarafı da oynamanın dramasından hoşlanıyordu. Başka bir şey olmasa bile, muhtemelen sessiz akademik dünyasında daha önce böyle hissetmemişken, bu ona kendini çok önemli hissettirmiş olmalı. Eddings NAVSEA'de, Kaptan Green'in ofisinde ya da kim bilir nerelerde dolaşmaya başlayana ve Yeni Siyonistlere kaynakları Bayan McComb'un tüm operasyonu tehdit ettiği ihbarı gelene kadar gerçeklerin ortaya çıktığından şüpheliyim."

"Eğer Eddings bunu olsaydı," dedi Lucy, "asla başaramazlardı."

"Kesinlikle," dedim. "Eğer herhangi birimiz bunu zamanında anlayabilseydi, bunlar olmazdı." Laboratuvar önlüğü giymiş bir kadının Toto'nun kollarını kaldırmasını izledim.

kutu. "Söyleyin bana," dedim, "Janet onunla röportaj yaparken Loren McComb'un tavrı nasıldı?"

"Bağlantısız. Kesinlikle duygu yok."

"Hand'in adamları çok güçlü. "Bir dakika önce erkek arkadaşına yardım ederken, bir dakika sonra onu öldürmeni sağlayabiliyorlarsa, sanırım öyledir." Lucy de robotunu izliyordu ve gördüklerinden pek memnun olmuşa benzemiyordu.

"Büro Bayan McComb' nerede tutuyorsa, umarım Yeni Siyonistlerin onu bulamayacağı bir yerdedir."

Toto aniden durduğunda ve kutu ağır bir şekilde yere düştüğünde Lucy, "Gözlerden uzakta," dedi.

"Omuz ekleminin kaç ayarlı?" diye . "Sekiz."

"Beşe indirelim. Lanet olsun." Tekrar yüzünü ovuşturdu. "İhtiyacımız olan tek şey bu."

Ayağa kalkarken, "Pekala, ben sizi bırakıp Jefferson'a dönüyorum," dedim.

Gözlerinde tuhaf bir bakış vardı. "Her zamanki gibi güvenlik katında mı kalıyorsun?" diye sordu.

"Evet." I

"Sanırım fark etmez, ama Loren McComb'un olduğu yer orası," dedi.

Aslında benim odam onunkinin yanındaydı ama benim aksime o kapalı bir odadaydı. Bir süre yatakta oturup kitap okumaya çalışırken, duvardan televizyonunun sesini duyabiliyordum. Kanal değiştirmesini dinledim ve sonra eski bir bölümün tekrarını izlerken "Star Trek" seslerini tanıdım.

Saatlerce birbirimizden sadece birkaç metre uzaktaydık ve o bunu bilmiyordu, onun sakince bir şişede hidroklorik asit ve siyanürü karıştırdığını ve gazı kompresörün giriş valfine yönlendirdiğini hayal ettim. Anında, uzun siyah

Hortum suda şiddetle sarsılırdı ve sonra sadece nehrin durgun akıntısı onu daha fazla hareket ettirebilirdi.

"Bunu uykunda gör," dedim ona, ama beni duymuyordu. "Hayatının geri kalanında uykunda. Her lanet gece." Öfkeyle lambamı kapattım.

Bölüm 13

ERTESİ SABAH ERKEN SAATLERDE, SİS BENİM
Pencereler ve Quantico her zamankinden daha sessizdi.

Hiçbir menzilde tek silah sesi duymadım ve Denizciler uyuyor gibi görünüyordu. Asansörlerin bulunduğu alana açılan çift camlı kapıdan çıkarken odamın yanındaki güvenlik kilidinin açıldığını duydum.

Aşağı düğmesine bastım ve sanki daha önce tanıştıyormuşuz gibi yüzüme bakan açık tenli siyah bir kadının iki yanında muhafazakâr takım elbiseli iki kadın ajan yürürken etrafıma bakındım. Loren McComb'un meydan okuyan koyu renk gözleri vardı ve sanki hayatta kalmasını ve yaptığı her şeyin gelişmesini sağlayan bir kaynakmış gibi içinde derin bir gurur akıyordu.

"Günaydın," dedim hiçbir şey hissetmeden.

birlikte asansöre binerken ajanlardan biri "Dr. Scarpetta," diyerek beni ciddiyetle selamladı.

Birinci kata kadar sessizdik ve Joel Hand'e bomba yapmayı öğreten bu kadının ekşi bayatlığının kokusunu alabiliyordum. Dar, solmuş bir kot pantolon, spor ayakkabılar ve Eddings'in ölümcül hatasına katkıda bulunmuş olması gereken etkileyici yapısını gizleyemeyen uzun, dolgun beyaz bir bluz giymişti. Onun ve gardiyanlarının arkasında durdum ve yüzünün görebildiğim kısmını izledim. Sık sık dudaklarını yalıyor, benim için yeterince çabuk açılmayan kapılara bakıyordu.

Sessizlik sis gibi yoğundu ve sonra birinci katta serbest bırakıldık. İnmek için acele etmedim ve iki ajanın McComb'a dokunmadan onu götürmelerini izledim. Bunu yapmak zorunda değillerdi, çünkü gerektiğinde bunu yapabilirlerdi. Loren'e eşlik ettiler.

McComb bir koridordan geçti, sonra gerbil tüpleri denilen sayısız kapalı yürüme yollarından birine döndü ve durup bana tekrar baktığında şaşırdım. Benim düşmanca bakışlarımla karşılaştı ve yoluna devam etti, cezaevinde uzun bir hac yolculuğu olmasını umduğum şeye bir adım daha yaklaşmıştı.

Merdivenleri tırmanarak, duvarlarında birlikteki her eyaletin bayrağının asılı olduğu kafeteryaya girdim. Rhode Island'ın altında bir köşede Wesley ile karşılaştım.

"Az önce Loren McComb'u gördüm," dedim tepsimi bırakırken.

Saatine bir göz attı. "Bugünün büyük bir kısmında görüşmede olacak." "Sence bize yardımcı olabilecek bir şey söyleyebilecek mi?" Tuz ve biberi daha yakına kaydırıldı. "Hayır. Artık çok geç," dedi basitçe.

Çırpılmış yumurta beyazı ve kuru tost yedim ve Ulusal Akademi'deki yeni ajan ve polislerin omlet ve waffle hazırlamalarını izlerken kahvemi sade içtim. Bazıları pastırma ve sosisli sandviçler yapıyordu ve ben yaşlanmanın ne kadar sıkıcı olduğunu düşünüyordum.

"Gitmeliyiz." Tepsimi kaldırdım, çünkü bazen yemek yemeye değmiyordu.

"Yemeğimi bitirmedim, Şef." Kaşığıyla oynadı. "Granola yiyorsun ve hepsi bitmiş."

"Daha fazlasını alabilirim." "Hayır, almayacaksın," dedim.

"Düşünüyorum."

"Tamam." Ona baktım, ne söyleyeceğini merak ediyordum. "Bu El Kitabı ne kadar önemli?"

"Hem de çok. Sorunun bir kısmı Danny'nin bir tanesini alıp muhtemelen Eddings'e vermesiyle başladı."

"Neden bu kadar önemli olduğunu düşünüyorsun?"

"Sen bir profilcisin. Bilmen gerekir. Bize nasıl davranacaklarını söylüyor. Kitap onları tahmin edilebilir kılıyor."

"Korkunç bir düşünce," dedi.

Sabah dokuzda atış alanlarının yanından geçerek HRT'nin şimdi ihtiyaç duyacakları manevralarda kullandığı lastikhanenin yakınındaki yarım dönümlük çimenliğe yürüdük. Bu sabah, pilotumuz Whit dışında hepsi Old Point'teydi ve hiçbir yerde görünmüyorlardı. Siyah uçuş kıyafeti içinde, yine CP&L'ye ait çift motorlu kurumsal bir helikopter olan mavi beyaz Bell 222'nin yanında duran Whit, tipik olarak sessiz ve formdaydı.

"Whit." Wesley başıyla onu onayladı.

"Günaydın," dedim uçağa binerken.

İçeride küçük bir uçağın kabinine benzeyen dört koltuk vardı ve yardımcı pilot bir harita üzerinde çalışmakla meşguldü.

Senatör Lord tamamen okuduğu şeye dalmış durumdaydı, karşısındaki başsavcı da evrak işleriyle meşguldü. Washington'dan ilk onlar alınmıştı ve son birkaç gecedir pek uyumuşa da benzemiyorlardı.

", Kay?" Senatör başını kaldırmadı.

Koyu renk bir takım elbise ve sert yakalı beyaz bir gömlek giymişti. Kravatı koyu kırmızıydı ve Senato kol düğmeleri takmıştı.

Buna karşılık Marcia Gradecki sade, soluk mavi bir etek ceket giymiş, inciler takmıştı. Güçlü ve dinamik bir şekilde çekici bir yüze sahip, heybetli bir kadındı. İşe Virginia'da başlamış olmasına rağmen, o ana kadar hiç tanışmamıştık.

Wesley, masmavi bir gökyüzüne yükselirken birbirimizi tanıdığımızdan emin oldu. Günün bu saatinde boş olan parlak sarı okul otobüslerinin üzerinden uçtuk, sonra binalar yerlerini hızla ördek körlerinin bulunduğu bataklıklara ve geniş ormanlık alanlara bıraktı. Güneş ışığı ağaçların tepelerinden patikalar çiziyordu. James'i takip etmeye başladığımızda, yansımamız sessizce su boyunca peşimizden uçtu.

"Bir dakika içinde Governor's Landing'in üzerinden u acağız," dedi Wesley ve birbirimizle konuşmak için kulaklığa ihtiya ımız yoktu, sadece pilotlarla konuşuyorduk. "Burası CP&L'nin emlak kolu ve Brett West'in yaşadığı yer. Kendisi operasyonlardan sorumlu başkan yardımcısı ve orada dokuz yüz bin dolarlık bir evde yaşıyor." Herkes aşağı bakınca durakladı. "Hemen hemen görebilirsiniz. şurada.

Arkasında havuzu ve basketbol sahası olan büyük tuğla ev."

Sitede havuzlu birçok büyük ev ve acı verici derecede genç bitki örtüsü vardı. Ayrıca bir golf sahası ve West'in şu anda orada olmayan bir tekneyi tuttuğu söylenen bir yat kulübü de vardı.

Pilotlarımız Chickahorniny'nin James'le buluştuğu kuzeye dönerken başsavcı, "Peki bu Bay West nerede?" diye sordu.

"şu anda bilmiyoruz." Wesley pencereden dışarı bakmaya devam etti. Senatör,

"Onun bu işe karıştığına inandığınızı varsayıyorum," dedi.

"şüphesiz. Aslında CP&L Suffolk'ta bir bölge ofisi açmaya karar verdiğinde, ofisi Joshua Hayes adlı bir çiftçiden satın aldıkları arazi üzerine inşa ettiler."

"Bilgisayarlarındaki kayıtlara da erişilmiş," diye araya girdim.

"Hacker tarafından," dedi Gradecki.

"Doğru."

"Ve onu gözaltına aldınız," dedi.

"Biliyoruz. Görünüşe göre Ted Eddings'le çıkıyormuş, o da bu işe böyle ve sonunda öldürülmüş." Wesley'nin yüzü sertleşmişti. "Benim ikna olduğum şey West'in başından beri Joel Hand'in suç ortağı olduğu. Bölge ofisini şimdi görebilirsiniz." Eliyle işaret etti. "Ve ne biliyorsun," diye alaycı bir şekilde ekledi, "Hand'in yerleşkesinin hemen yanında."

Bölge ofisi temelde kamu hizmeti kamyonları, benzin pompaları ve çatılarında CP&L'nin kırmızıya boyanmış olduğu modüler binalardan oluşan büyük bir otoparktı. Etrafında ve bir ağa lığın üzerinde uçarken, altımızdaki arazi aniden

Nansernond Nehri üzerinde, Joel Hand'in efsaneye göre elektrikli olan yüksek bir metal çitin içinde yaşadığı elli dönümlük noktaya dönüştü.

Yerleşkesi, çok sayıda küçük ev ve barakadan oluşan bir kümeydi, kendi konağı yıpranmıştı ve uzun, beyaz sütunları vardı. Ama bizi endişelendiren bu binalar değildi. Gördüğümüz diğerleri, demiryolu rayları boyunca sıra sıra inşa edilmiş depolara benzeyen büyük ahşap yapılar, su üzerinde büyük vinçlerin bulunduğu devasa bir özel yükleme rıhtımına açılıyordu.

"Bunlar normal ahırlar değil," diye gözlemledi başsavcı. "Çiftliğinden ne gönderiliyordu?"

"Ya da ona," dedi senatör, onlara Danny'nin katilinin eski Mercedes'imin halısına ne izlediğini hatırlattım. "Fıçıların depolandığı yer burası olabilir," diye ekledim. "Binalar yeterince büyük ve vinçlere, trenlere ya da kamyonlara ihtiyacınız olacaktır."

"O zaman Danny Webster cinayeti ile Yeni Siyonistler arasında bir bağlantı olduğu kesin," dedi başsavcı incilerini gergin bir şekilde parmaklarken.

"Ya da en azından fıçıların tutulduğu depolara girip çıkan birine," diye cevap verdim.

"Her yerde tükenmiş uranyumun mikroskobik parçacıkları bulunacak ve bu da fıçıların aslında tükenmiş uranyumla kaplı olduğunu gösterecektir."

Senatör Lord, "Yani bu kişinin ayakkabısının altında uranyum olabilirdi ve bunu bilmiyor olabilirdi," dedi.

"Hiç şüphesiz."

"O zaman buraya bir baskın yapıp ne bulacağımıza bakalım," dedi.

"Evet, efendim," diye onayladı Wesley, "Yapabildiğimiz zaman."

"Frank, şu ana kadar kanıtlayabileceğimiz hiçbir şey yapmadılar," dedi Gradecki ona. "Elimizde olası bir neden yok. Yeni Siyonistler sorumluluğu üstlenmedi."

"Nasıl çalıştığını ben de biliyorum ama bu çok saçma," dedi Lord dışarı bakarak. "Aşağıda köpeklerden başka kimse yok, bana öyle geliyor. Eğer Yeni Siyonistler işin içinde değilse, bunu siz açıklayın. Herkes nerede? Sanırım biz gayet iyi biliyoruz."

Bir ağıldaki doberman pinscherler havlıyor ve etrafımızda döndüğümüz havaya saldırıyorlardı.

"Tanrım," dedi Wesley. "Hepsinin Old Point'in içinde olabileceğini hiç düşünmemiştim."

Ben de bilmiyordum ve çok korkutucu bir düşünce oluşuyordu.

"Yeni Siyonistlerin son yıllarda sayılarını koruduklarını varsayıyorduk," diye etti Wesley. "Ama belki de öyle değildir. Belki de sonunda buradaki tek insanlar saldırı için eğitimde olanlardı."

"Ve buna Joel Hand de dahil." Wesley'e baktım.

"Burada yaşadığını biliyoruz," dedi. "Bence o otobüste olma ihtimali çok yüksek. Muhtemelen diğerleriyle birlikte enerji santralinin içindedir. Onların lideri o."

"Hayır," dedim. "O onların tanrısı." Uzun bir duraklama oldu.

Sonra Gradecki, "Sorun şu ki, o bir deli" dedi.

"Hayır," dedim. "Sorun şu ki, o kötü değil. El kötüdür ve bu çok daha kötüdür."

"Ve fanatizmi orada yapacağı her şeyi etkileyecektir," diye ekledi Wesley. "Eğer oradaysa -sözlerine dikkat etti- o zaman tehdit, bir mavna dolusu yakıt düzeneğiyle kaçmanın çok ötesine geçer. Bu her an bir intihar görevine dönüşebilir."

Bunu duymak Gradecki, "Bunu neden söylediğinizi anlamıyorum," dedi. "Sebepler çok açık."

El Kitabı'nı ve onun yazarı gibi bir adamın neler yapabileceğini anlamamanın acemiler için ne kadar zor olduğunu düşündüm. Sıra sıra dizilmiş eski gri tankerlerin ve nakliye araçlarının üzerinden uçarken başsavcıya baktım.

Donanmanın Ölü Filosu olarak bilinen gemiler. James'e park etmişlerdi ve uzaktan bakıldığında Virginia kuşatma altındaymış gibi görünüyordu ve bir bakıma öyleydi de.

"Bunu daha önce gördüğümü sanmıyorum," mırıldandı şaşkınlıkla aşağı bakarken.

"Weil, yapmalıydın," diye karşılık verdi Senatör Lord. "Donanma filosunun yarısının hizmet dışı bırakılmasından siz Demokratlar sorumlusunuz. Aslında onları park edecek yerimiz bile yok.

Oraya buraya dağılmış durumdalar, eski hallerinin hayaletleri ve hızlı bir şekilde deniz kuvvetlerine ait gemilere ihtiyacımız olduğunda hiçbir işe yaramıyorlar. Siz o eski teknelerden birini çalıştırana kadar Basra Körfezi, buralarda yapılan diğer savaş gibi çoktan geçmiş olur."

"Frank, demek istediğini anladım," dedi sertçe. "Sanırım bu sabah ilgilenmemiz gereken başka konular var."

Wesley pilotlarla konuşabilmek için bir kulaklık seti takmıştı. Bir güncelleme istedi ve ardından Jamestown'a ve feribotuna bakarak uzun süre dinledi.

Telsizi kapattığında yüzü endişeliydi.

"Birkaç dakika içinde Old Point'te olacağız. Teröristler hâlâ temas kurmayı reddediyor ve içeride kaç kayıp olabileceğini bilmiyoruz."

"Daha fazla helikopter sesi duyuyorum," dedim.

Sessizdik ve sonra gümbürdeyen bıçakların sesi net bir şekilde duyuldu. Wesley tekrar yayına girdi.

"Dinle, lanet olsun, FAA'nın bu hava sahasını kısıtlaması gerekiyordu." Dinlerken durakladı. "Kesinlikle olmaz. Bir mil içinde başkasının izni yok-" Sözü kesildi, tekrar dinledi. "Doğru, doğru." Daha da sinirlendi. "Tanrım," diye haykırdı gürültü arttıkça.

İki Huey ve iki Black Hawk gürültüyle geçip gitti ve Wesley sanki bir yere gidiyormuş gibi emniyet kemerini çözdü. Öfkeyle ayağa kalktı ve kabinin diğer tarafına geçerek pencerelerden dışarı baktı.

Kontrollü bir öfkeyle, "Efendim, Ulusal Muhafızları çağırmamalısınız. Çok hassas bir operasyon yürütüyoruz ve ne planlamamıza ne de hava sahamıza herhangi bir müdahaleyi kaldıramayız -tekrar edeyim-. Ve size hatırlatmama izin verin, buradaki yetki polisindir, askeri değil.

Burası Birleşik Devletler- Senatör Lord araya girdi, "Onları ben aramadım ve bu konuda tamamen hemfikiriz." -O zaman kim aradı?" diye sordu Wesley'nin en büyük patronu Gradecki.

Senatör Lord bana bakarak, "Muhtemelen valinizdir," dedi ve tavırlarından onun da öfkelendiğini .

"Böyle aptalca şey yapar çünkü tek düşündüğü bir sonraki seçimler. Beni ofisine bağlayın, yani şimdi."

Senatör kulaklığı taktı ve birkaç dakika sonra içeri girdiğinde kimin duyduğunu umursamadı.

"Tanrı aşkına Dick, sen aklını mı kaçırdın?" dedi Cumhuriyet'in en yüksek makamında oturan adama. "Hayır, hayır, bunları bana anlatma zahmetine bile girme" diye tersledi. "Burada yaptığımız işe müdahale ediyorsun ve eğer bu bir cana mal olursa, suçlunun kim olduğunu açıklayacağımdan emin olabilirsin..."

Bir an sessiz kaldı ve dinlerken yüzündeki ifade korkutucuydu. Sonra vali Ulusal Muhafızlara geri dönme emri verirken birkaç önemli noktaya daha değindi. Aslında devasa helikopterleri hiç inmedi ama irtifa kazandıkça aniden formasyon değiştirdiler. Az önce görebildiğimiz Old Point'in hemen yanından uçtular, beton muhafazaları temiz mavi havada yükseliyordu.

Senatör bizden "Çok özür dilerim," diye özür diledi, çünkü kendisi her şeyden önce bir beyefendiydi.

Çok sayıda polis ve kolluk kuvveti aracına, ambulanslara ve itfaiye araçlarına, çiçekli uydu antenlerine ve haber minibüslerine baktık. Düzinelerce insan dışarıda sanki güzel, tempolu bir günün tadını çıkarıyordu ve Wesley bize toplandıkları yerin dış çevrenin komuta merkezi olan ziyaretçi merkezi olduğunu söyledi.

"Gördüğünüz gibi," diye açıkladı, "tesise ve orada bulunan ana binaya yarım milden yakın değil." Eliyle işaret etti.

"Ana bina kontrol odasının olduğu yer mi?" Ben sordum.

"Doğru. Şu üç katlı bej tuğlalı bina. Rehineler de dahil olmak üzere, en azından çoğunun orada olduğunu düşünüyoruz."

Senatör Lord, "Reaktörleri kapatmak gibi şey yapmayı planlıyorlarsa, ki zaten yaptıklarını biliyoruz, orada olmaları gerekirdi," dedi.

"Sonra ne olacak?" diye sordu başsavcı.

"Yedek jeneratörler var, yani kimse elektriksiz kalmayacak. Santralin kendisinin de acil durum güç kaynağı var" diyen Lord, nükleer enerjinin ateşli bir savunucusu olarak biliniyordu.

Santralin iki yanından biri James'e, diğeri de yakındaki insan yapımı bir göle uzanan geniş su yolları geçiyordu. Burada dönümlerce trafo ve elektrik hattı ile ve yardıma gelen insanlara ait çok sayıda arabanın bulunduğu otoparklar vardı. Ana binaya görünmeden girmenin kolay bir yolu yok gibiydi, çünkü her nükleer enerji santrali en sıkı güvenlik düşünülmüş olarak tasarlanır. Amaç yetkili olmayan herkesi dışarıda tutmaktır ve ne yazık ki biz de buna dahildik. Örneğin çatıdan giriş için metal ve betonda delikler açmak gerekiyordu ve görülme riski olmadan bunu yapmak mümkün değildi.

Wesley'nin olası bir amfibi planı düşündüğünden şüpheleniyordum, çünkü HRT dalgıçları nehre ya da nehre fark edilmeden girebilir ve ana binanın bir tarafına çok yakın bir su yolunu takip edebilirlerdi. Bana öyle geliyordu ki, teröristlerin saldırdığı kapının yirmi metre yakınına kadar yüzebilirlerdi ama ajanların karaya çıktıklarında tespit edilmekten nasıl kurtulacaklarını hayal bile edemiyordum.

Wesley herhangi bir plan açıklamadı, çünkü senatör ve başsavcı müttefik, hatta dosttu ama aynı zamanda politikacıydılar. Ne FBI'nın de polisin Washington'ın bu göreve dahil olmasına ihtiyacı vardı. Valinin az önce yaptığı yeterince kötüydü.

"Şimdi ana binaya yakın olan büyük beyaz karavanı fark ederseniz," dedi Wesley, "o bizim iç çevre komuta merkezimiz."

Başsavcı, "Bunun bir haber ekibine ait olduğunu sanıyordum," diye yorum yaptı.

"İşte bu noktada Bay Hand ve Neşeli Grubu ile bir ilişki kurmaya çalışıyoruz."

"Nasıl?"

Wesley, "Öncelikle onlarla konuşmak istiyorum,"

dedi. "Henüz kimse onlarla konuşmadı mı?" diye

sordu senatör. "Şimdiye kadar," dedi Wesley,

"bizimle ilgileniyor gibi görünmüyorlar."

Haber ekipleri ziyaretçi merkezinin karşısındaki helikopter pistinin yanında toplanırken Bell 222 yavaşça gürültülü bir iniş yaptı. Evrak çantalarımızı ve çantalarımızı aldık ve uçan kanatların güçlü rüzgârında indik. Wesley ve ben hızlıca ve sessizce yürüdük. Sadece bir kez arkama baktım ve Senatör Lord'un mikrofonlarla çevrili olduğunu, ülkemizin en güçlü avukatının bir dizi duygusal konuşma yaptığını gördüm.

Okul çocuklarına ve meraklılara yönelik birçok serginin yer aldığı ziyaretçi merkezine girdik. Ancak şimdi tüm alan yerel ve eyalet polisleri tarafından bölünmüştü. Polisler gazlı içecekler içiyor, şövalelerdeki levha ve haritaların yanında fast food ve atıştırmalıklar yiyorlardı ve ben herhangi birimizin ne kadar fark yaratabileceğini merak etmekten kendimi alamadım.

"Karakolun nerede?" Wesley bana sordu.

"Ekiplerle birlikte olmalı. Sanırım buzdolabı kamyonumuzu havadan gördüm."

Gözleri etrafta dolaşıyordu. Erkekler tuvaletinin kapısının açılıp kapanmasıyla durdular. Marino pantolonunu tekrar toparlayarak dışarı çıktı. Onu burada görmeyi beklemiyordum. Başka hiçbir neden olmasa bile, radyasyon korkusunun onu evde tutacağını düşünürdüm.

"Kahve alacağım," dedi Wesley. "Kimse yok

mu?" "Yo. Duple olsun."

"Teşekkürler," dedim ve Marino'ya, "Burası seni bulmayı düşüneceğim son yer," diye ekledim.

"Burada dolaşan şu adamları görüyor musun?" dedi.

"Bir görev gücünün parçasıyız, bu yüzden tüm yerel yargı bölgelerinde evini arayıp neler olduğunu söyleyebilecek birileri var. Sonuç olarak, şef beni buraya gönderdi ve hayır, bu beni heyecanlandırmıyor. Bu arada, dostun Şef Steels'i burada gördüm ve Roche'un ücretsiz olarak açığa alındığını bilmek seni mutlu edecektir."

Cevap vermedim, çünkü Roche şu anda önemli değildi.

"Bu seni biraz daha iyi hissettirmeli," diye devam etti Marino.

Ona baktım. Sert beyaz yakasının kenarları ter içindeydi ve hareket ettikçe kemeri tüm teçhizatıyla birlikte gıcırdıyordu.

"Burada olduğum sürece sana göz kulak olmak için elimden geleni yapacağım.

Ama bir dronun yüksek güçlü tüfeğinin hedefine girmezsen memnun olurum," diye ekledi ve büyük, kalın eliyle saç tellerini düzeltti.

"Minnettar . Bunu da yapmadım. Ailemi kontrol etmem gerek" dedim. "Onları gördün mü?"

"Evet, Fielding cenaze evindekilerin sizin için aldığı büyük karavanda. Sanki kamp yapıyormuş gibi mutfakta yumurta pişiriyordu. Bir de buzdolabı kamyonu var."

"Tamam. Tam olarak nerede

olduğunu biliyorum."

"İstersen seni oraya götürebilirim," dedi umursamaz bir tavırla, sanki umurunda değilmiş gibi.

"Burada olmana sevindim," dedim, çünkü ne iddia ederse , bunun nedeninin bir parçası olduğumu biliyordum.

Wesley geri dönmüştü ve kahve fincanlarının üzerine kâğıttan tabak çörek koymuştu. Ben pencereden parlak ve soğuk güne bakarken Marino da kendine yardım etti.

"Benton," dedim, "Lucy nerede?"

Cevap vermedi, ben de biliyordum. En kötü korkularım o anda doğrulanmıştı.

"Kay, hepimizin yapması gereken bir iş var." Gözleri nazikti ama kesin konuşuyordu.

"Tabii ki var." Kahvemi bıraktım çünkü sinirlerim yeterince bozuktu. "İşleri kontrol etmek için dışarı çıkıyorum."

Marino ikinci çöreğine başlarken, "bakalım," dedi. "İyi olacağım."

"Evet, yapacaksın," dedi. "Bundan emin olacağım."

Wesley bana, "dikkatli olman gerekiyor," dedi. "Her pencerede birilerinin olduğunu biliyoruz ve istedikleri zaman ateş etmeye başlayabilirler."

Uzaktaki ana binaya baktım ve dışarı açılan cam kapıyı iterek açtım. Marino hemen arkamdaydı.

"HRT nerede?" sordum.

"Onları göremeyeceğin bir yerde."

"Benimle bilmece gibi konuşma. Hiç havamda değilim."

Bir amaç uğruna yürüdüm ve terörizme ya da kurbanlarına dair herhangi bir iz göremediğim için bu çile bana bir tatbikat gibi geldi.

İtfaiye ve buzdolabı kamyonları ve ambulanslar sahte bir acil durumun parçası gibi görünüyordu ve Fielding'in karakolum olan büyük beyaz karavanın içinde afet kitlerini düzenlemesi bile bana gerçeklik gibi gelmedi. Üzerinde OCME yazan mavi ordu çantalarından birini açıyordu ve içinde on sekiz kalibrelik iğnelerden ölülerin kişisel eşyalarını için tasarlanmış sarı keselere kadar her şey vardı.

Sanki başından beri buradaymışım gibi bana baktı. "Kazıkların nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?" diye sordu.

"Bunlar baltalar, penseler, metal bağlarla birlikte ayrı kutularda olmalı," diye cevap verdim.

"Nerede olduklarını bilmiyorum."

"Peki ya sarı vücut torbaları?" Karavanın içine yığılmış dolapları ve kutuları taradım.

"Sanırım tüm bunları FEMA'dan almam gerekecek," dedi Federal Acil Durum Yönetim Ajansı'na atıfta bulunarak.

"?" diye sordum, çünkü birçok kurum ve departmandan yüzlerce kişi buradaydı.

"Dışarı çıktığınızda karavanlarını hemen solda, Fort Lee'den gelenlerin yanında göreceksiniz. Mezar Kayıt.

FEMA'nın da kurşun astarlı giysileri var."

"Ve onlara ihtiyacımız olmaması için dua edeceğiz," dedim.

Fielding Marino'ya, "Rehinelerle ilgili son durum nedir?

İçeride kaç kişi olduğunu biliyor muyuz?"

"Tam olarak emin değiliz çünkü binada kaç çalışan olduğunu bilmiyoruz," dedi. "Ama vurduklarında vardiya azdı, ki eminim bu da planın bir parçasıydı. Otuz iki kişiyi serbest bıraktılar. Geriye belki bir düzine kaldığını düşünüyoruz. Kaçının hâlâ hayatta olduğunu bilmiyoruz."

"Tanrım." Fielding başını sallarken gözleri öfkeyle parlıyordu. "Bana sorarsanız, bu pisliklerin her biri oracıkta vurulmalı."

Marino, "Evet, benden bir tartışma koparamayacaksınız," dedi.

"Şu anda," dedi Fielding bana, "elli kişiyi idare edebiliriz. Buraya getirdiğimiz kamyonla Richmond'daki morgumuz arasında en fazla bu kadar var, ki orası da zaten oldukça kalabalık. Bunun ötesinde, depolama için onlara ihtiyacımız olursa MCV seferber olur."

. "Diş hekimleri ve radyologlar da seferber oldu," diye tahmin ettim.

"Doğru. Jenkins, Verner, Silverberg, Rollins. Hepsi beklemede."

Yumurta ve pastırma kokusunu alabiliyordum ve aç mı yoksa hasta mı hissettiğimi bilmiyordum. "Bana ihtiyacın olursa telsizdeyim," dedim karavanın kapısını açarak.

Dışarı çıktığımızda Marino, "Bu kadar hızlı yürüme," diye yakındı.

"Mobil komuta merkezini kontrol ettiniz mi?" diye sordum. "Şu büyük mavi beyaz karavan mı? Uçarken görmüştüm."

"Oraya gitmek istediğimizi sanmıyorum."

"Ben istiyorum."

"Doktor, bu iç çevre." "Orası

HRT'nin olduğu yer," dedim.

"Önce Benton'la bir kontrol edelim. Lucy'yi aradığınızı biliyorum ama Tanrı aşkına, aklınızı kullanın."

"Kafamı kullanıyorum ve Lucy'yi arıyorum." Wesley'e her geçen an daha da .

Marino elini koluma koyup beni durdurdu ve güneşin altında gözlerimizi kısarak birbirimize baktık. "Doktor," dedi, "beni dinle. Olanlar kişisel değil. Lucy'nin yeğenin olması kimsenin umurunda değil. O lanet olası bir FBI ajanı ve onlar için yaptığı her şey hakkında sana rapor vermek Wesley'in görevi değil."

Ben bir şey söylemedim ve gerçeği bilmem için onun da söylemesine gerek yoktu.

" yüzden ona kızma." Marino hâlâ nazikçe kolumu tutuyordu. "Bilmek ister misin? Benim de hoşuma gitmiyor.

Ona bir şey olursa buna dayanamam. İkinize de bir şey olursa ne yaparım bilmiyorum.

Ve şu anda lanet olası hayatımda hiç korkmadığım kadar korkuyorum. Ama yapmam gereken bir iş var, senin de öyle."

"İç çeperde," dedim.

Durakladı. "Hadi Doktor. Gidip Wesley'le konuşalım."

Ancak bunu yapmaya fırsatımız olmadı çünkü ziyaretçi merkezine girdiğimizde onu telefonla konuşurken bulduk. Ses tonu çok sakindi ve gergin bir şekilde ayakta duruyordu.

"Ben oraya varana kadar hiçbir şey yapmayın ve yolda olduğumu bilmeleri çok önemli," diyordu yavaşça. "Hayır, hayır, hayır. Bunu yapmayın. Bir megafon kullan ki kimse yaklaşmasın." Marino ve bana baktı. "Sadece sıkı tutun. Onlara hemen bir rehine telefonu birinin geldiğini söyle. Tamam."

Telefonu kapattı ve doğruca kapıya yöneldi, biz de hemen arkasındaydık. "Ne haltlar dönüyor?" Marino sordu.

"İletişim kurmak istiyorlar." "Ne yapmışlar? Mektup mu gönderdiler?"

Wesley, "İçlerinden biri pencereden dışarı bağırdı," diye cevap verdi. "Çok tedirginler."

Helikopter pistinin yanından hızla geçtik ve boş olduğunu fark ettim, senatör ve başsavcı çoktan gitmişti.

. "Yani zaten bir telefonları yok mu?" Çok şaşırmıştım.

"O binadaki telefonları kapattık," dedi Wesley. "Bizden bir telefon almak zorundalar ve bu dakikaya kadar bir telefon istemediler. Şimdi birdenbire istiyorlar."

"Demek bir sorun var," dedim.

"Ben de öyle okuyorum." Marino'nun nefesi kesilmişti.

Wesley cevap vermedi ama taş kesilmiş olduğu belliydi ve herhangi bir şeyin onu bu hale getirmesi nadir görülen bir şeydi. Dar yol bizi yardım için bekleyen insan ve araç denizinin içinden geçirdi ve kahverengi bina daha da büyüdü. Bu bina

Mobil komuta merkezi güneşte parlıyordu ve üzerine park edilmişti, konik muhafazalar ve soğutma için ihtiyaç duydukları su yolu o kadar yakındı ki onlara bir taşla vurabilirdim.

Yeni Siyonistlerin bizi nişangâhlarına aldıklarından ve isterlerse tetiği çekip bizi teker teker öldürebileceklerinden hiç şüphem yoktu. Bizi izlediklerine inandığımız pencereler açıktı ama paravanların arkasında hiçbir şey göremiyordum.

Yarım düzine polis ve ajanın sivil kıyafetlerle Lucy'nin etrafını sardığı karavanın önüne doğru yürüdük ve onu görünce neredeyse kalbim duracaktı. Siyah tayyör ve botlar giymişti ve ERF'de olduğu gibi yine kablolarla . Ancak bu kez iki eldiven giymişti ve Toto yerde uyanıktı, kalın boynu onu Kuzey Carolina'ya götürecek kadar uzun görünen bir fiber optik hat makarasına bağlıydı.

Yeğenim, gözlerinin üzerindeki CRT'ler nedeniyle göremediği adamlara "bantlasak daha iyi olur" diyordu.

"Kimde kaset var?"

"Bekle." ek tulumlu bir adam büyük bir alet kutusunun içine uzandı ve bir rulo bandı başka birine fırlattı. Bu kişi banttı birkaç şerit kopardı ve alıcıyı robotun sıkıca tuttuğu bir kutunun içindeki düz siyah bir telefonun yuvasına sabitledi.onun adı Benton Wesley. Ben "Lucy," Wesley konuştu. "T

burada."

"Merhaba," dedi ve gerginliğini fark edebiliyordum.

"Telefonu onlara verdiğin anda konuşmaya başlayacağım. Sadece ne yaptığımı bilmeni istiyorum."

"Hazır mıyız?" diye sordu ve benim orada olduğumdan haberi yoktu.

. Wesley gergin bir sesle, "Hadi ," dedi.

Eldivenindeki bir düğmeye dokundu ve Toto sessiz bir vızıltıyla canlandı ve kubbeli beyninin altındaki tek gözü, sanki bir kamera lensi gibi odaklanıyormuş gibi döndü. Lucy eldivendeki başka bir düğmeye dokunduğunda kafası döndü ve

Yeğenimin eseri aniden hareket edince herkes sessiz bir bekleyiş içinde onu izledi. Lastik raylar üzerinde ilerliyordu, telefon kısıkaçlarında sıkıydı, fiber optikler ve telefon kablosu makaralardan açılıyordu.

Lucy, Toto'nun yolculuğunu bir orkestra gibi sessizce yönetti, kollarını açtı ve nazıkçe hareket ettirdi. Robot, ajanlardan birinin saha gözlüklerini uzatmasına yetecek kadar uzaklaşana kadar, çakılların ve çimenlerin üzerinden geçerek, istikrarlı bir şekilde yoldan aşağı yuvarlandı. Bir kaldırımı takip eden Toto, ana binanın cam ön girişine çıkan dört beton basamağa ulaştı ve durdu. Lucy telepresence'ını metal ve plastik arkadaşına duyurmaya devam ederken derin bir nefes aldı. Bir düğmeye daha dokundu ve kısıkaçlar kollarını uzattı. Yavaşça alçaldılar ve telefonu ikinci basamağa yerleştirdiler. Toto geri çekilip kendi etrafında döndü ve Lucy onu eve götürmeye başladı.

Hepimiz cam kapının açıldığını ve haki pantolon ve süveter giymiş sakallı bir adamın hızla dışarı çıktığını gördüğümüzde robot fazla uzaklaşmamıştı. Basamaktaki telefonu kaptı ve içeride gözden kayboldu.

"İyi iş Lucy," dedi Wesley ve sesi çok rahatlamış geliyordu. "Tamam, lanet olsun, şimdi ara," diye ekledi ve bizimle değil, onlarla konuşuyordu. "Lucy," diye ekledi, "hazır olduğunda içeri gel."

"Evet efendim," dedi kolları Toto'yu her çukurun ve tümseğin üzerinden geçirirken.

Sonra Marino, Wesley ve ben, gri ve mavi döşemeli, koltuklar arasında masalar bulunan seyyar komuta merkezine giden basamakları tırmandık.

Küçük bir mutfak ve banyo vardı ve pencereler dışarıyı görebilecek ama içeriyi göremeyecek şekilde renklendirilmişti. Radyo ve bilgisayar ekipmanları arka tarafa yakın bir yere yerleştirilmişti ve tepedeki beş televizyonun sesi kısık bir şekilde büyük kanallara ve CNN'e ayarlanmıştı.

Biz koridorda yürürken masanın üzerindeki kırmızı bir telefon çalmaya başladı. Sesi acil ve talepkârdı ve Wesley koşarak telefonu açtı.

"Wesley," dedi, gözlerini pencereden dışarı dikerek ve hem arayanı bantlayan hem de hoparlöre alan iki düğmeye bastı.

"Bir doktora ihtiyacımız var." Erkek sesi beyaz ve güneyliydi ve zor nefes alıyordu.

"Tamam, ama bana daha fazlasını anlatman gerekecek."

"Benimle kafa bulma!" diye bağırdı.

"Dinle." Wesley çok sakinleşti. "Saçmalamıyoruz, tamam ? Yardım etmek istiyoruz ama daha fazla bilgiye ihtiyacım var."

"Havuza düştü ve komaya girdi." "Kim yaptı?"

"Kim olduğunun ne önemi var?" Wesley

tereddüt etti.

"O ölürse, burayı dinlemeye alırız. Anladın mı?"

Eğer şimdi bir şeyler yapmazsanız sizi havaya uçuracağız!" Kimi

kastettiğini biliyorduk, bu yüzden Wesley bir daha sormadı.

Joel Hand'e bir şey olmuştu ve eğer ölürse takipçilerinin ne yapabileceğini hayal etmek istemiyordum.

"Konuş benimle," dedi

Wesley. "O yüzme

bilmiyor."

"Anladığımdan emin olayım. Birisi neredeyse boğuluyordu' mu?"

"Bakın. Su radyoaktif. lanet olası yakıt düzenekleri vardı, anlıyor musun?"

"Reaktörlerden birinin içindeydi."

Adam tekrar bağırdı, "Sorularını kes ve yardım edecek birini bul. O ölürse herkes ölür. Anladın ?" dedi ve bir silah sesi duyuldu.

ve aynı anda binadan kaçtı.

Herkes dondu kaldı ve sonra arka planda ağlama sesleri duymaya başladık. Kalbimin kaburgalarımın fırlayacağını sandım.

"Beni bir dakika daha ," dedi adamın heyecanlı sesi, "bir kişi daha ölür."

Telefona yaklaştım ve kimse beni , "Ben doktorum Reaktör havuzuna düştüğünde tam olarak ne olduğunu bilmem gerekiyor."

Sessizlik. Sonra adam dedi ki, "Neredeyse boğuluyordu, tek bildiğim bu. İçindeki suyu boşaltmaya çalıştık ama zaten bilinci yerinde değildi."

"Su mu yuttu?"

"Bilmiyorum. Belki de yapmıştır. Ağzından bir şeyler çıkıyordu." Daha da telaşlanmaya başlamıştı. "Ama eğer bir şey yapmazsanız, bayan, Virginia'yı lanet olası bir çöle çevireceğim."

"Sana yardım edeceğim," dedim. "Ama size birkaç soru daha sormam gerekiyor. Şimdi bana onun durumunu anlatır mısınız?"

"Dediğim gibi. Kendinde değil. Sanki komada gibi." "Onu nerede tutuyorsunuz?"

"Buradaki odada bizimle birlikte." Sesi dehşete düşmüş gibiydi. "Ne yapmaya çalışırsak çalışalım hiçbir şeye tepki ."

"Çok fazla buz ve tıbbi malzeme getirmem gerekecek," dedim. "Yardım almazsam birkaç sefer yapmam gerekecek."

"FBI'dan olmasan iyi edersin," diye sesini tekrar yükseltti.

"Ben burada diğerk birçok sağık personeliyle birlikte bir doktorum," dedim. "Şimdi gelip yardım edeceğim, ama bana çıkaracaksan olmaz."

Sessiz kaldı. Sonra dedi ki, "Tamam. Ama yalnız gel."

"Robot eşyaları taşımamaya yardım edecek. Size telefonunuzu getirenle aynı."

Telefonu kapattığında Wesley ve Marino sanki cinayet işlemişim gibi bana .

"Kesinlikle hayır," dedi Wesley. "Tanrı , Kay! Aklını
mı kaçırdın sen?"

Marino, "Seni lanet olası bir polis nezaretine koymak zorunda gitmiyorsun,"
diye araya girdi.

" zorundayım," dedim basitçe. "O ölecek," diye ekledim.

Wesley, "İşte tam da bu yüzden oraya giremezsin," diye haykırdı.

"Havuzdaki suyu yuttuğu için akut radyasyon hastalığı var," dedim.
"Kurtarılamaz. Yakında ölecek ve o zaman sonuçlarının ne olabileceğini
biliyoruz sanırım.

Yandaşları muhtemelen patlayıcıları patlatacaktır." Wesley, Marino ve HRT
komutanına dedim ki, "Anlamıyor musunuz? Kitaplarını okudum. O onların
mesihi ve öldüğünde öylece çekip gitmeyecekler.
Bütün bunlar senin de tahmin ettiğin gibi bir intihar görevine dönüşecek."
Tekrar Wesley'e baktım.

"Bunu yapacaklarını bilmiyoruz," dedi bana. "Peki
yapmamaları riskini göze alacak mısınız?"

"Peki ya gelirse," dedi Marino. "El seni tanıyacak ve tüm pisliklerine kim
olduğunu söyleyecek. Sonra ne olacak?"

"Kendine gelmeyecek."

Wesley pencereden dışarı , karavanın içi çok sıcak değildi ama o sanki yaz
mevsimindeymiş gibi görünüyordu. Gömleği nemden gevşemişti ve sürekli
alınını siliyordu. Ne yapacağını bilmiyordu. Benim bir fikrim vardı ve başka bir
fikrim olabileceğini düşünmüyordum.

"Beni dinleyin," dedim. "Joel Hand'i kurtaramam ama onun ölmediğini
düşünmelerini sağlayabilirim."

Herkes bana baktı. Sonra

Marino "Ne?" dedi.

Çılgına dönmeye başlamıştım. "Her an ölebilir," dedim. "Hemen oraya gitmeli ve sana da içeri girmen için yeterli zamanı kazandırmalıyım."

"İçeri giremiyoruz," dedi Wesley.

"Ben oraya girdikten sonra belki sen de ," dedim. "Bir yol bulmak için robotu kullanabiliriz. Onu içeri sokarız, o da senin adamların içeri girene kadar onları ve kör eder. Bunu yapabilecek ekipmana sahip olduğunuzu biliyorum."

Wesley suratsızdı ve Marino perişan görünüyordu, nasıl hissettiklerini anlıyordum ama ne yapılması gerektiğini de biliyordum.

Diğer insanlar buz bulurken ben en yakın ambulansa gittim ve sağlık görevlilerinden ihtiyacım olanı aldım. Sonra Toto ve ben Lucy'nin kontrolünde yaklaştık. Ben büyük bir tıbbi sandıktan sorumluyken robot elli kilo buz taşıyordu. Old Point'in ana binasının ön kapısına doğru sanki başka bir günmüş ve ziyaretimiz normalmiş gibi yürüdük. Beni dürbünlerine almış olan adamları düşünmedim. Patlayıcıları ya da Libya'nın atom bombası yapmasına yardımcı olabilecek malzemelerin yüklendiği mavnayı hayal etmeyi reddettim.

Kapıya ulaştığımızda, kısa bir süre önce rehine telefonunu almak için ortaya çıkan aynı sakallı adama benzeyen kişi tarafından hemen açıldı.

"Atla," dedi hoyratça, elinde kayışa bağlı bir saldırı tüfeği vardı. "Buzu taşımama yardım et," dedim.

Beş çantayı kısıkaçlarıyla sıkıca tutmuş robota baktı. Sanki Toto ona aniden zarar verebilecek bir pitbull'muş gibi çekingendi. Sonra buza uzandı ve Lucy fiber optikler aracılığıyla arkadaşını onu serbest bırakması için programladı. Sonra, bu adam ve ben kapısı kapalı binanın içindeydik ve güvenlik alanı tahrip edilmiş, X-ray ve diğer tarama cihazları yerlerinden sökülmüş ve kurşunlarla delik deşik edilmişti. Kan damlaları ve sürüklenme izleri vardı ve onu bir köşede takip ettiğimde, koridorun aşağısında korkunç, kanlı bir yığın halinde toplanmış olan öldürülmüş muhafızları görmeden önce cesetlerin kokusunu aldım.

Kırmızı bir kapıdan geçerken korku boğazımda safra gibi yükseldi ve kombinasyonların gürültüsü kemiklerimi titretti ve Yeni Siyonist olan bu adamın söylediği herhangi bir şeyi duymayı imkansız hale getirdi. Belindeki büyük siyah tabancayı fark ettiğimde Danny'yi ve onu soğukkanlılıkla öldüren 45'liği düşündüm. Kırmızıya boyanmış ızgaralı merdivenlerden çıktık ve başım döneceği için aşağıya bakmadım. Beni bir podyum boyunca çok ağır ve uyarılarla boyanmış bir kapıya götürdü ve yere buz damlamaya başlarken bir şifreyi tuşladı.

Kontrol odasına girerken, "Sadece sana söyleneni yap," dediğini belli belirsiz duydu. "Beni anlıyor musun?" Tüfeğiyle sırtımı dürttü.

"Evet," dedim.

İçeride belki bir düzine adam vardı; hepsi de pantolon, kazak ya da ceket giymiş, yarı otomatik tüfekler ve makineli tüfekler taşıyorlardı. Çok heyecanlı ve öfkeliydiler ve yerde bir duvarın dibinde oturan on karşı kayıtsız görünüyorlardı. Elleri önlerinden bağlıydı ve başlarına yastık kılıfları geçirilmişti. Gözleri için açılmış deliklerden dehşetlerini görebiliyordum. Ağız delikleri tükürükle lekelenmişti ve hızlı, sık nefesler alıp veriyorlardı. Burada da yerdeki kanlı sürüklenme izlerini fark ettim, ancak bunlar tazeydi ve son kurbanın atıldığı bir konsolun arkasına uzanıyordu.

Aralarında benimkinin olmaması durumunda daha sonra kaç ceset bulacağımı merak ettim.

", " diye emretti refakatçim.

Joel Hand yerde sırt üstü yatmış, birinin pencereden söktüğü bir perdeyle örtülmüştü. Çok solgundu ve ne yaparsam yapayım onu öldürecek suyu yuttuğu havuzdan dolayı hâlâ ıslaktı. Adil, dolgun dudaklı yüzünü onu mahkemede gördüğüm zamandan hatırlıyordum, sadece daha şiş ve yaşlı görünüyordu.

"Ne zamandır ?" Beni getiren adamla konuştum.

"Belki bir buçuk saat."

Sigara içiyor ve volta atıyordu. Gözlerime bakmıyordu, bir eli endişeyle silahının namlusuna dayanmıştı ve ben tıbbi sandığı yere bırakırken kafama nişan almıştı. Arkamı döndüm ve ona baktım.

"Onu bana doğrultma," dedim.

"Sen kapa ." Volta atmayı bıraktı ve sanki kafamı kıracakmış gibi baktı.

"Beni davet ettiğin için buradayım ve yardım etmeye çalışıyorum." Onun cam gibi karşılaştım ve sesim de ciddiye. "Eğer yardım etmemi , ya beni vur ya da gitmeme izin ver. İkisi de ona yardım etmeyecek. Onun hayatını kurtarmaya çalışıyorum ve senin lanet olası silahınla dikkatimin dağılmasına gerek yok."

Bizi aya uçurmaya yetecek kadar kumandası olan bir konsola yaslanırken ne diyeceğini bilemiyordu. Duvarlardaki video ekranları her iki reaktörün de kapalı olduğunu gösteriyordu ve kırmızı renkte yanan bir ızgaradaki alanlar anlayamadığım sorunlara işaret ediyordu.

"Hey, Wooten, sakin ol." Akranlarından biri bir sigara yaktı.

"Hadi şimdi buz torbalarını açalım," dedim. "Keşke küvetimiz olsaydı ama yok. Tezgâhların üzerinde birkaç kitap görüyorum ve faks makinesinin yanında bir sürü kâğıt yığını var gibi görünüyor. Sınır için getirebildiğin her şeyi getir."

Adamlar bana, yakaladıkları çalışanlara ait olduğunu tahmin ettiğim her türlü kalın el kitabını, tomar tomar kâğıdı ve evrak çantasını getirdiler. Sanki arka çiçeklik yapıyormuşum gibi Hand'in etrafında dikdörtgen bir sınır oluşturdum. Sonra sadece yüzünü ve bir kolunu açıkta bırakacak şekilde elli kilo buzla kapladım.

"Bu ne işe yarayacak?" Wooten adındaki adam yaklaşmıştı ve sesi sanki batıda bir yerlerden gibi geliyordu. "Sistemi yok ediliyor ve bunu durdurmanın tek yolu her şeyi yavaşlatmak."

Tıbbi sandığı açtım ve ölmek üzere olan liderlerinin koluna sokup bantla sabitlediğim bir iğne çıkardım. Bir standın üzerinde duran ve içinde zararsız tuzlu bir solüsyon olan salinden başka bir şey bulunmayan bir torbaya giden bir serum hattı bağladım.

Öyle ya da böyle hiçbir şey yapmayacaktı. Birkaç santimlik buzun altında serinledikçe damlıyordu.

El zar zor yaşıyordu ve kurtarıyormuş gibi yaptığım bu adamın Tanrı olduğuna inanan ter içindeki bu adamlara bakarken kalbim güm güm atıyordu. Biri kazağını çıkarmıştı ve atleti neredeyse griydi, kolları yıllarca yıkanmaktan çekilmişti. Birkaçının sakalı vardı, diğerleri ise günlerdir tıraş olmamıştı. ve çocuklarının nerede olduğunu merak ettim ve nehirdeki mavnayı ve fabrikanın diğer kısımlarında neler olabileceğini düşündüm. "Tuvalete gitmem gerekiyor." "Mullen, sen onu al. Burada n istemiyoruz."

"Affedersiniz ama benim de gitmem gerekiyor," dedi erkek olan bir başka rehine. " de öyle." Gençti ", teker teker," dedi Mullen, iri yarı bir .

En azından FBI'ın bilmediği bir şeyi biliyordum. Yeni Siyonistler hiç kimsenin gitmesine izin vermeyi düşünmemişlerdi. Teröristler rehinelerinin başına kukuleta geçirirler çünkü yüzü olmayan insanları öldürmek daha kolaydır. Bir şişe serum fizyolojik çıkardım ve sanki ona başka bir sihirli doz veriyordum gibi Hand'in serum hattına elli mililitre enjekte ettim.

Bir başka rehine banyoya götürülürken adamlardan biri yüksek sesle " nasıl?" diye sordu.

"Şu anda durumu stabil," diye yalan söyledim. "Ne zaman kendine gelecek?" diye sordu bir diğeri.

Liderlerinin nabzını tekrar ölçtüm, o kadar zayıftı ki neredeyse bulamayacaktım. Birden adam yanıma çöktü ve Hand'in boynunu yokladı. Parmaklarını buzun içine sokarak kalbin üzerine bastırdı ve bana baktığında korkmuş ve öfkeliydi.

"Hiçbir şey hissetmiyorum!" diye bağırdı, yüzü kıpkırmızıydı.

"Hiçbir şey hissetmemen gerekiyor. Onu hipotermik durumda tutmak çok önemli, böylece kan damarları ve organlardaki radyasyon hasarının hızını durdurabiliriz" dedim. "Yüksek dozda dietilen triamin pentaasetik asit alıyor ve oldukça canlı."

Ayağa kalktı, bana yaklaşırken gözleri vahşiydi, parmağı Tec-9'unun tetiğindeydi. "Saçmalamadığını ya da onu daha da kötüleştirmediğini nereden bileceğiz?"

"Bilmiyorsun." Duygularımı belli etmedim çünkü bugünün öleceğim gün olduğunu kabullenmiştim ve bundan korkmuyordum. "Ne yaptığımı bildiğime güvenmekten başka seçeneğin yok. Metabolizmasını derinden yavaşlattım.

Ve yakın zamanda kendine gelmeyecek. Ben sadece onu hayatta tutmaya çalışıyorum."

Bakışlarını kaçırdı. "Hey,

Bear, ol." "Bayanı rahat

bırak."

Serumu damlarken ve eriyen buz barikattan sızıp yere yayılırken Hand'in yanında diz çökmeye devam ettim. Birçok kez hayati bulgularını ölçtüm ve notlar aldım, bu yüzden onunla ilgilenirken çok meşgul olduğum anlaşılıyordu.

Elimde olmadan fırsat buldukça pencereden dışarı bakıyor ve yoldaşlarımı merak ediyordum. Saat öğleden sonra üç sularında, organları artık ilgisini çekmeyen takipçileri gibi onu terk etti. Joel Hand, soğuk su odanın içinde küçük nehirler halinde akarken hiçbir hareket ya da ses çıkarmadan öldü.

Başımı kaldırıp "Buza ve daha fazla uyuşturucuya ihtiyacım

var," dedim. "Sonra ne olacak?" Ayı yaklaştı.

"O zaman bir noktada onu hastaneye götürmeniz

gerekıyor." Kimse cevap vermedi.

"Eğer talep ettiğim bu şeyleri bana vermezseniz, onun için daha fazla bir şey yapamam," diye kesin bir dille ifade ettim.

Bear bir masaya gitti ve rehine telefonuna bağlandı.

Buza ve daha fazla uyuşturucuya ihtiyacımız olduğunu söyledi. Lucy ve ekibinin hemen harekete geçmesi gerektiğini biliyordum yoksa muhtemelen vurulacaktım.

Hand'in yayılan su birikintisinden uzaklaştım ve yüzüne baktığımda başkaları üzerinde bu kadar büyük bir güce sahip olduğuna inanmak benim için zordu. Ama bu odadaki, reaktördeki ve mavnadaki herkes onun için adam öldürebilirdi. Aslında çoktan öldürdüler bile.

"Robot getiriyor. Onu almaya gidiyorum," dedi Bear pencereden dışarı bakarken. "Şu anda yolda.

"Oraya gidersen muhtemelen kışından ." "O buradayken olmaz,"

Bear'ın gözleri düşmanca ve çılgına dönmüştü.

"Robot size getirebilir," diyerek onları şaşırttım.

Ayı güldü. "Bütün o merdivenleri hatırlıyor musun? O teneke kışlı bok parçasının onları çıkabileceğini mi sanıyorsun?"

"Mükemmel derecede yetenekli," dedim ve bunun doğru olduğunu umdum.

Başka bir adam, "Hey, malları içeri getirin de kimse dışarı çıkmak zorunda kalmasın," dedi.

Bear rehine telefonundan Wesley'i tekrar aradı. "Robotun malzemeleri kontrol odasına getirmesini . Dışarı çıkmayacağız." Az önce ne yaptığının farkına varmadan ahizeyi kapattı.

Yeğenimi düşündüm ve onun için dua ettim çünkü bunun onun en zor mücadelesi olacağını biliyordum. Birden ensemde bir silahın namlusunu hissedince sıçradım.

"Onun ölmesine izin verersen, sen de ölürsün. mı, sürtük?" Hareket etmedim.

"Çok yakında buradan ayrılmamız gerekecek ve o da bizimle gelse iyi olur."

"Sen beni erzakta tuttuğun sürece, ben de onu hayatta tutacağım," dedim sessizce.

Silahı boynumdan çıkardı ve ben de son serum şişesini ölü liderlerinin serum hattına enjekte ettim. Sırtımdan boncuk boncuk ter akıyordu ve üzerime geçirdiğim önlüğün eteği sıırıslıklam olmuştu. Lucy'yi şu anda sanal gerçeklik donanımıyla mobil karakolun dışında hayal ettim. Parmaklarını ve kollarını hareket ettirdiğini ve oraya buraya adım attığını hayal ettim.

Fiber optikler sayesinde arazinin her santimetresini CRT'lerinden okuyabiliyordu. Toto'nun bir köşeye sıkışmaması ya da bir yere düşmemesi için tek umut onun telepresence'ıydı.

Adamlar pencereden dışarı bakıyor ve robotun izleri onu engelli rampasından yukarı taşıdığında ve içeri girdiğinde yorum yapıyorlardı.

"Bunlardan birine sahip olmak fena olmazdı," dedi içlerinden

biri. "Nasıl kullanılacağını anlayamayacak kadar aptalsın."

"İmkânı yok. Bu bebek radyo kontrollü değil. Radyo kontrollü hiçbir şey burada çalışmaz. Duvarların ne kadar kalın olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Hava kötü olduğunda yakacak odun taşımak için harika olur."

Rehinelerden biri çekingen bir tavırla, "Affedersiniz, tuvaleti kullanmam gerekiyor," dedi. "Kahretsin. Yine mi?"

Dışarı çıkarlarsa ve Toto görüldüğünde geri dönmezlerse ne olacağından korktuğum için gerginliğim dayanılmaz hale geldi.

"Hey, beklet onu. Kahretsin, keşke pencereleri kapatabilseydik. Burası bok gibi soğuk."

"Trablus'ta o temiz ve soğuk havayı bulamazsınız. Yapabiliyorken tadını iyi olur."

Birkaçı aynı anda güldü, kapı açıldı ve daha önce görmediğim başka bir adam içeri girdi. Koyu tenli ve sakallıydı, ağır bir ceket giyiyordu ve öfkeliydi.

Otoriter bir tavırla ve ağır bir aksanla, "Sadece on beş montajımız var ve mavnadaki fiçilerde," diye konuştu.

"Bize daha fazla zaman vermelisiniz. O zaman daha fazlasını elde edebiliriz."

"On beş çok fazla," dedi Bear ve bu adamı umursuyor gibi görünmüyordu.

"En az yirmi beş toplantıya ihtiyacımız var! Anlaşmamız böyleydi."

"Kimse bana bunu söylemedi."

"O bunu biliyor." Aksanlı adam Hand'in yerdeki cesedine baktı.

"Bu konuyu sizinle tartışmak için müsait değil." Bear botunun ucuyla sigarasını söndürdü.

"Anlıyor musun?" Yabancı adam artık öfkeliydi. "Her bir aksam bir ton ağırlığında ve vincin onu su basmış reaktörden havuza çekmesi, sonra da bir fiçıya koyması gerekiyor. Bu çok yavaş ve çok zor. Bu çok tehlikeli. En az yirmi beş tane alacağımıza söz vermiştiniz.

Şimdi onun yüzünden aceleci ve özensiz davranıyorsun." Adam öfkeyle El'i işaret etti. "Bir anlaşmamız var!"

"Tek anlaşmam onunla ilgilenmek. Onu mavnaya bindirip doktoru da yanımıza almalıyız. Sonra da onu bir hastaneye götürmeliyiz."

"Bu saçmalık! Bana çoktan ölmüş gibi görünüyor! Siz delisiniz." "O ölmedi."

"Ona bir bakın. Kar gibi beyaz ve nefes almıyor. O öldü!"

Birbirlerine bağıyorlardı ve Bear'ın botları gürültülü bir şekilde bana doğru ilerleyip "Ölmedi, değil mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim.

Belindeki çekip önce bana doğrulttuğunda yüzünden terler boşandı. Sonra rehinelere doğrulttu ve hepsi sinerek bir tanesi ağlamaya başladı.

"Hayır, lütfen. Lütfen," diye yalvardı bir adam.

"Tuvaleti kullanmaya bu kadar ihtiyacı olan kim?" Ayı kükredi.

Sessizdiler, kapüşonlar içeri ve dışarı çekilirken ve geniş gözler bakarken titriyorlardı. "Sen miydin?" Silah başka birine doğrultulmuştu.

Kontrol odasının kapısı açık bırakılmıştı ve koridorda Toto'nun vızıltısını duyabiliyordum. Merdivenlerden yukarı çıkmış ve bir podyum boyunca ilerlemişti ve saniyeler içinde burada olacaktı. ERF tarafından tasarlanan ve yeğenim tarafından tıbbi sandığın içine yerleştirilen uzun metal el fenerini aldım.

", ölüp ölmediğini bilmek istiyorum," dedi adamlardan biri ve maskaralığının sona erdiğini anladım.

"Sana göstereceğim," dedim uğultu daha da yükselirken.

Bir düğmeye basarken el fenerini Bear'a doğrulttum ve gözlerini tutup ağır el fenerini beyzbol sopası gibi savurduğumda göz kamaştırıcı patlamayla çığlık attı. Bileğindeki kemikler paramparça oldu, tabanca yere düştü ve robot eli boş yuvarlandı. Kendimi yüzüstü yere attım, gözlerimi ve kulaklarımı elimden geldiğince kapattım ve bir sarsıntı bombası Toto'nun kafasının tepesini havaya uçururken oda alev alev yanan beyaz ışıkla patladı. Teröristler körü körüne konsollara ve birbirlerine düşerken çığlıklar ve küfürler vardı ve düzinelerce HRT ajanı içeri daldığında ne duyabiliyorlar ne de görebiliyorlardı.

"Kıpırdamayın, orospu çocukları!"

"Kıpırdama yoksa beynini ! "Kimse kımıldamasın!"

Helikopterler camları sarsarken ve hızla ilerleyen ajanların ayakları paravanları tekmelerken Joel Hand'in buzgibi mezarında kıpırdamadım. Kelepçeler şakırdadı ve silahlar yollarından çekilirken yerde takırdadı. İnsanların ağladığını duydum ve onların rehineler olduğunu anladım.

"Her şey yolunda. Artık

güvendesin." "Aman Tanrım. Oh

teşekkürler, Tanrım."

"Gel . Seni buradan çıkarmamız gerek."

Sonunda boynumun yanında serin bir el hissettiğimde, kişinin hayati belirtileri kontrol ettiğini fark ettim çünkü ölü gibi görünüyordum.

"Kay Teyze?" Lucy'nin gergin sesiydi.

Döndüm ve yavaşça doğruldum. Ellerim ve yüzümün su içinde kalan tarafı uyuşmuştu ve sersemlemiş bir halde etrafıma bakındım. Elinde silahla çömeldiğinde dişlerim takırdıyordu, o kadar kötü titriyordum ki. Gözleri odada gezinirken siyah kıyafetli diğer ajanlar son mahkûmları da dışarı çıkarıyordu.

", kalkmana yardım edeyim," dedi.

Bana elini uzattı ve sanki nöbet geçirecekmişim gibi kaslarım titredi. Isınamıyordum ve kulaklarımın çınlaması durmuyordu. Ayağa kalktığımda Toto'yu kapının yanında görebiliyordum. Gözleri yanmış, kafası kararmış, kubbeli tepesi yok olmuştu. Fiber optik kablolardan oluşan soğuk izinin içinde sessizdi ve Yeni Siyonistler birer birer götürülürken kimse ona aldırış etmedi.

Lucy yerde yatan soğuk bedene, suya, seruma, şırıngalara ve boş salin torbalarına .

"Tanrım," dedi.

"Dışarı çıkmak güvenli mi?" Gözlerim yaşardı.

"Şu anda muhafaza alanının kontrolünü ele geçirdik ve kontrol odasını ele geçirdiğimiz sırada mavnayı da ele geçirdik.

Silahlarını bırakmadıkları için birkaçının vurulması gerekti. Marino otoparkta bir tane vurdu."

"Onlardan birini mi vurdu?"

"Yapmak zorundaydı," dedi. "Herkesi yakaladığımızı düşünüyoruz -tahminen otuz kadar- ama yine de dikkatli davranıyoruz. Burası patlayıcılarla dolu, . Yürüyebiliyor musun?"

"Tabii ki öyleyim."

Sırılsıklam olmuş önlüğümü çözdüm ve daha fazla dayanamadığım için çıkardım. Onu yere attım, eldivenlerimi çıkardım ve kontrol odasından hızla çıktık.

Telsizini kemerinden çıkardı ve botları podyumda ve Toto'nun çok iyi manevra yaptığı merdivenlerde ses çıkardı.

"Birim bir-yirmi'den mobil birim 'e," dedi. "Bir."

"Şimdi ayrılıyorruz. Her şey güvenli mi?"

"Paketi aldın mı?" Benton Wesley'in sesini tanıdım. "10-4.

Paket tamam."

"Tanrıya şükür," diye telsizden alışılmadık derecede duygusal bir cevap geldi. "Pakete beklediğimizi söyleyin."

"10-4, efendim," dedi Lucy. "Sanırım paketin haberi var."

Cesetlerin ve eski kanın ötesinde hızla ve artık kimseyi içeri ya da dışarı alamayan bir lobiye döndük.

Cam bir kapıyı açtı ve öğleden sonra o kadar parlaktı ki gözlerimi zorunda kaldım. Nereye gideceğimi bilmiyordum ve ayaklarımın üzerinde çok dengesiz hissediyordum.

"Basamaklara dikkat et." Lucy bir kolunu belime doladı. "Kay Teyze," dedi. "Sadece bana tutun."

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.